

วิเคราะห์แนวคิดเรื่องทางสายกลางในเรื่องสั้นของธอว์ธอร์น

ปริญญานิพนธ์

ของ

สัศกา จาบถนอม

12 พ.ค. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2525

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

178832²

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

.....ประธาน
.....กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน
.....กรรมการ
.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความรู้ความกรุณาของรองศาสตราจารย์ เสาวนีย์ อินทรภักดี ประธานกรรมการ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สวนา พรพัฒน์กุล กรรมการ ที่ได้ให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทางในการศึกษามาโดยตลอดอย่างดียิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ Dr. Harvey Sessler และ Mr. Ron Propp ที่กรุณา สละเวลารับฟัง และร่วมถกเถียงปัญหาในการวิเคราะห์ ทำให้ผู้วิจัยเกิดความเข้าใจ แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ คุณทองจุล ชื่นขาว ที่กรุณาจัดส่งเอกสารในการค้นคว้าจาก สหรัฐอเมริกา อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ลลิตา จาบทนอม

กุมภาพันธ์ 2525

บทที่	สารบัญ	หน้า
1	บทนำ	1
	คำนำ	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	6
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ	7
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	7
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	8
2	แนวคิดทั่วไปเรื่องทางสายกลาง	20
	แนวคิดเรื่องทางสายกลางในพุทธศาสนา	20
	แนวคิดเรื่องทางสายกลางในลัทธิเอพิคคิวเรียน	27
	แนวคิดเรื่องทางสายกลางกับความสุขทางใจในจิตวิทยา	30
	ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์	33
	แนวคิดของ فروยด์ เกี่ยวกับ Id Ego และ Superego	36
	แนวคิดเกี่ยวกับตน	37
	แนวคิดเกี่ยวกับการมีสุขภาพจิตดี	39
	ความสัมพันธ์ระหว่างทางสายกลางกับความสุขทางใจ	41
	สรุปแนวคิดเรื่องทางสายกลาง	42
3	แนวคิดเรื่องทางสายกลางในเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์น	43
	แนวคิดเรื่องทางสายกลาง	43
	ความสัมพันธ์ระหว่างทางสายกลางกับความสุขทางใจ	76

บทที่	หน้า
4 กลวิธีการประพันธ์	98
การสร้างตัวละคร	98
ฉากและบรรยากาศ	135
สำนวนโวหาร	154
5 สรุปผลการศึกษาค้นคว้าและข้อเสนอแนะ	165
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	165
ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป	168
บรรณานุกรม	169
ภาคผนวก	174

ภูมิหลัง

วรรณคดีเป็นศิลปะแขนงหนึ่ง เป็นศิลปะของการสร้างสรรค์ เป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความใฝ่ฝันและอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ ของกวีหรือนักเขียนออกมาทางภาษา (บุญเหลือ 2521 : 71) วรรณคดีเป็นสิ่งที่มิประจําในสังคมของมนุษย์มาตั้งแต่ดั้งเดิม และเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กับการที่มนุษย์รู้จักใช้ภาษาเป็นสื่อให้ผู้อื่นเข้าใจความรู้สึกนึกคิดและความปรารถนาของตน (วิทย์ 2518 : 35) วรรณคดีนับว่ามีค่าควรแก่การศึกษา ทั้งนี้เพราะวรรณคดีเป็นเรื่องของชีวิตที่กวีหรือนักเขียนกลั่นกรองออกมาอย่างมีศิลปะ

การศึกษาวรรณคดีที่แท้จริงคือการพยายามทำความเข้าใจกับบทประพันธ์ให้ทะลุปรุโปร่ง จะต้องพยายามเข้าใจและมองชีวิตในแง่ของกวี ซึ่งจะเป็นการเพิ่มพูนความจักเจนชีวิต (Experiences) ของเรา เพื่อให้ทู่กว้างตากว้าง เกิดความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นและเห็นความใหญ่โตโอฬารและความหลากหลายของชีวิตและองค์ศึกษาวรรณคดีในฐานะที่เป็นศิลปะ ก็จะต้องรู้กฎเกณฑ์ธรรมชาติและเทคนิคของการประพันธ์ชนิดนั้น และจะต้องรู้ความมุ่งหมายของกวีเพื่อพิจารณาว่าบทประพันธ์นั้นเป็นผลสำเร็จสมความมุ่งหมายหรือไม่ สรุปความว่าการศึกษาวรรณคดีที่แท้จริงจะต้องประกอบด้วยการเรียนรู้ทั้งคานเนื้อเรื่องและคานความงามของศิลปะกวี (วิทย์ 2518 : 197 - 201)

การนำความรู้ทางจิตวิทยาเข้ามาใช้ในการศึกษาวรรณคดีช่วยให้เราเข้าใจความนึกและอารมณ์ของมนุษย์ในต่างถิ่นต่างแดนและต่างกาลเวลาได้ การศึกษาตัว

ละครในแง่จิตวิทยาเป็นสิ่งที่สร้างความสมจริงให้แก่โลกของวรรณคดี ทำให้เราเห็นคุณค่าของวรรณคดีว่าเป็นเรื่องสะท้อนชีวิตจริง และทำให้เราเข้าใจมนุษย์มากขึ้น (เจตนา 2514 : 8 - 12)

งานของนาธาเนียล ฮอว์ธอร์น (Nathaniel Hawthorne) เป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นวรรณคดีชิ้นเอกของอเมริกาในศตวรรษที่ 19 ฮอว์ธอร์นเป็นทั้งนักเขียนนวนิยายเรื่องสั้น และสารคดี ฮอว์ธอร์นสามารถแสดงออกถึงจิตมนุษย์โดยใช้บรรยากาศของสังคมที่เคร่งศาสนาอย่างเต็มไปทั่วศิลปะ งานที่ทำให้ฮอว์ธอร์นเป็นที่รู้จักกันดีคือนวนิยายเรื่อง The Scarlet Letter และหนังสือรวมเรื่องสั้นชุด Twice - Told Tales

ฮอว์ธอร์นได้ชื่อว่าเป็นนักประพันธ์ที่เขียนเรื่องโดยมีเนื้อหาทางจิตวิทยา และมีศิลปะการประพันธ์โดยใช้สัญลักษณ์ ดังนั้นผู้เขียนจึงสนใจที่จะศึกษางานของฮอว์ธอร์นเพื่อทำความเข้าใจกระจ่างทางจิตวิทยา (Psychological insight) ว่าเขามีความเข้าใจธรรมชาติและความต้องการของมนุษย์เพียงใด ซึ่งฮอว์ธอร์นได้ใช้กลวิธีการประพันธ์ เช่น การใช้สัญลักษณ์ในการสร้างตัวละคร แก่นเรื่อง ฉาก และส่วนวนโวหารอันเป็นศิลปะเฉพาะตัวของเขา ผู้เขียนเลือกศึกษาเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์นถึงเหตุผลที่แมทธิสสัน (Matthiessen, 1941 : 202 - 219) นักวิจารณ์วรรณคดีที่มีชื่อเสียงของอเมริกากล่าวไว้ว่า เรื่องสั้นของฮอว์ธอร์นเป็นตัวแทนที่ถูกต้องเหมาะสมที่สุดที่สะท้อนให้เห็นสาระสำคัญทั้งในด้านความคิดและศิลปะของเขา เรื่องสั้นทั้งหมดของเขาเขียนขึ้นและได้รับการตีพิมพ์ก่อนที่ฮอว์ธอร์นจะเขียนนวนิยาย (ยกเว้นเรื่อง Fanshawe)

เอ็ดการ์ อลัน โป (Edgar Allan Poe) กล่าวยกย่องฮอว์ธอร์นไว้ในบทวิจารณ์หนังสือรวมเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์น Twice - Told Tales ในปี ค.ศ. 1842 (อ้างอิงจาก Richardson, 1931 : 512) โป กล่าวว่า

"สำหรับเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์น เราทุกคนได้เต็มปากเต็มคำว่าเป็นงานที่เต็มไปด้วยศิลปะอันสูงสุด ศิลปะที่แสดงให้เห็นอัจฉริยภาพอันสูงส่ง... ความคิดสร้างสรรค์หรือความคิดริเริ่มที่แสดงออกมาในงานของเขานั้นมีความแปลกใหม่ทั้งในน้ำเสียง (Tone) และเนื้อหา นับได้ว่าฮอว์ธอร์นเป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มในทุกด้าน"

ฮอว์ธอร์นได้ผลิตงานที่แสดงออกทั้งทางด้านศีลธรรมจรรยาและด้านจิตวิทยา ดังที่เฮนรี เจมส์ (James .1879 ,1967 : 72) ได้กล่าวนำว่า "เสน่ห์ในงานของฮอว์ธอร์นก็คือการแสดงให้เห็นความลึกลับของจิตมนุษย์และความรู้สึกผิดชอบ จุกสนใจก็คือ ศีลธรรมแท้ที่แสดงให้เห็นนอกเหนือไปจากเหตุการณ์และการกระทำที่เป็นแบบแผนหรือชีวิตอย่างผิวเผิน สิ่งที่น่าสนใจในงานของฮอว์ธอร์นคือความสนใจในจิตวิทยาอย่างลึกซึ้ง"

นักเขียนที่มีชื่อเสียงอีกคนหนึ่งที่วิจารณ์ฮอว์ธอร์นก็คือ เมลวิลล์ (Melville) เมลวิลล์เขียนวิจารณ์หนังสือรวมเรื่องสั้น Mosses ในหนังสือ The Literary World ในปี ค.ศ. 1850 (อ้างอิงจาก Blair .1972 : 115) เมลวิลล์เขียนเชิงอุปมาชมเชยฮอว์ธอร์นในด้านการเขียนที่แสดงอารมณ์และเกี่ยวกับ "พลังอำนาจมืด" (The great power of blackness) "ความรู้สึกในด้านเศร้าทำให้ฮอว์ธอร์นสามารถแสดงออกถึงความจริงอันยิ่งใหญ่ เมลวิลล์แสดงความพากฎมโนใจต่ออเมริกามีอัจฉริยะบุคคลทางวรรณกรรม เช่น ฮอว์ธอร์น"

แม้แต่ตัวฮอว์ธอร์นเองก็ได้เขียนถึงบทบาทหน้าที่ของเขาในฐานะศิลปินไว้ในบทนำของหนังสือเรื่องสั้น The Snow Image ในปี ค.ศ. 1851 เขาเปรียบเทียบศิลปินเป็นผู้ที่ใช้ความสามารถทั้งหมดของตนจะลึกลงไปในความลึกลับของธรรมชาติมนุษย์ เพื่อเสนอเรื่องชวนฝันเชิงจิตวิทยา (psychological romance) และเป็นผู้ที่ดำเนินการค้นหาความจริงในแกนอันมืดมัว ซึ่งต้องการบรรยากาศเก่า ๆ ความเข้าใจอกเข้าใจและการสังเกตในขณะเดียวกัน (Hawthorne 1962 : 408)

เรื่องที่สอวอร์นเขียนส่วนใหญ่จะแสดงให้เห็นภาวะทางจิตใจของผู้ประพจน์นิคมปากังที่ คาวี (Cowie.1948 : 333) ให้ความเห็นว่า เรื่องสั้นของสอวอร์นมีทั้งความฝันเฟื่อง (fantasy) และความสมจริง (reality) การใช้ความฝันเฟื่องในเรื่องสั้นของเขาทำให้ผู้อ่านสงสัยว่าเป็นนิทานธรรมดาไม่มีอะไรนอกเหนือไปจากนั้นหรืออย่างไร สอวอร์นได้สอดใส่ข้อเท็จจริงและความฝันเฟื่องไว้ด้วยกันอย่างใกล้ชิด จนผู้อ่านรู้สึกว่ามันผสมกัน คาวีย้ำว่า ความสนใจของสอวอร์นนั้นมิได้อยู่ที่การประพจน์นิคมปากัง แต่สอวอร์นสนใจผลทางจิตวิทยาอันเกิดจากการประพจน์นิคมปากังนั้น

ถ้าพิจารณา โดยผิวเผินแล้ว อาจกล่าวได้ว่าสอวอร์นเป็นนักศีลธรรม แต่ถ้าพิจารณาอย่างลึกซึ้งแล้วจะเห็นว่าสอวอร์นเป็นนักจิตวิทยาคนหนึ่ง (Atkins. 1954 : 425) เพียร์สัน (Pearson.1937 : x) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในจิตวิทยาของสอวอร์นว่า " เพราะสอวอร์นไม่เชื่อในเทววิทยา ความรู้ความเข้าใจของเขาในเรื่องความซับซ้อนของจิตมนุษย์ที่แสดงออกในงานของเขานั้น นับได้ว่ามีความคล้ายคลึงกับความรู้ทางจิตวิทยาในปัจจุบัน (ค.ศ. 1937) ที่เดียว " สอวอร์นนั้นมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์เป็นอย่างดี ทั้ง ๆ ที่เขาอยู่ในยุคก่อนที่จะมีการก่อตั้งทฤษฎีทางจิตวิทยาเสียอีก (Freud ประกาศทฤษฎีจิตวิเคราะห์ในปี ค.ศ. 1905)

แนวคิดพื้นฐานทางจิตวิทยาเกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปก็คือ มนุษย์มีความต้องการอยู่ตลอดเวลา ความต้องการนี้อาจเป็นความต้องการทางกายซึ่งสามารถตอบสนองได้โดยง่ายหรืออาจเป็นความต้องการทางใจ ซึ่งเป็นความต้องการระดับสูงขึ้นไป ความต้องการนี้เกิดจากพลังผลักดันภายในตัวมนุษย์ที่เรียกว่าแรงขับ (drive) หรือแรงจูงใจ (motive) ซึ่งจะผลักดันให้บุคคลทำตามความต้องการของตน ในบางครั้งการทำพฤติกรรมเพื่อไปสู่เป้าหมาย

ที่ต้องการอาจพบปัญหาหรือมีอุปสรรคทำให้มนุษย์ต้องปรับตัวด้วยกลวิธีต่าง ๆ การปรับตัวเหล่านี้บางครั้งก็ให้ผลเป็นที่น่าพึงพอใจ สมองความต้องการได้ แต่บางครั้งก็ไม่สามารถสนองความต้องการได้ แต่ผลจากการปรับตัวเหล่านี้ไปกระทบต่อสุขภาพจิตของบุคคล ทำให้มีบุคลิกภาพผิดปกติได้เช่นเดียวกัน

ผู้วิจัยมีความสนใจงานของฮอว์ธอร์นมากเพราะถึงแม้จะเป็นงานที่เขียนขึ้นเป็นเวลากว่า 140 ปีมาแล้ว แต่ก็ยังมีผู้ศึกษาและวิเคราะห์เป็นระยะ ๆ และนักวิจารณ์ก็มีความเห็นไปต่าง ๆ นานา บางครั้งก็สรุปว่าฮอว์ธอร์นเป็นนักเขียนที่เป็นพิวริตัน เขียนเรื่องเกี่ยวกับศาสนา ต้องการเสนอให้เห็นผลของการประหลาดนิคมว่า จะต้องทุกข์ทรมานเพียงใด เพื่อเป็นการสั่งสอนมิให้ละเมิดศีลธรรม นักวิจารณ์บางคนเขียนชมเชยว่า ฮอว์ธอร์นเป็นผู้ที่เข้าใจจิตวิทยา สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้วิจัยเกิดความต้องการที่จะศึกษาวิเคราะห์เรื่องสั้นของฮอว์ธอร์นเพื่อทำความเข้าใจของฮอว์ธอร์นเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ และจากการศึกษาเรื่องสั้นเด่น ๆ ของฮอว์ธอร์น ผู้เขียนพบว่าฮอว์ธอร์นต้องการชี้ให้เห็นความเชื่อส่วนบุคคลซึ่งทำให้บุคคลต้องประสบกับความเชื่อนั้นและพยายามต่อสู้กับมันเพื่อไปสู่เป้าหมายนั้น ถ้าความเชื่อนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ใน โลกแห่งความเป็นจริงแล้วย่อมส่งผลต่อสุขภาพจิตของบุคคลนั้น ฮอว์ธอร์นชี้ให้เห็นว่าการดำเนินชีวิตในทางสายกลางซึ่งในทางจิตวิทยาก็คือการลดความต้องการลงมาให้อยู่ในภาวะที่เป็นจริงได้ จะทำให้บุคคลมีชีวิตที่เป็นสุข ซึ่งหมายถึงความสุขทางใจหรือเรียกว่าเป็นผู้ที่มีสุขภาพจิตดี ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องสั้นอื่น ๆ ของฮอว์ธอร์นที่แสดงให้เห็นแนวคิดของเขาเกี่ยวกับทางสายกลาง และความสัมพันธ์ระหว่างทางสายกลางกับความสุขทางใจ และวิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์ที่ฮอว์ธอร์นใช้เพื่อแสดงให้เห็นความรู้อย่างเข้มแข็งของเขาในเรื่องจิตวิทยาการดำเนินชีวิตในทางสายกลาง

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อให้เห็นแนวคิดเรื่องทางสายกลางในเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์น
2. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทางสายกลางกับความสุขทางใจที่ปรากฏในเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์น
3. เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์ที่ฮอว์ธอร์นใช้ในการแสดงออกถึงแนวคิดเรื่องทางสายกลาง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้เห็นความสำคัญของทางสายกลางในเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์น
2. ทำให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างทางสายกลางกับความสุขทางใจในเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์น
3. ทำให้ทราบถึงกลวิธีการประพันธ์เรื่องสั้นของฮอว์ธอร์นที่แสดงออกถึงแนวคิดเรื่องทางสายกลาง

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

จะศึกษาเรื่องสั้นที่มีแนวเรื่องเกี่ยวกับทางสายกลางและความสัมพันธ์ระหว่างทางสายกลางกับความสุขทางใจที่ฮอว์ธอร์นได้เขียนไว้ และเลือกศึกษาเพียง 12 เรื่อง ดังนี้

1. The Gentle Boy (1831)
2. Roger Malvin's Burial (1832)
3. Young Goodman Brown (1835)
4. The Minister's Black Veil (1837)

5. The Great Carbuncle (1837)
6. Dr. Heidegger's Experiment (1837)
7. The Artist of the Beautiful (1842)
8. The Birthmark (1843)
9. Egotism, the Bosom Serpent (1843)
10. Rappaccini's Daughter (1844)
11. My Kinsman, Major Molineux (1850)
12. Ethan Brand (1850)

นิยามศัพท์เฉพาะ

- ทางสายกลาง หมายถึงทางในการดำเนินชีวิตที่มีความพอดีไม่สุดโต่ง
(extreme) ไปทางใดทางหนึ่ง ความโลภ ความหยิ่ง
ทะนง ความอิจฉาริษยา ความคลั่งไคล้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
(monomania) ถือว่าเป็นสุดโต่ง
- ความสุขทางใจ หมายถึงสภาพจิตใจของบุคคลที่มีสุขภาพจิตดี ยอมรับความ
จริงสามารถปฏิบัติงานประจำวันได้สำเร็จ มีความเข้าใจ
ตนเอง และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างเป็นสุข

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเอกสาร โดยมีขั้นตอนในการศึกษาดังนี้

1. อ่านเรื่องสั้นทั้งหมดของฮอว์ธอร์นจากหนังสือเรื่อง Selected Tales and Sketches Twice - Told Tales and Other Short Stories และ The Complete Novel and Selected Tales of Nathaniel Hawthorne เพื่อคว้าเรื่องใดมีแก่นเรื่องแสดงถึงแนวคิดของฮอว์ธอร์นเรื่องทาง

สายกลาง

2. ศึกษาทฤษฎีทางจิตวิทยาเกี่ยวกับความต้องการและพฤติกรรมของมนุษย์ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าบุคคลจะมีชีวิตที่เป็นสุขได้ ถ้าความต้องการของตนเองมาให้อยู่ในภาวะที่เป็นไปได้หรืออยู่ในทางสายกลาง

3. วิเคราะห์เรื่องสั้นของฮอว์ธอร์น 12 เรื่องตามหัวข้อต่อไปนี้

3.1 แนวคิดของฮอว์ธอร์นเรื่องทางสายกลางและความสัมพันธ์ระหว่างทางสายกลางกับความสุภาพใจ

3.2 แนวคิดของฮอว์ธอร์นเรื่องทางสายกลางว่าสอดคล้องกับจิตวิทยาในชีวิตประจำวัน

3.3 กลวิธีการประพันธ์ซึ่งแสดงออกถึงความคิดเรื่องทางสายกลางโดยพิจารณาจาก

3.3.1 การสร้างตัวละคร (characterization)

3.3.2 ฉากและบรรยากาศ (setting and atmosphere)

3.3.3 สำนวนโวหาร (figurative language)

4. เสนอผลการศึกษาค้นคว้าในรูปของการพรรณนาวิเคราะห์

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ในการศึกษางานของฮอว์ธอร์นโดยวิเคราะห์ความเชื่อของฮอว์ธอร์นเกี่ยวกับทางสายกลางและความสัมพันธ์ระหว่างทางสายกลางกับสุขภาพจิต ได้อาศัยเอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

โธแนล เอ รินจ์ (Ringe . 1973:85-89) ได้เขียนบทความเรื่อง "Hawthorne's Psychology of the Head and Heart" โดยกล่าวว่า

ผลงานของฮอว์ธอร์นแสดงถึงจิตวิทยาในการดำเนินชีวิตอันมีองค์ประกอบคือ จิตใจ (heart) ซึ่งเปรียบได้กับสิ่งใดก็ตามที่มีอยู่ตามธรรมชาติและสมอง (head) ก็คือสิ่งที่เกิดจากการสร้างสรรค์ด้วยสติปัญญาของมนุษย์ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือวิทยาศาสตร์อันเป็นสิ่งที่ยักระคับมนุษย์ให้เหนือกว่าสัตว์อื่น ๆ ฮอว์ธอร์นมีความเชื่อว่า ทั้งสมองและจิตใจมีความสำคัญเท่าเทียมกันสำหรับมนุษย์ ชีวิตที่มีความสุขเกิดจากสมดุลของสมองและจิตใจ วินิจโก้นักท้าวอย่างจากนวนิยายเรื่อง The House of the Seven Gables โฮลเกรฟ (Holgrave) พบจากความผิดปกติ เพราะเขาสามารถทำให้เกิดภาวะสมดุลของสมองและจิตใจ การใช้ชีวิตร่วมกับ โทบี้ (Theobe) เป็นการผนวกจิตใจคือความเห็นอกเห็นใจในเพื่อนมนุษย์เข้ากับสมองอันชาญฉลาดของโฮลเกรฟ ภาวะที่สมดุลนี้ทำให้เขามีชีวิตที่เป็นสุขในที่สุด

นอกจากนี้ในเรื่อง The Scarlet Letter ซึ่งเป็นนวนิยายเรื่องเอกของฮอว์ธอร์น วินิจโก้นี้ได้เห็นการเสนอตัวละครเอกทั้ง 3 ของฮอว์ธอร์น คือ เฮสเทอ (Hester) คิมสเลด (Dimmesdale) และชิลลิงเวิร์ท (Chillingworth) ว่าเป็นการขัดแย้งของสมองและจิตใจ เช่น ชิลลิงเวิร์ทเป็นผู้ที่มีสติปัญญา ความรู้ เขาได้ปลีกตัวออกจากครอบครัว สังคม ทอดทิ้งภรรยาไว้แต่ลำพังเพื่อการศึกษาหาความรู้ บางครั้งชิลลิงเวิร์ทก็รู้สึกผิดที่ทอดทิ้งภรรยาไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขายังมีความเห็นอกเห็นใจอยู่ แต่เมื่อเขาต้องการแก้แค้นผู้ที่มาเป็นชู้กับภรรยาเขา เขาก็กลายเป็นทาสของความแค้นนั้น โดยที่ขาดความเห็นอกเห็นใจและการให้อภัย ความตายของคิมสเลดทำให้เขาไม่กล้าที่จะอยู่ในสังคมอีกต่อไป ทั้ง ๆ ที่ความรู้ความสามารถของเขาทำให้เขาอยู่ในสังคมได้อย่างมีเกียรติ การแก้แค้นของเขาเป็นการคลุกคลีทางจริยธรรมของตนเอง สำหรับเฮสเทอและคิมสเลด ฮอว์ธอร์นก็เสนอการต่อสู้ของสมองและจิตใจ ผลจากบาปที่เขาทั้งสองก่อขึ้น ทำให้ทั้งสองเกิดความขบถและมีระกำจริยธรรมสูงขึ้นเหนือผู้อื่นในสังคม ทั้งสองเลือกทางเดินต่างกันออกไป เฮสเทอยอมรับผิดแต่เพียงผู้

เกียวก เธอถูกขับออกไปจากสังคมเพราะความผิดที่ก่อขึ้น โดยอยู่ตามลำพังกับลูกน้อย และหันไปประกอบคุณความดีทำตามให้เป็นประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์เท่าที่จะทำได้ คิมสเกลอยู่ในสังคมอย่างใจไม่เป็นสุข เพราะบาปที่ก่อร่วมกับเฮสเตอร์ เขาพยายามทำหน้าที่ สั่งสอนชาวบ้านได้อย่างประทับใจ ทั้งนี้เพราะตัวเขาเองก็ได้รับรู้ถึงความผิดบาปและผลของการทำบาปที่เกิดขึ้นกับตนเอง สุขภาพของคิมสเกลเริ่มทรุดโทรมจากความรู้สึกผิดที่เกาะกินใจเขา คืนหนึ่งคิมสเกลพบกับเฮสเตอร์และเฟิร์ลบุตรสาว เขาได้แสดงตัวเป็นพ่อของเฟิร์ลบนแท่นประจานความผิดซึ่งครั้งหนึ่งเฮสเตอร์ถูกประจานความผิดพร้อมกับบุตรสาวในอ้อมแขน การที่เขายอมรับความผิดทำให้เขาเป็นผู้ที่ทั้งสมองและจิตใจ ในเช้าวันรุ่งขึ้นเขาสามารถเทศน์ได้อย่างจับใจผู้ฟังมากที่สุดเท่าที่เคยปรากฏ อย่างไรก็ตาม ความขัดแย้งระหว่างสมองและจิตใจก็ยังคงมีอยู่ คิมสเกลยังไม่กล้าเปิดเผยตัวต่อหน้าสาธารณชน เฮสเตอร์เองใช้สมองมากขึ้น เธอเสนอแผนการที่จะออกจากสังคมไปใช้ชีวิตร่วมกับคิมสเกลและบุตรสาวในดินแดนที่ไม่มีใครรู้จัก แต่แผนการของเธอก็ล้มเหลว เธอยอมรับโทษจากความผิดที่ก่อขึ้นและหันไปใช้ชีวิตช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ คัดความเห็นแก่ตัว ทำให้เฮสเตอร์กลายเป็นผู้ที่จิตใจเหนือผู้อื่น คิมสเกลซึ่งกล้าเผชิญความจริงในที่สุด ได้แสดงตนต่อหน้าชุมชนและยอมรับผิด ความเศร้าหมองของคิมสเกลถูกขจัดออกไป นับเป็นชัยชนะของเขาจนตาย เขาได้เห็นแจ้งในความเป็นจริงของชีวิต เฮสเตอร์เองยังไม่บรรลุถึงขั้นนั้น เธอหลบหนีออกจากสังคมระยะหนึ่ง แต่เมื่อเธอเรียนรู้ถึงความจริงของชีวิต เธอกลับเข้ามาอยู่ในสังคมและทำตามให้เป็นประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์ชั่วชีวิตของเธอ

วินโจได้ชี้ให้เห็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวละครของฮอว์ธอร์น และสรุปว่าฮอว์ธอร์นต้องการที่จะให้แง่คิดว่าคนเราจะประสบความสำเร็จในชีวิตรักได้เขาพยายามที่จะอยู่ในระดับสูงเหนือระดับปกติของคนทั่วไป

ไฮซินเบอร์ (Hisinger . 1954.21-52) ได้เขียนบทความเรื่อง "Hawthorne As Champion of the Middle Way" เพื่อชี้ให้เห็นความเชื่อของฮอว์ธอร์นเกี่ยวกับทางสายกลาง สรุปได้ว่าสาระสำคัญของงานเขียนของฮอว์ธอร์นเป็นการเสนอเรื่องของความหยิ่งทะนง ^{Pride} ลัทธิพิวริตัน

(Puritanism) การแยกตัวออกจากสังคม และจิตใจที่ถูกครอบงำด้วยความรู้สึกผิดบาป (haunted mind) ซึ่งทำให้เข้าใจกันว่าฮอว์ธอร์นเน้นเรื่องความเศร้าของชีวิตเท่านั้น ไฮซินเบอร์ไม่ปฏิเสธว่างานของฮอว์ธอร์นนั้นอาจอธิบายได้ต่าง ๆ แต่ไฮซินเบอร์ย้ำว่าฮอว์ธอร์นเป็นนักสอนศีลธรรม แต่สิ่งที่เขาสนใจมิใช่เรื่องบาป แต่เป็นผลของบาปที่มีต่อจิตใจของมนุษย์ ฮอว์ธอร์นยอมรับความเศร้าของชีวิตและความคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ว่ามีทั้งดีและชั่ว ปัญหาที่แท้จริงเกี่ยวกับจริยธรรมของมนุษย์ก็คือมนุษย์เป็นสิ่งที่เลือกเนื้อ เป็นเหยื่อของแรงที่ตรงข้ามกัน 2 แรง นั่นคือสมองและจิตใจ (ซึ่งในที่นี้ไฮซินเบอร์ใช้คำว่า the mind and the heart) มนุษย์เป็นผู้ที่รู้สึกเกี่ยวกับความดีความชั่ว หน้าที่ของมนุษย์ก็คือทำให้แรงทั้งสองอยู่ในภาวะสมดุล .

ชีวิตที่เป็นสุขจะอยู่กึ่งกลางระหว่างปลายสุดทั้งสองข้าง ลักษณะของภาวะไม่สมดุลต่าง ๆ เช่น ความหยิ่งทะนง การแยกตัวออกจากสังคม ความคลั่งไคล้ ความหลงตนเอง ความทะเยอทะยาน สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ควรตำหนิเพราะเป็นสิ่งที่ผิดไปจากธรรมชาติ เรื่องส่วนใหญ่ของฮอว์ธอร์นแสดงให้เห็นสาเหตุที่ชีวิตของตัวละครสำคัญ ๆ ในเรื่องต้องประสบกับความล้มเหลวในชีวิต ฮอว์ธอร์นให้ทัศนะเกี่ยวกับชีวิตแต่งงานว่า การขอให้ทุกสิ่งพร้อมสมบูรณ์ก่อนแล้วแต่งงาน เราก็คงจะแก่เหี่ยวทรุดโทรมเสียก่อน ฮอว์ธอร์นชื่นชมกับชีวิตที่มีแต่ความซื่อสัตย์และมักน้อย ความรักทำให้มนุษย์สมบูรณ์ ถ้าเรารู้น้ำที่และมีความรัก เราก็คงจะมีทุกสิ่งและมีความสุข

การแยกตัวออกจากสังคมเป็นการผิดธรรมชาติ การปฏิเสธความรัก การแยกไปอยู่อย่างโดดเดี่ยว การตกเป็นเหยื่อของภาวะที่ไม่สมดุลงต่าง ๆ เป็นปฏิกิริยาต่อชีวิตที่เป็นสุข มนุษย์จะต้องอยู่ในสังคม การอยู่ในโลกแห่งความหลอกลวง ไม่ยอมรับความจริงเป็นความไม่สมดุลงอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งจะนำไปสู่ความพินาศของตนเอง ไอซิดอร์ รูสโซว์ ระบุว่า สอว์ธอร์น ให้ความสำคัญในการเขียนจากประสบการณ์และความเคร่งศาสนาของบรรพบุรุษ ดังที่ ที เอส. เอลเลียต (T.S. Eliot) กล่าวไว้ว่า สอว์ธอร์นเขียนวิจารณ์เกี่ยวกับจริยธรรมของชีวิต

แนนซี ลิกเกล บันจ์ (Bunge-1971 : 4707 - A) วิเคราะห์แก่นเรื่องของเรื่องสั้น 40 เรื่องของ สอว์ธอร์น และสรุปว่าเรื่องทั้ง 40 เรื่องนั้นสามารถสามารถจัดแบ่งประเภทตามแก่นเรื่องออกได้เป็น 3 ประเภท คือ บุคคลกับสังคม (Individual and Society) นักวิทยาศาสตร์กับศิลปิน (Scientists and Artists) และคนที่อยู่ในโลกแห่งความฝันกับคนที่อยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง (Dreamers and Awakeners)

เรื่องประเภทแรกคือเรื่องสั้นที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างความคิดทางศีลธรรมของบุคคลและคุณค่าของบุคคลกับมาตรฐานของสังคม เช่น โรบิน ในเรื่อง " My Kinsman, Major Molineux " เรียนรู้วาระรูปแบบในสังคมนั้น อาจจะประกอบไปด้วยการกระทำที่โหดเหี้ยมปราศจากเหตุผล บุคคลจะต้องกำหนดบรรทัดฐานคุณค่าสำหรับตนเอง เรื่องประเภทที่สองเป็นการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างจิตใจของนักวิทยาศาสตร์กับจิตใจของศิลปินกับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม นักวิทยาศาสตร์กับศิลปินนั้นได้รับการชื่นชมจากบุคคลทั่วไปในด้านความคิดริเริ่มและจินตนาการของเขา แต่ถูกตำหนิในเรื่องที่เขาทุ่มเทจิตใจในเรื่องที่เขาคิดค้นจนกระทั่งสูญเสียความสมดุลของสมองและจิตใจและขาดความรับผิดชอบต่อยุอื่น เรื่องประเภทที่สามนั้นรวมไปถึงอันตรธานจากการเชื่อมั่นในความรู้อย่างไม่มีการยั้งคิด คนทุกคนจะมีความคิดที่เห็นแก่ตัว สอว์ธอร์นเห็นว่าความสามารถที่ทำให้มนุษย์แตกต่างจาก

สัตว์อื่น ๆ ก็คือ "การใช้ปัญญาเพิ่มพูนปัญญาราบชั่ววินาที" การที่คนสามารถยัก-
ยุดได้ทำให้ไม่เพียงแต่เกิดความรู้ แต่ยังทำให้เกิดความรื่นเริง และความสุข
ในชีวิตอย่างน่าประหลาด

สำหรับกลวิธีการประพันธ์ ได้มีผู้วิเคราะห์ไว้ดังนี้

พาเมลา รีฟ (Reeves . 1975 : 5359) ได้ศึกษาวิเคราะห์ฉาก
ที่สอวธอร์นใช้มากในเรื่องที่เขาประพันธ์ อันได้แก่ฉากป่า ฉากเมือง ฉากชนบท
และฉากสวน ในการวิเคราะห์มีการให้นิยามศัพท์แต่ละคำตามความหมายที่ใช้ใน
พจนานุกรม และนำมาเปรียบเทียบกับความหมายที่สอวธอร์นใช้เพื่อดูกระสวนความ
หมาย ผลจากการศึกษาชี้ให้เห็นว่า สอวธอร์นใช้ฉากป่า เมือง ชนบท เพื่อแสดง
ให้เห็นความสับสนในสิ่งที่ตัวละครต้องการ หรือเพื่อเสนอให้เห็นสิ่งชั่วร้ายและการครอบ
ครองของมนุษย์ต่อสิ่งชั่วร้ายนั้น ฉากชนบทและฉากสวนนั้นแสดงให้เห็นภาพแทนความรู้
สึกของตัวละครเกี่ยวกับความสมบูรณ์และความพยายามที่จะไปสู่สภาวะ ฉากทั้งหมด
ใช้ในระดับที่เป็นสัญลักษณ์ บางครั้งก็ใช้โดยนัย บางครั้งก็ใช้อย่างตรง ๆ ว่าเป็น
คนไม่แห่งความรู้ชั่ว ฉากเหล่านี้มีการใช้อย่างนานาลักษณะและซับซ้อนอันแสดงให้เห็น
เห็นความลึกดำอันสุดจะหยั่งถึงใจของจิตมนุษย์ ซึ่งพาเมลา รีฟ เห็นว่าแม้แต่สอว-
ธอร์นเองก็ยังเข้าใจได้ไม่ลึกซึ้ง

เวสต์ (West . 1970 : 5433) ได้ศึกษาการสร้างบรรยากาศใน
งานของสอวธอร์นและกล่าวว่าการสร้างบรรยากาศในเรื่องของสอวธอร์นได้จากฉาก
น้ำเสียง (Tone) และทัศนะ (point of view) เขาใช้น้ำเสียงเพื่อ
ก่อให้เกิดความลึกซึ้งและความคลุมเครือ เขาใช้ทัศนะเพื่อจะโน้มน้าวจิตใจของผู้
อ่านให้เกิดความเห็นอกเห็นใจ และสอวธอร์นก็ยังเสนอคนเป็นผู้แนะนำแนวทางโดย
ผ่านงานเขียน เป็นการใช้ทัศนะเพื่อให้ผู้อ่านเกิดมโนภาพ และฉากทำหน้าที่ปลด
ปล่อยมโนภาพของผู้อ่านจากสิ่งที่ผู้กัมกและคลุมเครือ ทำให้มโนภาพของผู้อ่านอยู่ทั้ง
ในความฝันและความจริง

ฮอว์ธอร์นเสนอเรื่องที่อยู่ในแดนที่เป็นกลาง (neutral territory) ซึ่งหมายถึงฮอว์ธอร์นสามารถสานความฝันเฟื่องกับความสมจริงได้อย่างกลมกลืน เพื่อให้ผู้อ่านได้รู้ถึงทัศนคติและความคาดหวังของผู้ประพันธ์โดยการจับบรรยากาศ ความพยายามของฮอว์ธอร์นก็คือการใช้ฉากซึ่งถอยหลังไปจากปัจจุบันและความจริง เขาใช้สิ่งที่เหนือจริงหรือฉากที่อยู่ในความสลัวของอดีต แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็ให้พฤติกรรมของตัวละครเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ฮอว์ธอร์นใช้แสง, เงา, ลักษณะทางจิตวิทยา (psychological nature) และภาพลวงตา เพื่อให้ได้บรรยากาศเก่าและแปลกตา บรรยากาศเหล่านี้จะโอบล้อมผู้อ่านทำให้ผู้อ่านไม่กล้าตัดสินว่าอะไรจริงอะไรไม่จริง ผู้อ่านไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากปล่อยให้ผู้ประพันธ์นำไปตามทางอันคลุมเครือวากวนนั้น ฮอว์ธอร์นได้ใช้ประโยชน์จากบทนำเรื่องเพื่อนำผู้อ่านไปสู่แดนที่เป็นกลางนั้น เช่นใน " The Custom House " นำเรื่อง The Scarlet Letter

ฮอว์ธอร์นใช้บรรยากาศเพื่อให้บรรลุผลตามที่ต้องการ วิธีการที่เขาใช้รูปลักษณะภายนอกและความจริงที่เห็นได้ โดยผ่านพฤติกรรมของตัวละคร ถ้อยคำหรือปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติเสนอความจริงที่อยู่ภายใต้ลักษณะภายนอกนั้น บรรยากาศในเรื่องที่ฮอว์ธอร์นเขียนขึ้นนั้นเป็นบรรยากาศของแดนที่เป็นกลาง ซึ่งฮอว์ธอร์นได้รับความสำเร็จอย่างดียิ่งและผู้อ่านก็ได้ถูกจัดให้อยู่ในสภาพที่จะยอมรับเรื่องที่น่า

เดวิด เอช. เดวิดสัน (Davidson . 1962 : 683 - 691) ได้เขียนถึงกลวิธีการประพันธ์ของฮอว์ธอร์นเกี่ยวกับการใช้สัญลักษณ์ว่า สัญลักษณ์คือวิธีการแสดงความหมาย ใบไม้ร่วง แสดงอาทิตย์ รอยยิ้ม ปานที่แฉก ไข่ ผักลุ่ม หน้า สิ่งต่าง ๆ ในธรรมชาติเหล่านี้กลายเป็นสัญลักษณ์เมื่อคนเห็นความหมายในตัวของมันนอกเหนือจากสภาพที่มันเป็นอยู่ ศิลปินและนักเขียนจะกลายเป็นผู้ที่ใช้สัญลักษณ์ (symbolist) เมื่อเขาเหล่านั้นหาวิธีการที่จะแสดงโลกแห่งความจริงตามความคิดของเขาโดยไม่เกี่ยวข้องกับสรรพวัตถุนั้น ๆ

สัญลักษณ์นั้นไม่ใช่สิ่งที่จะสร้างขึ้นได้ สัญลักษณ์จะต้องมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องหรืออยู่ในสิ่งแวดล้อม เป็นการจัดความคิดหลาย ๆ ความคิดที่กว้างขวางให้เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันอย่างง่าย ๆ เช่น ธงประจำชาติ เป็นสิ่งที่รวมความทรงจำ เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ อารมณ์ต่าง ๆ อันซับซ้อนเข้าไว้ในผืนผ้าที่เรียบง่ายประกอบไปด้วยสีต่าง ๆ สัญลักษณ์เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม ความสำคัญและความหมายของมันจึงต่างออกไปตามเวลาและสถานที่ นักเขียนแต่ละคนมีชีวิตอยู่ในสภาพทางประวัติศาสตร์ที่เป็นเอกภาพ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่องานเขียนและสภาพการณ์ที่เป็นสัญลักษณ์นี้ นักเขียนก็จะได้รับสิ่งนี้เป็นมรดกตกทอด สิ่งที่เขาเขียนขึ้นเป็นการสะท้อนให้เห็นจิตใจสำนึกที่มีศีลธรรม ความต้องการและทิศทางที่ยุคสมัยของเขาได้ให้ไว้

ฮอว์ธอร์นนั้นเขียนเรื่องจากความรู้สึกผิดชอบชั่วดี (Conscience) และแสดงให้เห็นความคิดเกี่ยวกับศีลธรรมในยุคของเขาเอง ดังนั้นเขาจึงได้รับการขนานนามว่าเป็นนักประพันธ์ที่ใช้สัญลักษณ์ทางศีลธรรม (moral symbolist) ฮอว์ธอร์นไม่ใช่นักเทววิทยาหรือกวี แต่สัญลักษณ์ที่เขาใช้นั้นเรียกได้ว่าเป็นปวิรัตน์ สิ่งที่แตกต่างกันเห็นได้ชัดระหว่างฮอว์ธอร์นกับพวกปวิรัตน์รุ่นก่อน ๆ ก็คือ ในยุคศตวรรษที่ 17 หรือ 18 สัญลักษณ์ก็คือ คำเชิญชวน คำเรียกร้องเพื่อความเข้าใจและความหมายที่ลึกลงไป สำหรับฮอว์ธอร์น สัญลักษณ์ไม่ใช่เป็นความคิดความหมายที่จิตมนุษย์จะคอย ๆ เรียนรู้ แต่เป็นมิติหนึ่งของธรรมชาติ (a dimension of nature) ซึ่งสมบูรณ์ในตัวเอง เมื่อเราอ่านเรื่องที่ฮอว์ธอร์นเขียน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสั้นหรือนวนิยาย เมื่ออ่านจบเราจะรู้ทั้งหมดเกี่ยวกับใบไม้ร่วง มือที่วางอยู่เหนือทรวงอก ผาคลุมหน้า สัญลักษณ์เหล่านี้ทำให้เราเข้าใจมนุษย์ที่ประพฤติผิดบาปและทนทุกข์ทรมาน ทำให้เรารู้จักโลกของบุคคลเหล่านั้นด้วย

สัญลักษณ์ของ ฮอว์ธอร์น แสดงออกถึงความเข้าใจของเขาในก้นจิตวิทยา เป็นการเรียนรู้แรงจูงใจและจุดมุ่งหมายในชีวิตของชายหญิงซึ่งปฏิบัติที่จะรู้จักตนเองในเรื่อง " The Maypole of Merry Mount " สิ่งที่มีมนุษย์และคิดเกือบจะไม่มีอะไร วัตถุที่เห็นเช่น ต้นไม้ที่ได้รับการประดับตกแต่งอย่างหรูหรา หนากาก และป่าอันมีคมกรอบคาน ทำให้ต้องคิด ความไม่แน่นอนของอารมณ์ จิตใจ แสดงออกด้วยฉาก อีดิธ (Edith) ไม่ได้มีความคิดอะไรในขณะที่เธอเริ่มไม่เข้าใจความเศร้าที่ก่อขึ้นในใจเธอ ตรงกันข้ามกลับถูกละเลยเหี่ยวเฉาที่ไปรยปรายลงมาก็คึกแทนเธอ มันแสดงให้เห็นว่า โลกเรานั้นเป็นอยู่ตามหลักการที่เป็นสากลคือมีความทุกข์อยู่ด้วย ฮูเปอร์ (Hooper) ไม่ใคร่ถึงบาปอันลึกลับจนกระทั่งเห็นภาพใบหน้าของคนอื่น ๆ มีผีเสื้อคำคมอยู่ และเมื่อ กูดแมน บราวน์ (Goodman Brown) ผ่านพ้นความไร้เดียงสาในวัยเยาว์ไปสู่วุฒิภาวะ เขาพบว่าคนที่เคร่งศาสนาที่สุดและโลกที่เขาเคยเห็นว่าสงบที่สุดนั้นถูกมันทอนโดยสิ่งที่เขาค้นพบในตนเอง

สัญลักษณ์ของ ฮอว์ธอร์น สร้างสรรค์โลกที่ถูกปิด ทั้งชายและหญิงไม่สามารถคิดหรือสร้างจุดหมายปลายทางของตนเองได้ โลกจะเป็นผู้กำหนด มนุษย์ตกอยู่ภายใต้แรงอันลึกลับ ซึ่งมีมาก่อนมนุษย์กำเนิด และคงอยู่แม้ว่ามนุษย์จะดับสูญไปแล้ว ถ้า ฮอว์ธอร์นยอมรับในความคิดของพวกพิวริตันและสัญลักษณ์ของพิวริตัน เขาจะไม่ชี้ให้เห็นชีวิตในลักษณะที่ไปสู่ความรู้แจ้งด้วยตนเอง และตัวละครทั้งหลายที่ต้องทุกข์ทรมานจากความสำเร็จตามแบบของพวกพิวริตัน มนุษย์ต้องทรมานจากความโดดเดี่ยวและความทุกข์ทรมานนี้ไม่มีศักดิ์ของพระเจ้าที่จะบันดาลความสุขหรือความทุกข์ในชีวิต มันเกิดขึ้นเป็นกฎธรรมชาติ

ฮอว์ธอร์นเห็นชีวิตของแต่ละคนเป็นหน่วยเดียว มีความรู้สึกผิดชอบ ต้องเผชิญจุดหมายปลายทางของตนเอง ต้องหาทางด้วยตนเอง ตัวละครของฮอว์ธอร์น
ออกเดินทางไปในจิตสำนึก การเดินทางของกูดแมน บราวน์ ผ่านป่าอันมีคมกริบ การก้าวไปรากับภูมิจิตของฮูเปอร์ไปสู่ความตาย การอุทิศตนต่อเพื่อนมนุษย์ของเฮสเตอร์

หลังจากก้าวลงจากแท่นประจักษ์ความผิด จนกระทั่งกลับไปยืนบนแท่นนั้นอีกครั้งหนึ่ง การเดินทางไปตามเส้นทางดังกล่าวเป็นไปอย่างไม่มีผู้นำ ซึ่งต่างไปจากชาวคริสต์เถียนซึ่งมีผู้นำทางไปสู่ Celestial City และการเดินทางนั้น ๆ ไม่ได้มีการยืนยันในจิตที่จะชี้ให้เห็นว่าทางใดปลอดภัยหรือมีอันตราย

จุดเด่นในงานของสอว์ธอร์นก็คือ จินตนาการในเชิงสัญลักษณ์ ถึงแม้ว่า จะมีแนวเรื่องจำกัด งานของสอว์ธอร์นก็เป็นที่ยอมรับกันมานานกว่าศตวรรษ ทั้ง ๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับรสนิยมทางวรรณคดีก็ตาม

ไฮแอท เอช แวกกันเนอร์ (Waggoner . 1962 : v - xxvi) ให้ความเห็นว่า เรื่องของสอว์ธอร์นเป็นเรื่องราวที่ใช้สัญลักษณ์โดยมีวัตถุประสงค์คือมหากาพย์และนิยายกลอน (poetic epic and verse romance) ผสมกับเอกสารทางประวัติศาสตร์ชีวประวัติและบันทึกต่าง ๆ แวกกันเนอร์เห็นว่าเรื่องสั้นที่เด่นที่สุดของสอว์ธอร์นคือ " Roger Malvin's Burial " และ " Young Goodman Brown "

สอว์ธอร์นเป็นนักเขียนที่ใช้สัญลักษณ์ในเชิงเปรียบเทียบ (Allegorical symbolist) สัญลักษณ์ของสอว์ธอร์นจะเกี่ยวกับความรู้สึกผิด การนึกถึงแต่ตนเอง การแยกตัวออกจากสังคม ความลับ ความไม่มั่นคงทางอารมณ์และความตาย เรื่องสั้นของสอว์ธอร์นนับผู้อ่านจะต้องอ่านอย่างพิถีพิถัน เพราะที่ บางครั้ง สอว์ธอร์นใช้ " ความลับ " เป็นสัญลักษณ์ หมายถึงการแยกตัวผู้กล่าวความลับนั้นจากผู้อื่น การใช้ " รอยเปื้อน " หรือ " ปานแคง " แสดงถึงความไม่สมบูรณ์เพียบพร้อม มโนภาพเหล่านี้ขยายความคิดออกไปทั้งในกานเทววิทยาและจิตวิทยา

แก่นเรื่องที่ปรากฏในงานของสอว์ธอร์นซ้ำแล้วซ้ำเล่าก็คือ ความตรงกันข้ามของสมองและจิตใจ แวกกันเนอร์สรุปว่า สอว์ธอร์นหมายความว่าสิ่งเดียวกันกับจิตสำนึกและจิตไร้สำนึกในความหมายของจิตแพทย์

ฮอว์ธอร์นในฐานะที่เป็นศิลปิน ใช้สัญลักษณ์แทนความคิดของเขา เช่น สัญลักษณ์ของสมองหรือสติปัญญาคือเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ของคนอย่างรapparecchini (Rappaccini) ความอยากหรืออยากเห็นอย่างไม่คำนึงถึงจิตใจอย่าง อีธาน แบรินค (Ethan Brand) หรือการใช้อ่านาความรู้ของ คร.ไฮเด็กเกอร์ (Dr.Heidegger) ส่วนสัญลักษณ์ของจิตใจและความรู้สึก ฮอว์ธอร์นใช้สัญลักษณ์เตาเผาปูนขาวอันลึกลับ หลุมศพ สถานที่ที่มีกตัญญูและแม่แต่ที่โง่งในป่าทึบ เราได้รู้ถึงความซับซ้อนและความสามารถในการใช้สัญลักษณ์ของฮอว์ธอร์นและสรุปได้ว่า เมื่อใดที่สมองและจิตใจทำงานประสานกันแล้วก็จะนำไปสู่สุขภาพและความสุข

กลวิธีการประพันธ์อันได้แก่ การสร้างตัวละคร ฉาก ส่วนวน ไวหาร ตลอดจนสัญลักษณ์ เพื่อสร้างจินตนาการของผู้อ่านให้เข้าใจถึงทางสายกลางอันสัมพันธ์กับความสุขทางใจ ซึ่งฮอว์ธอร์นใช้เป็นแนวคิดในเรื่องสั้นของเขานั้น เป็นสิ่งที่สมควรจะไ้วิเคราะห์อย่างลึกซึ้ง เพื่อให้เห็นแนวคิดและศิลปะการเขียนเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์นซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวรรณคดีอเมริกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาวิเคราะห์เรื่องสั้นของฮอว์ธอร์นโดยสรุปแนวคิดทั่วไปเรื่องทางสายกลางในทางพุทธศาสนาในลัทธิเอพิคคิวเรียนและในทางจิตวิทยาและวิเคราะห์ว่าแนวคิดเรื่องทางสายกลางของฮอว์ธอร์นนั้นสอดคล้องกับแนวคิดทั่วไปที่ได้สรุปไว้ รวมทั้งวิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์ที่แสดงให้เห็นแนวคิดเรื่องทางสายกลางของเขาอีกด้วย

แนวคิดทั่วไปเรื่องทางสายกลาง

แนวคิดเรื่องทางสายกลางนั้นเป็นแนวคิดที่ปรากฏอยู่ในพุทธศาสนา ในลัทธิเอพิคคิวเรียน และในทางจิตวิทยา ความสุขทางใจหรือที่ในทางจิตวิทยาเรียกว่าสุขภาพจิตนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบุคคลรู้จักดำเนินชีวิตในทางสายกลาง

1. แนวคิดเรื่องทางสายกลางในพุทธศาสนา

แนวคิดเรื่องทางสายกลางนั้นมีปรากฏอยู่ในพุทธศาสนาซึ่งพระพุทธเจ้าทรงเทศนาเกี่ยวกับเรื่องทางสายกลางหลังจากที่พระองค์ตรัสรู้เมื่อ 2,500 ปีมาแล้ว พระองค์ได้ค้นพบทางสายกลางนี้ด้วยพระปรีชาสามารถและทรงเดินตามทางนั้นจนกระทั่งได้พ้นทุกข์ ก่อนที่จะออกบวรพชาเพื่อแสวงหาทางพ้นทุกข์นั้น พระองค์ได้บรรลุถึงความสุขสมบูรณ์ทางโลกอย่างเต็มเปี่ยม แต่ทรงเห็นว่าไม่ใช่ความสุขอย่างแท้จริงและเป็นสิ่งที่ไม่จีรังยั่งยืน พระองค์จึงได้แสวงหาหนทางพ้นทุกข์โดยกระทำความเพียรตามอย่างนักบวชในสมัยนั้น คือการเข้มงวดกับร่างกาย การทรมานกาย เช่น ออกอาหาร ยืนขาเดียวเป็นเวลานาน ๆ เพื่อให้กิเลสตัณหาหมดไปอันจะเป็นทางให้รู้แจ้งเห็นจริง พระองค์ทรงทรมานกายเป็นเวลาหลายปีจนพระวรกายผ่ายผอมและกำลังวังชาลดน้อยลง จนเกือบจะไม่มีแรงที่จะบำเพ็ญภาวนาต่อไปได้อีก พระองค์ทรงเห็นว่าถ้าทรมานร่างกายต่อไปชีวิตก็สูญเปล่าไม่มีทางตรัสรู้ได้ เพราะกายไม่ใช่ผู้นำ พระองค์จึงทดลองบำเพ็ญเพียรในทางจิตและในที่สุดก็ทรงตรัสรู้โดยยึดแนวปฏิบัติในทางสายกลางคือไม่สุดโต่งไปทางขวาคือ การปล่อยตนให้เพลินเพลินในกามสุขหรือทางซ้ายคือการทรมานตนให้เปลืองเปล่า พระองค์ทรงบริโภคอาหารเท่าที่ร่างกายจะดำรงอยู่ได้ และบำเพ็ญเพียรในทางจิตจนกระทั่งค้นพบความจริงเกี่ยวกับทุกข์และหนทางที่จะพ้นทุกข์ ซึ่งก็คือมรรค 8 หรือทางสายกลางนั่นเอง (ปาน, 2512 ก. :

พระวรคัถ์ วรขโม (วรคัถ์ 2521 : 18 - 19) ได้ยกตัวอย่างของ ทางสายกลางว่า บุคคลจำพวกหนึ่งเห็นว่าเรื่องจิตไม่สำคัญให้ไถ่กิน ไถ่ดื่ม ไถ่เที่ยว สุนัขสนาน แดงตัวสวย ๆ เมื่อกายที่จิตจะดีเอง ฉะนั้นบำรุงบำเรอกายเพียงอย่างเดียวซึ่งไม่ใช่ทางสายกลาง ในทางตรงกันข้าม บุคคลอีกจำพวกหนึ่งบอกว่าเรื่อง กายไม่สำคัญ เมาไฟเสียก็ได้ ออกอาหารก็ได้ ไม่อาบน้ำเสียก็ได้ ฆ่าตัวตายเสีย ก็ได้ ร่างกายไม่สำคัญขอให้จิตดีเสียก่อนแล้วกายก็จะดีเอง พวกนี้ก็นับว่าสุดโต่งไป อีกทางหนึ่ง พวกที่ร่างกายที่จิตจะดีเองนี้เป็นพวกวัตถุนิยม ส่วนพวกที่ยืนยันว่าให้จิตดี ก่อนแล้วกายจะดีเองก็เป็นพวกจิตนิยม พุทธศาสนานั้นเห็นว่ากายกับจิตจะต้องไปด้วย กัน จึงใช้คำว่า "นามรูป" คือให้ความสำคัญของทั้งสองอย่าง การที่จิตกับกายไป ด้วยกันนี้เป็นทางสายกลางไม่สุดโต่งไปทางใดทางหนึ่ง

อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือ บุคคลจำพวกที่ถือว่าช่วยสังคมให้ดีเสียก่อนแล้วเราจะดี เอง หมายความว่าช่วยเหลือนั่นก่อนช่วยตัวเองทีหลังซึ่งก็สุดโต่งไปทางหนึ่ง บุคคล อีกพวกหนึ่งถือว่าช่วยตัวเองให้ดีเสียก่อนช่วยผู้อื่นทีหลังก็สุดโต่งไปทางหนึ่ง ชุมชนจริงๆ นั้นมีหลักเกณฑ์ตามปัจฉิมโอวาทที่ให้ภิกษุยังประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อม กันด้วยความไม่ประมาท ประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านไปด้วยกันนี้เป็นทางสายกลาง

ในความเป็นทางสายกลางอีกอย่างหนึ่งก็คือโดยธรรมชาติแล้ว เราไม่สามารถ ยืนยันลงไปว่า คนคนหนึ่งเป็นคนดีหรือคนชั่ว การยืนยันว่าเขาเป็นคนดี ก็คือสุดโต่ง ไปทางหนึ่ง การยืนยันว่าเขาเป็นคนชั่วก็สุดโต่งไปอีกทางหนึ่ง สิ่งทั้งหลายนั้นเกิด จากเหตุปัจจัย (causes) เปลี่ยนแปลงไปตามเหตุปัจจัย ดังนั้นจะดีหรือชั่วก็ ต้องแล้วแต่เหตุปัจจัยที่ประกอบกันเข้า คนชั่วอาจกลับตนเป็นคนดี หรือคนที่อาจกลับ เป็นคนชั่วได้ การจะพูดว่า สิ่งทั้งปวงมี ก็สุดโต่งไปทางหนึ่ง หรือ สิ่งทั้งปวงไม่มี ก็ สุดโต่งไปอีกทางหนึ่ง ดังนั้นควรจะอยู่เหนือความมีและไม่มี ก็คือเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นไปตามเหตุปัจจัย

หลักของพุทธศาสนา คืออริยสัจ 4 อันประกอบไปด้วย

1. ทุกข์ ได้แก่ ความไม่สบายกายไม่สบายใจอันเนื่องมาจากปัญหาของการเกิด แก่ เจ็บ ตาย

2. สมุทัย คือ เหตุให้เกิดทุกข์ ได้แก่ตัณหา (Desire) ทั้ง 3 คือ

2.1 กามตัณหา ความอยากกายอำนาจาม

2.2 ภวตัณหา ความอยากมีอยากเป็น

2.3 วิภวตัณหา ความอยากไม่มี อยากไม่เป็น

3. นิโรธ คือ ความดับไม่เหลือแห่งทุกข์ ไม่เหลือแห่งศรัทธา

4. มรรค คือ หนทางปฏิบัติให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งทุกข์ อันมีองค์หรือเรียกว่า ทางสายกลาง (The Eight - Fold Path or the Middle Way) ซึ่งเมื่อปฏิบัติไถ่จะทำให้ผู้ปฏิบัติมีความสุขทางใจ เป็นทางไปสู่วิวัฒนาการจนถึงขั้นสุดท้ายของชีวิต จนกระทั่งหมดทุกข์ หมดปัญหา (วสัน 2521 : 51)

มรรค : ทางสายกลางหรือการประพฤติปฏิบัติอันประเสริฐประกอบด้วยองค์ 8 (วรศักดิ์ 2521 , ปัญญานันทะ 2501 , ปาน 2512 ก.ช และ วสัน 2521)

1. สัมมาทิฐิ คือความเห็นที่ถูกต้อง เห็นความจริงของชีวิตคือทุกข์ สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย กวักกันทั้งหมด ดังนั้นมนุษย์จะหาความสุขได้จากหน้าที่การงานที่บริสุทธิ์ไม่ใช่จากอบายมุขหรือการหลอกลวงผู้อื่น เห็นว่าเวลาที่เรได้ช่วยเหลือผู้อื่นเราจะมีความสุขมากกว่าเวลาที่คิดจะหวังผลประโยชน์จากผู้อื่น มีความรู้สึกว่าการเป็นอยู่ง่าย ๆ นั้นสะดวกสบายปลอดภัยไปยิ่งกว่าการเป็นอยู่อย่างฟุ้งเฟ้อ ฟูมเฟือย และเห็นว่าเวลาที่มิกิเลส โลภ โกรธ หลง อาฆาต พยาบาท จิตใจไม่ปลอดโปร่งแจ่มใสเหมือนเมื่อไม่มีกิเลส เป็นความเห็นชอบที่ถูกต้องเพื่อให้คนทำความดีไม่เบียดเบียนผู้อื่นให้เดือดร้อน

ความเห็นที่ถูกตองในขั้นต่อไปก็คือเห็นทุกข์ เห็นภาวะของทุกข์ที่เกิดขึ้นในจิตใจ เห็นเหตุที่ทำให้เกิดทุกข์ เช่น ทุกข์เพราะความยึดถือ ทุกข์เพราะความไม่รู้จริง เห็นภาวะที่ทุกข์ดับได้โดยธรรมชาติ เห็นความสลายเวลาเรามีจิตเมตตาการุณา เห็นความดับทุกข์ว่าไปรงสลาย

ความเห็นที่ถูกตองในขั้นสูงก็คือ จะไม่มีความยึดมั่นถือมั่นสิ่งใดโดยความเป็นตัวตนของตน แต่จะปล่อยความเห็นนั้นไปตามกฎธรรมชาติ ไม่ไปยึดว่าสิ่งทั้งปวงมี หรือสิ่งทั้งปวงไม่มี พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมโดยทางสายกลาง โดยไม่ไปใกล้ส่วนปลายสุดทั้งสอง ทรงชี้ให้เห็นว่าหนทางแห่งการดับทุกข์นั้นจะต้องเริ่มที่เห็นความเห็นอันถูกตองเสียก่อน

2. สัมมาสังกัปปะ คือ คำวิชอบ หรือคิดในทางที่เป็นประโยชน์แก่ตนและผู้อื่น ได้แก่ ความคำวิ 3 อย่างคือ

2.1 คิดในอันที่จะออกจากกาม กามหมายถึงความกำหนัดยินดี รักใคร่ในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส กามเป็นมูลฐานของความทุกข์อย่างแท้จริง คิดในอันที่จะออกจากกามก็คือ ตั้งใจไม่ให้จิตใจตกอยู่ในอำนาจครอบงำของ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส โดยการละเว้นการกินอยู่อย่างสำราญ พิจารณาให้พบความจริงในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ว่าเป็นของไม่งาม ไม่น่ารัก

2.2 คิดในการไม่พยายามป้องกันภัย โดยการไม่มุ่งร้ายต่อผู้อื่น เพราะเมื่อใดที่ใจของเราผูกเวรเมื่อมองไปทางใดก็พบแต่ศัตรู ความพยายามทำให้สุขภาพจิตเสีย ทำให้เกิดความโกรธ ความเกลียดไม่จบไม่สิ้น ผู้ที่ทุกข์มากก็คือผู้ที่ผูกพยาบาทเอง ความพยายามจะครอบงำจิตใจจนขาดเหตุผลและความรับผิดชอบ การไม่พยายามป้องกันภัยก็คือการรู้จักให้อภัยแก่กันและกัน

2.3 คิดในการไม่เบียดเบียนผู้อื่น การเบียดเบียนคือการทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนเพื่อประโยชน์ของตน คนทุกคนต้องการความสุขไม่ต้องการความทุกข์ ความทุกข์มักเกิดจากการเบียดเบียนกันเป็นส่วนใหญ่ การลักขโมย การฆ่า การทำร้าย

ร้าย การจู่ดกรำ เกิดขึ้นเพราะบุคคลขาดการบังคับจิตใจตนเอง การละเว้นไม่คิดในทางเบียดเบียนผู้อื่นนั้น ทำได้หลายวิธี คือ การทำตนให้เป็นคนเห็นอกเห็นใจเรา คิดได้ว่าทุกคนเป็นญาติกันโดยการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ร่วมกัน จึงควรที่จะเพาะความรักความเมตตาต่อกัน

3. สัมมาวาจา เจรจาชอบ คือการไม่พูดเท็จ ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดหยาบ ไม่พูดเพ้อเจ้อ เมื่อละเว้นการพูดไม่ดีแล้ว สิ่งที่ควรทำก็คือ พูดจริง พูดประสานสามัคคี พูดอ่อนหวาน พูดวาจาสุภาพ พูดมีประโยชน์ พระพุทธเจ้าทรงยกย่องการพูดความจริงไว้มาก ดังพุทธวาจาว่า "สจฺจ เว อมต วาจา"

4. สัมมากัมมันตะ การกระทำที่ชอบ

4.1 งดเว้นจากการฆ่า สัตว์ทุกชนิดย่อมรักชีวิตของตนเอง การฆ่าการฆาตกรรมจึงเป็นการเบียดเบียนผู้อื่น เป็นการก่อทุกข์ให้แก่ผู้อื่น ทุกคนจึงควรมีความเมตตาต่อกัน

4.2 งดเว้นจากการลักทรัพย์ ไม่เอาของของผู้อื่นมาเป็นของตน เคารพในทรัพย์สินของคนและผู้อื่น ของใดที่มีใช้ของตนแล้วจงถือว่าเป็นก่อนกินก่อนกิน

4.3 งดเว้นจากการประพฤตินิโคตในกาม จะต้องระลึกเสมอว่า ทุกข์อันยิ่งกว่ากามทุกข์ไม่มี และความอัมก้วยกามทั้งหลายย่อมไม่มีในโลก ดังนั้นควรพอใจในคุณรองของตน และหากต้องการดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์แท้จริงเพื่อให้พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดจะต้องปลีกตนออกจากกาม

5. สัมมาอาชีวะ การเลี้ยงชีพโดยสุจริต การเลี้ยงชีพเป็นสิ่งสำคัญเพราะทำให้ชีวิตดำรงอยู่ได้โดยไม่ลำบาก ผู้ที่ประกอบแต่สัมมาชีพจะเว้นจากการค้าขายเครื่องประหาร ค้าขายมนุษย์ ค้าขายสัตว์เพื่อฆ่าเป็นอาหาร ค้าขายน้ำเมา ค้าขายยาพิษ ผู้ที่ประกอบแต่สัมมาชีพ เป็นผู้ที่มีความสุจริตความสงข เพราะมีเมตตาปรานี ไม่เบียดเบียนผู้อื่นเพราะอาชีพของตน มีความตั้งใจดี ประกอบอาชีพของตนอันจะ

เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม ผู้ที่ปฏิบัติตามทางสายกลางจะต้องทำเป็นอาชีพ
ที่ชอบทั้งกฎหมายและศีลธรรม

6. สัมมวาายามะ ความเพียรชอบ คือตั้งจิตแน่วแน่ว่าความเพียร มีความ
อดทนในการรอคอยผล การทำความเพียรนี้ต้องทำด้วยความพอใจและมีปัญญา
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า บุคคลจะล่วงทุกข์ได้ด้วยความเพียร ความทุกข์อันเนื่องมา
จากความยากจนจะล่วงพ้นไปด้วยการทำงาน ความทุกข์อันเนื่องมาจากความโง่
เขลาจะล่วงพ้นได้ด้วยความขยันหมั่นเพียรในการเล่าเรียนแสวงหาวิชาความรู้
เสมอ ความทุกข์อันเนื่องมาจากกิเลสเบียดเบียนสามารถล่วงพ้นได้ด้วยความรู้จัก
ควบคุมตนเองและมีความอดกลั้นโดยการเพียรปฏิบัติธรรม ความเพียรที่ถูกต้องนั้น
คือความเพียรในการทำงานที่สุจริต เพียรที่จะละชั่วและประพฤติดี เป็นการกำจัดทุกข์
เพื่อไปสู่ความสุขที่แท้จริง

7. สัมมาสติ การระลึกชอบ คือความรู้สึกลับก่อนที่จะ ทำ พูด มีการ
พิจารณาว่ามีการเกิด กับ เปลี่ยนแปลงไปตามเหตุปัจจัย พิจารณาเวทนา คือความ
รู้สึกของตน พิจารณาให้เห็นว่าความสุขหรือทุกข์ของคนเกิดขึ้นเพราะความพอใจหรือ
ความไม่พอใจ เกิดขึ้นตามเหตุปัจจัย และดับไปตามเหตุปัจจัย ทำให้ไม่เป็นผู้ยึด
มั่นถือมั่นอะไรในโลก ทำให้มีชีวิตที่เป็นสุข นอกจากนั้นยังพิจารณาจิต ว่าจิตของตน
นั้นมีหรือปราศจาก ราคะ โสกะ โมหะ โทสะ เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่าจิต จะช่วย
ให้ลดความพอใจและไม่พอใจในโลกออกได้ และพิจารณาธรรม ใช้สติพิจารณาอารมณ์
ความรู้สึกทุกชนิดที่เกิดขึ้นในจิต จะเห็นความไม่เที่ยงของสังขารทั้งหลาย ทำให้จิต
ไม่ยินดียินร้ายในโลกทั้งปวง และเมื่อชมความไม่ยินดียินร้ายไว้ด้วยอำนาจของสติอยู่
เสมอจนเป็นความเคยชินก็จะทำให้ละความยึดมั่นถือมั่นได้

8. สัมมาสมาธิ สมาธิหมายถึงความตั้งมั่นแห่งจิต เมื่อใจมั่นคงแล้วย่อม
รู้จักความความเป็นจริง ทำให้บุคคลหายหลง หายยึดมั่น เมื่อไม่มีความยึดมั่น ความ

อยากอยู่อยากเป็นไม่มี เป็นการสำรวจจิตเริ่มโดยการผูกพันจิตไว้กับวัตถุอันใดอันหนึ่ง แล้ววนเวียนจิตอยู่กับวัตถุนั้น เมื่อจิตจลลวอยู่กับสิ่ง ๆ ใดแล้ว ไม่พุ่งชน ทำให้เกิดความรู้สึก อิ่มเอิบ ปราโมทย์ และจากนั้นจิตก็จะมีคามเยือกเย็นสงบ การปฏิบัติทางจิตหรือสมาธิจนทำให้เกิดปัญญารู้แจ้งเห็นจริงว่าสิ่งทั้งปวงล้วนแต่เป็นไปตามเหตุปัจจัย ทำให้ไม่มีความยึดมั่นถือมั่น ทั้งรัก -เกลียด ชอบ - ชัง

มรรค ๘ นี้จะจัดแบ่งให้เป็นไตรสิกขาได้ดังนี้คือ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ และสัมมาอาชีวะ จัดเป็น ศีลสิกขา (Morality) คือเป็นการกระทำความ วาจาให้เป็นปกติ ไม่มีโทษอันเกิดจากกายวาจา เป็นผู้บริสุทธิ์ไม่ทำเรื่องยุ่งยากวุ่นวายให้เกิดขึ้นแก่ตนเองและผู้อื่น เป็นเหตุให้จิตสงบ เป็นสมาธิได้โดยง่าย การกระทำทางกายวาจา เป็นพฤติกรรมที่ออกมาจากจิต เพราะฉะนั้นศีลต้องมีปัญญาควบคุม

ปัญญาสิกขา (Wisdom or Intuitive Insight) คือ สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ คือความเห็นชอบ ความดำริชอบหรือความตักขอมมาควบคุม ถ้าเห็นชอบดำริชอบแล้ว การกระทำที่ออกมาทางกาย วาจาชอบ ถูกต้องพอดี

ส่วน สัมมาวายามะ สัมมาสติและสัมมาสมาธิ จัดเป็น สมาธิ หรือจิตตสิกขา (Mental Discipline) คือเป็นไปเพื่อรากฐานของสมาธิ สมาธิจะทำให้เกิดปัญญาและปัญญานี้จะไปควบคุมศีลหรือพฤติกรรมของคนด้วยความรอบคอบเพื่อไม่ให้เกิดความทุกข์ความเดือดร้อนวุ่นวาย

มรรค ๘ หรือหนทางไปสู่ความดับทุกข์นั้นเป็นทางที่เรียกว่าทางสายกลาง โดยแท้ เพราะไม่ว่าจะเป็นศีล สมาธิหรือปัญญา จะต้องยังประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท ในพุทธศาสนาเน้นให้คนใช้ชีวิตอย่างง่าย ๆ สันโดษ และให้บุคคลทำจิตให้เป็นปกติอยู่เสมอ จิตใจไม่หวั่นไหวไปด้วยอำนาจกิเลส ความสุขทางใจก็จะบังเกิดขึ้น มนุษย์นั้นไม่มีพฤติกรรมอื่นใดนอกเหนือไปจาก กาย วาจา จิต และความเห็นเมื่อเป็นการถูกต้องแล้วก็ยอมหมกมุ่นไปทุกเรื่อง ถ้า

เห็นว่าทุกสิ่งที่ผ่านมาในชีวิตล้วนเป็นของไม่เที่ยง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ไม่มีเรื่องใดที่น่าพิศวงโลกใจหรือเสียใจอย่างใหญ่หลวง เพราะทุกสิ่งไม่เที่ยงนั่นเอง ในไม่ช้ามันก็จะเปลี่ยนแปลงไป จึงไม่ควรมีความยึดมั่นถือมั่น ทางสายกลางของพระพุทธเจ้า คือ ศีล สมาธิ ปัญญา (ปาน 2512 : 438)

2. แนวคิดเรื่องทางสายกลางในอภิปิกคิวเรียน

เอพิคิวรัส (Epicurus) เป็นนักคิดชาวกรีกที่เป็นที่รู้จักกันดีในโลกตะวันตกคนหนึ่ง ถึงแม้ว่าชีวิตแบบเอพิคิวเรียน (Epicurean) ทำให้คนนึกถึงภาพการกิน ดื่ม เที่ยว และสำมะเลเทเมา เพราะเอพิคิวรัสถือว่าไม่มีอะไรดีไปกว่าความสุข แต่เอพิคิวรัสก็มีคำแนะนำให้คนเรามาอย่างนั้น ความคิดเห็นของเขาได้ถูกเข้าใจผิดไปมาก เอพิคิวรัสเป็นผู้นั่งหนึ่งที่แนะนำให้ดำเนินชีวิตในทางสายกลาง (วิทย์ 2519 : 33)

เอพิคิวรัสเกิดที่เกาะซามอสเมื่อประมาณ 341 ปีก่อนคริสตกาล เขาเป็นคนที่มีความเห็นว่าลัทธิศาสนาที่อาศัยสิ่งเหนือธรรมชาตินั้นมีอิทธิพลต่อมนุษย์โดยอาศัยความกลัวเป็นเครื่องมือ มนุษย์กลัวเทพเจ้า กลัวการลงทัณฑ์ กลัวความตาย ความกลัวและความกระวนกระวายใจอย่างไม่หยุดหย่อนนั้นเป็นสาเหตุสำคัญข้อหนึ่งของความทุกข์ของมนุษย์ ถ้าทำลายเสียได้ก็เป็นการกำจัดสิ่งกีดขวางความสุขที่สำคัญของมนุษย์ออกไป ต้องถือว่าโลกเป็นเครื่องจักรอย่างหนึ่งซึ่งถูกควบคุมไว้ด้วยสาเหตุทางธรรมชาติ แต่อย่างเดียว ไม่มีสิ่งเหนือธรรมชาติมาเกี่ยวข้อง (ปรีชา 2514 : 197) จิตหรือวิญญาณของมนุษย์ก็คือสสาร มีแตกมีดับ แต่ว่าจะละเอียดสุขุมกว่าวัตถุอื่น ๆ ในขณะที่มีชีวิตอยู่ เราควรแสวงหาความสุขให้แก่ตนเองมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ มนุษย์มีอิสระในการแสวงหาความสุข

เอพิคิวรัสถือว่าความดีความชั่วเป็นสิ่งสมมุติ ความดีและความชั่วที่แท้จริง คือความสุขและความทุกข์ที่มนุษย์รู้จักและประสบในชีวิตประจำวัน จริยศาสตร์ไม่ใช่ การแสวงหากฎเกณฑ์ทางศีลธรรม แต่ควรจะหาวิธีที่จะยังความสุขให้มากที่สุด โดยให้เกิดความทุกข์น้อยที่สุด แต่ความสุขนั้นเรายังแสวงหามากเท่าใดจะยิ่งได้รับน้อยลง เท่านั้น ความคิดเกี่ยวกับความสุขของเอพิคิวรัสนั้น เราต้องรู้จักคิดและรู้จักเลือก เพราะบางสิ่งแม้จะให้ความสุขมากกว่าทุกข์ แต่ถ้าหายากหรือราคาแพงหรือไม่แน่นอนว่าเราจะได้ครอบครองหรือไม่ก็อาจจะทำให้เราทุกข์ร้อนมากกว่าที่จะให้ความสุข ดังนั้นเราต้องไม่ปล่อยตนให้เป็นทาสของความปรารถนาในสิ่งนอกกาย ความพึงพอใจทางกายนั้นมีอยู่เพียงชั่วขณะ แต่ความพึงพอใจทางจิตยั่งยืน ตนฉลาดจะต้องรู้จักหาความสุขในตนเอง (Fromm • 1947 : 174)

ความคิดเกี่ยวกับ ความสุขของเอพิคิวรัสนั้นได้วางอยู่ในทางสายกลางเพราะ ถ้าเรารุ่มหลงในความสุขมากเกินไปจะกลายเป็นทาสของมัน และเกิดความทุกข์ร้อนได้ เอพิคิวรัสแบ่งความอยากของมนุษย์ออกได้เป็น 3 ประการ คือ

1. ความอยากที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติและเป็นสิ่งที่จำเป็น เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค เหล่านี้มนุษย์จะหลีกเลี่ยง เสี่ยงมิได้ จำเป็นต้องแสวงหา ความสุขไม่สามารถเกิดขึ้นได้ถ้าปราศจากสิ่งเหล่านี้ แต่อาหารแพง ๆ เครื่องนุ่งห่มสวย ๆ ก็ไม่จำเป็น อาหารพื้น ๆ ก็ให้ความสุขได้เท่ากับอาหารแพง ๆ

2. แรงปรารถนาที่เป็นไปตามธรรมชาติแต่ไม่จำเป็นสำหรับชีวิต เช่น ความต้องการทางเพศ ความอยากประเภทนี้ควรดำเนินทางสายกลาง

3. ความต้องการที่มีได้เกิดขึ้นตามธรรมชาติ และไม่จำเป็นสำหรับมนุษย์ เช่น ความขมเพื่อย่อยต่าง ๆ เกียรติยศ ชื่อเสียง ความหรูหรา สิ่งเหล่านี้ควรละเว้น

เอพิคคิวรัสคิดว่าชีวิตที่ประเสริฐคือชีวิตที่อยู่อย่างง่าย ๆ สงบ ไม่ใช่ชีวิตที่ทะเยอทะยาน ใฝ่ฝัน หรือชีวิตที่มีเกียรติในสังคม สิ่งเหล่านี้มีแต่จะบั่นทอนความสุขของมนุษย์ เพราะเป็นนายบังคับให้มนุษย์ทำอย่างนั้นอย่างนี้ เราไม่ควรตกเป็นทาสของอะไร

ชีวิตครอบครัวทำให้คนเป็นทาสในฐานะที่เป็นสามีหรือภรรยา หรือพ่อแม่ เราอาจจำเป็นต้องทำบางสิ่งบางอย่างทั้ง ๆ ที่ไม่ปรารถนาจะทำ เพราะในบทบาทครอบครัว ความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัวที่แน่นแฟ้นเกินไป ทำให้คนต้องตกเป็นทาสของความสัมพันธ์นั้น แต่ถ้ายู้อย่างโดดเดี่ยวปราศจากความสัมพันธ์กับผู้อื่นทั้งนั้น คนเราก็จะว่าเหว่เกินไป ฉะนั้นควรค่าเป็นสายกลาง ความสัมพันธ์ฐานเพื่อนเป็นสิ่งประเสริฐ เพราะเราไม่จำเป็นต้องทำอะไรให้เพื่อน แต่ถ้าวทำก็ทำเพราะเราอยากทำ เราทำอย่างอิสระและเรามีโอกาสหวังว่าเพื่อนจะต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ให้แก่เรา

ทัศนะของเอพิคคิวรัสนั้นชี้ให้เห็นว่าความทุกข์และความสำราญเท่านั้นที่เป็นขอยปรารถนาและเป็นสิ่งประเสริฐสุดในชีวิต แต่มีลักษณะที่ช่วยให้ค่าเป็นสายกลาง ละเว้นสิ่งอื่นไม่จำเป็นให้เป็นคนมักน้อย อยู่ง่าย กินง่าย การใช้เหตุผลมีไว้เพื่อแสวงหาความสุขอันยืนนานให้แก่ชีวิต ชีวิตที่ประเสริฐคือชีวิตที่เป็นสุข ไม่ทำความเดือดร้อนให้ผู้อื่น และก็ไม่ต้องช่วยเหลือผู้อื่น แต่การช่วยเหลือผู้อื่นก็เป็นสิ่งที่น่าพอใจ ความเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ ไม่ทะเยอทะยานโดยไม่ต้องรับผิดชอบหรือมีอุดมคติอะไร (Encyclopedia Britannica 1972 : 911)

แนวความคิดในเรื่องทางสายกลางของเอพิคคิวรัสและของพระพุทธเจ้า นั้นแนะให้คนเห็นว่า การเป็นทาสของอารมณ์ ความพึงใจในเกียรติยศชื่อเสียง ทำให้ชีวิตไม่เป็นสุข เอพิคคิวรัสแนะนำให้ลดความปรารถนาในสิ่งเหล่านี้ให้น้อยลงเพราะ

เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต ถ้าคนเราแสวงหาสิ่งเหล่านี้จะเกิดความกระวนกระวายใจ ชีวิตก็จะมีแต่ความทุกข์ ในพุทธศาสนานั้นแสดงให้เห็นความจริงของโลกถึงความไม่เที่ยงของสิ่งเหล่านี้โดยมีแนวทางปฏิบัติทั้งในระดับบุคคลทั่วไปที่ยังใช้ชีวิตอยู่ในทางโลก เพื่อให้ดำรงชีวิตได้อย่างเป็นสุขในสังคม และแนวปฏิบัติในระดับสูง ก็เป็นแนวทางปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้น เพื่อการดับทุกข์อย่างแท้จริง

การใช้ชีวิตอย่างสงบ อย่างง่าย ๆ ก่อให้เกิดความสุขในชีวิต การดำเนินชีวิต ยิ่งซับซ้อนมากเท่าใด ผลก็คือความทุกข์ก็เกิดขึ้นมากเพียงนั้น คนที่ครองการชีวิตพหุภารกิจต้องยอมรับความทุกข์ ความเกือกร้อนอันเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า "นตฺถิ สฺนฺติ ปรี สุขํ" แปลว่า "ความสุขอย่างอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี" (วสัน 2521 :41)

3. แนวคิดเรื่องทางสายกลางกับความสุขทางใจในจิตวิทยา

มนุษย์มีความต้องการอยู่ตลอดเวลา ซึ่งความต้องการนี้เกิดจากแรงขับหรือแรงจูงใจ ซึ่งผลักดันให้มนุษย์ทำพฤติกรรมตอบสนองความต้องการของตน ถ้าบุคคลสามารถตอบสนองต่อความต้องการของตนได้สำเร็จตามเป้าหมายย่อมไม่มีความคับข้องใจและมีความสุข ในทางตรงกันข้ามถ้าเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้สูงกว่าความสามารถหรือมีอุปสรรคทำให้ไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการได้เพียงพอบุคคลย่อมมีความคับข้องใจไม่มีความสุข จะเห็นได้ว่าความต้องการเกี่ยวข้องกับสุขภาพจิต ดังนั้นการศึกษาเรื่องความต้องการของมนุษย์จึงมีความสำคัญต่อความเข้าใจเกี่ยวกับสุขภาพจิต

แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับความต้องการ

มาสโลว์ (Maslow, 1954 : 69) กล่าวว่า มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีความต้องการอยู่ตลอดเวลา และเกือบจะไม่มี ความพึงพอใจในความกดดันของตนเลย

ยกเว้นในระยะเวลาสั้น ๆ ถ้าความต้องการอย่างหนึ่งได้รับความตอบสนองแล้ว ความต้องการอย่างอื่นในระดับอื่นจะถูกเรียกร้องให้ตอบสนองทันที สิ่งเหล่านี้เป็น ลักษณะเฉพาะอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่มีความต้องการอยู่เสมอ

ฮอร์รอกส์ (Horrocks . 1962 : 503 - 505) อธิบายความต้องการในฐานะที่เป็นศูนย์กลางของพฤติกรรมซึ่งทำให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ต่อเนื่องกันไป ชรรษาศิสร้างมนุษย์ให้มีความต้องการเพื่อทำให้อยู่ในภาวะสมดุลย์ โดยให้ความต้องการได้รับการตอบสนอง เมื่อใดก็ตามที่ความต้องการไม่ได้รับการตอบสนองจะเกิดภาวะตึงเครียด ซึ่งภาวะตึงเครียดนี้จะมีส่วนสัมพันธ์กับระดับความสำคัญของความต้องการหรือสภาวะทางอารมณ์ สภาวะร่างกายหรือลักษณะนิสัยของมนุษย์ มนุษย์พยายามไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ เมื่อสามารถทำได้สำเร็จความตึงเครียดจะลดลงอยู่ในภาวะสมดุลย์ จนกว่าจะเกิดภาวะไม่สมดุลย์อีกจึงจะต้องหาทางตอบสนองความต้องการใหม่วนเวียนไปไม่จบ

อย่างไรก็ตามพฤติกรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่ทำนายได้ยาก ในสถานการณ์อย่างหนึ่งอาจปฏิบัติอย่างหนึ่ง แต่เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนไปหรือแม้ในสถานการณ์อย่างเดียวกันมนุษย์ก็อาจปฏิบัติแตกต่างกันไปได้

มนุษย์มีความกลัว มีความอยาก ความต้องการจำเป็น และความปรารถนา ตลอดจนแรงกระตุ้นที่จะคุ้มครองตนเอง ชอบคนควา สำนวญ ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับนับถือตน อยากเข้าสมาคมกับผู้อื่น ต้องการรักผู้อื่นและให้ผู้อื่นรักตน

โลล์ ทซ์ซิงค์ (ทซ์ซิงค์ 1959 : 120 - 122) กล่าวว่าพฤติกรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่สลับซับซ้อน ไม่แต่เพียงเนื่องจากมนุษย์เราจะมีความต้องการเท่านั้น แต่เนื่องจากความต้องการของมนุษย์ที่มีอยู่ในบางขณะก็ขัดแย้งกันเองด้วย ในเวลาเดียวกันคนเราอาจจะมีความต้องการสองหรือสาม หรือสี่อย่างก็ได้

ความปรารถนาอันสลับซับซ้อนของมนุษย์เป็นเหตุให้มนุษย์ยุ่งยาก เกิดความเข้าใจผิดและไม่เห็นด้วยกับผู้อื่น มนุษย์มีความกลัวและต้องการขจัดความกลัว คดออกจนพยายามที่จะมีชีวิตอยู่รอด และให้ได้รับความคุ้มครองจากผู้อื่น มนุษย์สามารถเอาชนะความกลัวบางอย่างได้โดยหาสิ่งต่าง ๆ มาสนองความต้องการขั้นพื้นฐานและความปรารถนาของตน มนุษย์ยอมรับวิธีที่คนประสบความสำเร็จเมื่อใด เขามีส่วนร่วมในสิ่งใหม่ ๆ แต่มนุษย์ก็ปรารถนาอิสรภาพที่จะทำอะไรตามต้องการ

ความต้องการจำเป็นขั้นพื้นฐานของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่เห็นได้ง่าย ความขัดแย้งหรือกรณีพิพาทของมนุษย์ย่อมเกิดจากการถูกแย่งชิงหรือถูกวิกรอนความปรารถนาเหล่านั้น ผลที่ได้รับอาจจะเป็นความหายนะ ผู้ที่ไม่สามารถจะสนองต่อความต้องการขั้นพื้นฐานทางร่างกายอาจจะขโมยหรือฆ่าคนอื่น หรือสู้รบเพื่อกำจัดภาวะที่เขาถือว่าเป็นตัวการทำให้เขาไม่ไ้ผลสมความต้องการ อารมณ์กลัว เกลียศ และอิทธิฤทธิ์ยาอาจจะหลั่งพล่านในเมื่อผู้นั้นถูกวิกรอนหรือคิดว่าตัวเขาถูกแย่งชิงไม่ให้ผลสมปรารถนา ในทางตรงข้ามหากคนเราสมความปรารถนาก็ยอมรับรู้สึกเป็นสุข และทำให้ชีวิตมีคุณค่าขึ้นแก่ตนเองและผู้ที่เป็นที่รักของตน

ไม่เพียงแต่เราจะเข้าใจพฤติกรรมของผู้อื่นได้ยากเท่านั้น แม้แต่พฤติกรรมของตัวเราเองก็เป็นสิ่งที่เข้าใจได้ยาก ทั้งนี้เนื่องจากความปรารถนาและความทะเยอทะยานของคนเราย่อมแตกต่างกันตามกาลเวลา เมื่อตอนเป็นเด็กเราอาจมีเป้าประสงค์อย่างหนึ่ง แต่เมื่อโตขึ้นเป้าประสงค์นั้นอาจจะมีคุณค่าต่อเราน้อยมาก นอกจากนั้นเมื่อเราบรรลุเป้าประสงค์บางอย่างแล้ว เราอาจจะเปลี่ยนเป้าประสงค์ของเราไปเป็นอย่างอื่นอีก

มนุษย์พยายามแสวงหาคำตอบที่ว่าอะไรคือสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมของมนุษย์และอะไรคือเป้าประสงค์ในพฤติกรรมของมนุษย์อยู่ตลอดเวลามาตั้งแต่สมัย

อริสโตเติล (Ibid., p. 124) ซึ่งได้ให้หลักแห่งการดำรงชีวิตที่สุขสมบูรณ์ เช่น เกิดในตระกูลดี มีลูกดี ทรัพย์ดี ชื่อเสียงดี เกียรติยศดี สุขภาพดี แก่ดี (มีความสุขในวัยชรา) ไม่มีโรคภัย ทำความดี อำนาจดี สามารถดี ใกล้เคียงดี (ที่คนส่วนมากปรารถนา) ใ้รับการสรรเสริญ มีผู้พยายามปรับปรุงหลักการของอริสโตเติลให้ดีขึ้น มีทฤษฎีเกี่ยวกับความต้องการเกิดขึ้นหลายทฤษฎี แต่ที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับและเข้าใจง่ายคือทฤษฎีของมาสโลว์ (Maslow)

ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์

มาสโลว์ (Maslow . 1954 : 80 - 92) แบ่งความต้องการออกเป็น 5 ชั้น **ลำดับ**กับ**ความสำคัญ**ในการตอบสนองต่อความต้องการเหล่านั้น พฤติกรรมของมนุษย์ยอมเป็นไปเพื่อที่จะตอบสนองความต้องการทางกายในเบื้องต้น จนกว่าจะสำเร็จตามความต้องการในแต่ละชั้นหรือลดความต้องการดังกล่าวให้เหลือน้อยที่สุด มนุษย์อาจจะเสียสละความต้องการในระดับที่ 2, 3, 4 หรือ 5 ลงเพื่อให้ได้รับความพึงพอใจในการสนองความต้องการเบื้องต้นทางร่างกายในชั้นที่ 1 ก่อน ลำดับชั้นความต้องการตามทฤษฎีของมาสโลว์สรุปได้ดังนี้คือ

1. ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการที่มีจุดเริ่มต้นอยู่ที่สภาวะสมดุลย์ (Homeostasis) เพื่อให้ร่างกายปกติ เช่น ความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ แกลื้อแร่วิตามินต่าง ๆ และยักรวมถึงความต้องการทางเพศ การพักผ่อนนอนหลับ ความพึงพอใจในรสสัมผัส เป็นต้น

ความต้องการทางกายเป็นความต้องการที่รุนแรงที่สุดในความต้องการทั้งหลาย บุคคลที่ขาดหลาย ๆ สิ่งพร้อม ๆ กัน เช่น ขาดอาหาร ขาดความปลอดภัย ขาดความรัก และไม่ได้รับการยกย่อง ย่อมเลือกตอบสนองต่อความหิวก่อนสิ่งอื่น สำหรับผู้ที่

หิวมากจะไม่สนใจอย่างอื่นนอกจากอาหาร เขาจะนึกถึงอาหาร จำได้แต่อาหาร ฝันถึงอาหาร ความคิดคำนึงและการรับรู้จะเกี่ยวข้องกับอาหารและต้องการอาหารเท่านั้น

เมื่อความต้องการในระดับนี้ได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการในระดับเหนือขึ้นไปจะมีอิทธิพลครอบคลุมและเรียกร้องให้ตอบสนอง

2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Needs) เมื่อความต้องการทางกายได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอ จะมีความต้องการชุดใหม่เกิดขึ้น ซึ่งจัดได้ว่าเป็นความต้องการความมั่นคงปลอดภัย มนุษย์มีความปรารถนาที่จะได้รับการคุ้มครองจากภัยอันตรายต่าง ๆ ที่จะมีต่อร่างกาย เช่น อุบัติเหตุ อาชญากรรม ฯลฯ มนุษย์ปรารถนาที่จะอยู่ในสังคมที่เป็นระเบียบและสามารถคาดหมายได้ (Predictable World) ความมั่นคงปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญต่อขวัญกำลังใจและต่อบุคลิภาพของบุคคล เพราะถ้าบุคคลมีความรู้สึกหวั่นไหวไม่แน่ใจในความปลอดภัยอาจทำให้บุคคลมีบุคลิภาพผิดปกติ เพราะสำหรับบุคคลเช่นนี้ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีสิ่งใดสำคัญเท่าความปลอดภัย ความคิด สติปัญญา ความสามารถ จะถูกนำมาใช้เพื่อความปลอดภัยเพียงประการเดียวอันเป็นความสุดโต่งประการหนึ่ง

3. ความต้องการความรักและการเป็นเจ้าของ (Belongingness and Love Needs) เมื่อความต้องการทั้ง 2 ประเภทแรกได้รับการตอบสนองแล้ว จะเกิดความต้องการความรักและการเป็นเจ้าของขึ้น บุคคลต้องการที่จะให้ความรักและได้รับความรัก บุคคลมีความกระหายต่อความรัก ถ้าขาดความรักจากเพื่อนชاک ภรรยา ชาคู่รัก จะรู้สึกเหมือนขาดบางสิ่งบางอย่าง บุคคลต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม หมู่คณะ ต้องการเป็นที่รักของคนอื่น ความต้องการนี้มักเป็นแก่นของปัญหาการปรับตัวไม่ได้

4. ความต้องการมีชื่อเสียง ได้รับการยกย่อง (The Esteem Needs)
 มนุษย์ต้องการการได้รับการยกย่องจากบุคคลอื่น ต้องการความภาคภูมิใจในตนเอง
 ความต้องการด้านนี้อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

ก. มีความต้องการความแข็งแกร่ง และความสัมฤทธิ์ผล มีสมรรถ-
 ภาพ มีความมั่นใจในสายตาของบุคคลอื่น และมีอิสรภาพเสรีภาพ

ข. ความต้องการมีชื่อเสียง

ถ้าบุคคลมีความพึงพอใจในขั้นนี้จะนำไปสู่ความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึก
 ว่าตนเองมีคุณค่า มีประโยชน์ต่อสังคม ถ้าบุคคลขาดความต้องการด้านนี้จะทำให้รู้สึก
 คำตอบน้อยหนาทอดลอย จนกระทั่งอาจเป็นโรคจิตได้ในที่สุด

แต่ความต้องการขั้นนี้อาจมีอันตรายเพราะเทียบได้กับ "ความหยิ่งทะนงตน
 ทำให้การรับรู้ ผิดไปจากความเป็นจริง" เป็นความสับสนใต้อีกประการหนึ่ง ถ้า
 บุคคลไปยึดเอาความรู้สึกของคนอื่นที่มีต่อเรามากกว่าความสามารถแท้จริงของตน
 ความต้องการด้านนี้ที่สมบูรณ์ คือ ต้องการให้ผู้อื่นเคารพตนด้วยความจริงใจมากกว่า
 การยกย่องสรรเสริญที่ไม่จริงใจ

5. ความต้องการที่จะเข้าใจตนเองอย่างดั่งแท้ (The Need for Self
 Actualisation) ความต้องการในขั้นนี้แปรผันไปตามบุคคลแต่ละคน เป็นความ
 พยายามที่จะศึกษาและเข้าใจธรรมชาติของตนเอง เป็นสิ่งที่มนุษย์พยายามที่จะแสวง
 หาทหังจากตอบสนองความต้องการในขั้นต้น ๆ สำเร็จแล้ว บุคคลเหล่านี้จะเป็นผู้ที่
 มีความคิด มีความสำนึก และรู้ว่าสิ่งที่เขาคิดคนอื่น ๆ อาจไม่ยอมรับ บุคคลเหล่านี้
 นี้จะไม่ยอมให้ประเพณีชักจูงสิ่งที่เขาเห็นว่าสำคัญ ดังนั้นการกระทำบางอย่างอาจ
 แปลกในสายตาของคนอื่น จริยธรรมของพวกนี้จะเป็นระดับที่มีจริยธรรมเป็นของตน
 เองมากกว่าทำตามประเพณีของกลุ่มเท่านั้น คนธรรมดาจะแสวงหาสิ่งที่เขาขาด
 แต่พวกนี้จะไม่รู้สึกเช่นนั้น พวกเขาจะทำงานหรือแสวงหาโดยที่ตนเองไม่ใคร่รู้สึกว่า
 ตนขาดอะไร และทำโดยที่ไม่พะวงถึงตนเองมากนัก

แนวคิดของ فروยด์เกี่ยวกับ Id , Ego และ Superego

فروยด์เห็นว่าบุคลิกภาพประกอบด้วยระบบสำคัญ 3 ประการคือ Id, Ego และ Superego และกล่าวว่าสำหรับผู้ที่ศึกษาจิตนี้ระบบทั้ง 3 ต่างประสานกันอย่างสอดคล้อง (ประมาญ 2519 : 267 , Hilgard . 1962 : 422)

Id คือที่รวมของความปรารถนาตามสัญชาตญาณและความคึกคะนองที่จะทำ ให้สมปรารถนา เช่น ความอยากอาหารและความต้องการทางเพศ ความปรารถนา ที่จะสนองความต้องการต่าง ๆ ของร่างกาย นั่นคืออาศัยหลักแห่งความสำราญ ซึ่งจะ ทำให้เกิดพลังอย่างใหญ่หลวง ขึ้นในร่างกายของคนเรา หากพลังนี้ถูกเก็บกดไว้ก็จะ ทำให้เกิดความเครียด

Ego ทำหน้าที่ประสานงานระหว่าง Id กับโลกภายนอก Ego จะควบคุม Id Ego จะทำหน้าที่ใดหรือไม่ขึ้นอยู่กับโอกาสที่จะเรียนรู้ พันธุกรรม และความบรรลุมิติภาวะ Ego เป็นผลจากการที่คนเราจะแสดงออกต่อโลกแห่ง ความเป็นจริง

Superego คือความรู้สึกผิดชอบชั่วดี หมายถึงสติสัมปชัญญะของคนเรา เป็นพลังที่คอยกวดความปรารถนาตามสัญชาตญาณอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้คนเรายึดถือค่านิยมของสังคมและรู้จักผิดชอบชั่วดี โดยได้รับการสั่งสอนอบรมจากบิดามารดาและครูอาจารย์ Superego พยายามที่จะให้คนปฏิบัติตามที่ถูกตองตามวัฒนธรรม Superego แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ Ego - ideal กับ Conscience Ego - ideal ก็คืออุดมคติซึ่งผู้ใหญ่สอนให้เราจำใส่ใจไว้ว่าอะไรควรอะไรไม่ควร Conscience ก็คือความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ซึ่งเกิดจากการสั่งสมทางวัฒนธรรมของ हमคนละ เมื่อ Superego ก่อตัวขึ้นเป็นบุคลิกภาพแล้วมันจะทำหน้าที่ บังคับความรู้สึกนึกคิดเราไปชั่วชีวิต มันมีอิทธิพลบ่งถึงทัศนคติของเราที่มีต่อตนเอง

ถ้าเรามี Ego - idea เป็นส่วนใหญ่ เราก็เกิดความรู้สึกผิดใจ มีความรักและนับถือตนเอง ถ้ามี Conscience อย่างมากเราก็รู้สึกตำหนิตนเอง

ทั้ง Id และ Superego ต่างก็พยายามบังคับให้ Ego ละวางหลักแห่งความจริงโดยที่ Superego บังคับให้ Ego เห็นอะไรก็ตามควรเป็น ส่วน Id ก็บังคับให้เห็นอะไรก็ตามอยากจะเป็น

ถ้าพลังงานแห่งจิตส่วนใหญ่ตกอยู่ในอำนาจของ Superego เราจะเป็นคนเคร่งครัดศีลธรรมจรรยาโดยไม่คำนึงถึงความต้องการของตนเองเลย เราจะมีเหตุผลเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ถ้าตกอยู่ในอำนาจของ Id เราจะทำอะไรโดยปราศจากเหตุผลขอแค่ให้ไถ่สนองความต้องการแห่งสัญชาตญาณเป็นพอ

ผู้ที่มีสุขภาพจิตดียอมให้พลังงานแห่งจิตส่วนใหญ่ในกระบวนการของ Ego มากกว่า Id หรือ Superego ซึ่งเป็นเสมือนทางสายกลาง เพราะ ทำให้บุคคลเผชิญความจริง บุคคลที่เคร่งครัดต่อศีลธรรมจรรยาเป็นผู้ที่มี Superego สูง ต้องใช้พลังงานอย่างใหญ่หลวงจึงจะต่อต้าน Id ได้ จะไม่นำพาต่อหลักความจริงของ Ego เมื่อต้องใช้พลังงานใน Superego ย่อมไม่มีพลังงานเหลือสำหรับเอาไปปฏิบัติงานอันเป็นที่พึงพอใจของตนได้ ทำให้มีชีวิตขุ่นมัว มีความเคร่งครัดเกินขนาด กับตนเองอันเป็นความสุขโง่งอย่างหนึ่ง

แนวคิดเกี่ยวกับตัวตน (self)

ความคิดเกี่ยวกับตัวตนจะเป็นเครื่องกำหนดพฤติกรรมตามแต่ว่าบุคคลนั้นจะมองเห็นตนเองในแง่ใด และทำให้เกิดค่านิยมในชีวิตซึ่งมีความสำคัญแก่ชีวิตอย่างมาก

คาร์ล โรเจอร์ (Roger . 1951 : 321) ให้ทัศนะว่าคนเราเปรียบเสมือน "อินทรีย์ที่ต้องเกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ซึ่งเป็นประสบการณ์ทั้งมวลของตัวคน (Self) และอินทรีย์นั้นมีจุดมุ่งหมายหรือแรงจูงใจพื้นฐานที่จะต้องตอบสนองต่อความต้องการให้เป็นความจริงขึ้นมา"

อีริก ฟรอมม์ (Fromm . 1947 : 144) มีความเห็นว่าการพัฒนาตัวคนนั้น คือความปรารถนาที่จะให้ตนได้เป็นไปตามแบบที่ตนมีความสามารถแฝงอยู่ในตัว - แต่ละบุคคลและสังคมโดยทั่วไปควรดำเนินการเพื่อให้คนเราใช้ความสามารถที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวให้ได้ผลมากที่สุด เพราะการทำให้ตนให้เป็นตัวของตัวเองมีความสำคัญต่อสุขภาพจิตและการปรับตัว

การสร้างตัวตนตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยผู้ใหญ่ซึ่งมีนิสัยใจคอสลับซับซ้อนนั้น แต่ละคนอาจสร้างได้โดยวิธีแตกต่างกันตามสภาพแวดล้อม ระเบียบแบบแผนวัฒนธรรมและการอบรมเลี้ยงดู

ตัวตนของคนเราอาจแบ่งเป็น 3 ภาคซึ่งผสมผสานกันกลายเป็นตัวตนของบุคคลนั้น ๆ โดยส่วนรวม (ทัชชังค์ 1959 : 259)

ตัวตนแรก คือตัวตนที่แท้จริงของเราซึ่งเป็นตัวตนจริง ๆ

ตัวตนที่สอง คือตัวตนที่เป็นอุดมคติซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของตัวเรา เป็นตัวตนที่สร้างไว้ซึ่งจุดหมาย ความปรารถนาและความนึกคิดที่ดีที่สุดในตัวเราเอง

ตัวตนที่สาม คือตัวตนทางสังคม เป็นส่วนหนึ่งของตัวเรา เป็นส่วนที่พยายามจะให้ผู้อื่นรับรองเรา

ถ้าตัวตนทั้งสามประเภทของคนเราสอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจะทำให้บุคคลปรับตัวได้ และมีความพึงพอใจในตัวตนส่วนรวมของเขา

แต่ในความเป็นจริงอาจมีอุปสรรคกีดกันไม่ให้บุคคลปรับตัวได้ดี ดังเช่นใน
ตัวคนแรกหรือตัวคนที่แท้จริง เราก็ยังไม่แน่ใจในการตัดสินใจของเราเอง ท่าที่
ของเราและความเปลี่ยนแปลงที่กำลังต้องเป็นอยู่ ในตัวคนที่สองหรือตัวคนในอุดมคติ
เป้าหมาย คุณค่านิยมและอุดมคติของเราไม่แน่นอน และในตัวคนที่สามหรือตัวคนทาง
สังคม เราไม่แน่ใจว่า ผู้อื่นเขามีความคิดเห็นเกี่ยวกับเราอย่างไร และไม่แน่ใจด้วย
ว่าเราจะสามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้ เมื่อไร ผู้อื่นเขาจะใจดีและรับรองเรา

นอกจากนี้อาจมีช่องว่างระหว่างตัวคนแต่ละภาคทั้งเช่น มีช่องว่างระหว่าง
ตัวคนที่แท้จริงกับตัวคนในอุดมคติ กล่าวคือ เรารู้สึกว่าเราไม่มีความสามารถพอสา-
หรับทำตามอุดมคติได้ และไม่ชอบใจที่ตัวคนแท้จริงไม่สามารถดำเนินชีวิตให้ใกล้เคียง
กับอุดมคติ ช่องว่างประการที่สองคือ ช่องว่างระหว่างตัวคนแท้จริงกับตัวคนทาง
สังคมคือ เรารู้สึกว่าใคร ๆ เข้าใจเราผิด และคิดว่าผู้อื่นแล ไม่เห็นว่าที่แท้จริงเรา
เป็นคนอย่างไร และประการที่สามมีช่องว่างระหว่างตัวคนทางสังคมกับตัวคนที่เป็
นอุดมคติ ในกรณีนี้เรารู้สึกว่าคนอื่น ๆ เป็นคนไม่ดีหรือไม่มีศีลธรรม หรือเป็นคนก็จน
เกินไป หรือเราอาจคิดว่าคนอื่น ๆ ไม่น่าคบเพราะมีจิตใจต่ำกว่าเรา เป็นต้น

บุคคลจะมีสุขภาพจิตดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลสามารถปรับปรุงตนเองให้ตัวคน
แต่ละภาคมีเสถียรภาพและโดยการให้ตัวคนแต่ละภาคใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น

แนวคิดเกี่ยวกับการมีสุขภาพจิตดี

ผู้ที่มีสุขภาพจิตดีนั้นคือผู้ที่พอใจตนเอง พอใจผู้อื่นและสามารถปรับตนให้เข้า
กับสังคมได้ด้วยความสุข (เฟน 2521 : 46)

ผู้ที่มีสุขภาพจิตดีเป็นผู้ที่สามารถปรับตัวได้เป็นที่น่าพอใจ ไม่ว่าจะเป็นการ
ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เป็นวัตถุหรือบุคคลอื่น ๆ เป็นผู้ที่พอใจในการมีชีวิตและ
มีความสุข (Hilgard . 1962 : 549)

มาสโลว์ (Maslow .1954 : 203) ให้ความเห็นว่าคนที่มีความรู้สึกนึกคิดนั้นจะต้องรับรู้ ความเป็นจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ รู้สึกสบายใจที่จะต้องเผชิญกับความจริง คนที่เป็นโรคประสาทจะไม่สามารถรับรู้โลกแห่งความจริงได้อย่างถูกต้องเท่ากับคนที่มีความรู้สึกนึกคิดที่สามารถรับรู้ในสิ่งที่เป็นอย่างจริง ๆ มากกว่าสิ่งที่เขาปรารถนาหรือถึงความหวังไว้ จะไม่เกิดความกังวลความกลัว เขาจะยอมรับเกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์ มีความเข้าใจเกี่ยวกับความอ่อนแอ ความรู้สึกผิดบาป ความเลวร้ายในธรรมชาติมนุษย์ เหมือนกับที่ยอมรับว่าธรรมชาติก็ควรเป็นอย่างนี้โดยไม่ต้องถามว่าทำไม เขาจะกินได้ นอนหลับและมีความสุขทางเพศ และในระดับสูงขึ้นไปก็มีความรักมีความรู้สึกปลอดอกภัยและเข้าใจตนเอง คนที่มีความรู้สึกนึกคิดไม่ได้หมายความว่ามีความรู้สึกนึกคิดแต่สิ่งที่ทำให้เขาเกิดความรู้สึกผิดก็คือความเกียจคร้าน การไม่ใช้ความคิด ความคุมอารมณ์ไม่ได้ ความอิจฉาริษยา ความหยิ่งทะนงและความไม่ถูกต้องของสิ่งที่เป็นอย่างอยู่และสิ่งที่ควรจะเป็น

บุคคลจะมีการปรับตัวให้เข้ากับมาตรฐานทางสังคมและจารีตเพราะความรู้สึกปลอดอกภัยของเขาขึ้นอยู่กับผู้อื่นด้วย จริยธรรมเป็นสิ่งที่สังคมเรียกร้องจากบุคคล ความขัดแย้งระหว่างความต้องการของบุคคลและความต้องการของสังคมทำให้บุคคลเกิดความเครียดขึ้น ความล้มเหลวในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งที่สังคมต้องการนำไปสู่พฤติกรรมต่อต้านสังคมและอาชญากรรม (Delinquency) ในกรณีที่ความต้องการของบุคคลมีอำนาจเหนือ และถ้าหากความต้องการของสังคมมีอำนาจมากกว่า บุคคลจะเกิดความหมกมุ่น (Obsessive) และเกิดความสำนึกผิด (Guilt) ที่จะต่อต้านสังคม จึงหันมาความต้องการของตนเองเพื่อที่จะเลี่ยงการประพฤติดังตามเกณฑ์ที่สังคมกำหนด (Hadfield . 1952 : 108 - 109)

เมื่อบุคคลละเมิดกฎเกณฑ์ของสังคมหรือทำผิดในความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของเขา เขาจะเกิดความกลัวและกังวล กลัวจะถูกจับได้และถูกลงโทษและก็จะเกิดความ

สำนักพิมพ์ และประณามตนเองที่ประพฤติผิด คนที่ทำผิดโดยไม่มีผู้รู้เห็นจะมอบตัว
ตัวเพื่อขอรับโทษทัณฑ์เพื่อจะไถ่พ้นจากการทรมานเพราะความสำนึกผิด (Jourard .
1963 : 233 - 234)

ไซมอนด์ (Symond . 1946 : 569) ได้กล่าวถึงการมีสุขภาพจิตที่ดีว่า
บุคคลที่จะมีสุขภาพจิตดีจะต้องมีลักษณะ 4 ประการนี้คือ

1. มีความสมดุลระหว่างความต้องการทางสังคมและความปรารถนา
ของแต่ละบุคคล
2. ความมีวุฒิภาวะ
3. ความสามารถในการเอาชนะความบีบคั้นอย่างรุนแรงและสถานการณ์ที่
มีความคับข้องใจ
4. มีการประนีประนอมระหว่างความปรารถนาส่วนบุคคลและความต้องการ
ทางสังคม

ความสัมพันธ์ระหว่างทางสายกลางกับความสุขทางใจ

ถึงที่กล่าวมาแล้วว่า มนุษย์มีความต้องการอยู่ตลอดเวลาและพยายามตอบสนองต่อความต้องการของตน ถ้าหากสามารถตอบสนองต่อความต้องการได้เพียงพอก็จะมีความสุขไม่เกิดความคับข้องใจ แต่หากความต้องการนั้นอยู่ในระดับสูงจนไม่สามารถที่จะได้รับการตอบสนองได้ เกิดความขัดแย้งระหว่าง Id, Ego และ Superego (ทัศนะของ Freud) หรือเกิดความไม่สมดุลระหว่างความปรารถนาส่วนบุคคลและความต้องการทางสังคม (ทัศนะของ Symond) หรือเกิดความผิดหวังที่ไม่สามารถบรรลุตามอุดมคติที่ตั้งไว้ เนื่องจากทั้งตนในอุดมคติไว้เกินตนจริงอย่างมาก (ทัศนะของ Horney) สิ่งเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับความสุข

ทางใจ เพราะความสุขทางใจหรือสุขภาพจิตที่ดีนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบุคคลมีความพอใจในการมีชีวิต พอใจตนเอง พอใจผู้อื่น สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ ควบคู่ความสุข ถ้าบุคคลยึดทางสายกลาง มีการประนีประนอมระหว่างความปรารถนา ส่วนบุคคลและความต้องการทางสังคม หรือยอมรับความจริง เพื่อดูความจริง ไม่ตั้งตนอุดมคติไว้อย่างสูงส่งเกินความจริงอย่างมากายก็จะมีความสุขทางใจ ในทางตรงข้าม ความขัดแย้งเนื่องจากบุคคลไม่ดำเนินชีวิตในทางสายกลางนั้น จะทำให้บุคคลเกิดความวิตกกังวลอย่างมาก และหาทางขจัดความวิตกกังวลนั้นโดยอาจจะออกมาในรูปการเก็บกด ความหมกมุ่นครุ่นคิด ความก้าวร้าว และจะนำไปสู่โรคจิตเวช (โรคจิตและโรคประสาท Psychoneurosis) ในที่สุด ทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพเปลี่ยนแปลงไปมากมาย เช่น ไม่อยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง (out of reality) มีความผิดปกติทั้งความคิดอารมณ์และพฤติกรรม คิดแปลก ๆ อารมณ์แปรปรวนง่าย หรืออารมณ์ไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์หรือสิ่งเร้าในขณะนั้น อาจมีประสาทหลอน ได้ยินเสียงหรือมองเห็นภาพโดยไม่มีต้นตอของเสียงหรือของภาพนั้นจริง ๆ มีอาการหลงผิดคิดระแวงผู้อื่นตลอดเวลา ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นอาการของโรคจิต นอกจากจะผิดปกติในลักษณะที่เป็นโรคจิตแล้วก็ยังสามารถเป็นโรคประสาทอันเกิดจากการที่ไม่สามารถแก้ไขความคับข้องใจที่ฝังแน่นอยู่ในจิตใจสำนึกได้เกิดความกังวล และต้องทรมานกับความวิตกกังวลนั้น ไม่มีความเป็นอิสระแก่ตนเอง ถูกควบคุมโดยความคิดและความวิตกกังวลซึ่งมีรากฐานมาจากความกลัวทั้งหลาย สภาพจิตที่หวาดวิตกนั้นย่อมก่อให้เกิดความปรารถนาที่จะผลักดันตนเองให้หลุดพ้นจากต้นเหตุแห่งความทุกข์นั้น ด้วยเหตุนี้ความหมกมุ่นครุ่นคิดจึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก ทำให้ได้รับความเดือดร้อนทุกข์ทรมานอยากจะทำตนเองหลุดพ้นจากความคิดนั้น แต่ไม่สามารถจะขจัดความคิดนั้นให้พ้นไปได้ เปรียบเสมือนปลาที่มีเบ็ดติดอยู่ในปาก เขาจะรู้สึกถึงความพ่ายแพ้ สูญเสียความนับถือตนเองและความมั่นใจในตนเอง

บุคลลอีกประเภทที่ไม่ยึดแนวทางสายกลาง แต่ไม่นิยมความสมบูรณ์แบบ (perfect) ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นความสุขโง่ เพราะไม่ยอมให้สิ่งใดมีค่าหนี มีความยึดมั่นอยู่ในแนวทางอันสมบูรณ์แบบความอุดมคติ ไม่ว่าจะยึดมั่นในวัตถุนิยมหรือยึดมั่นในศีลธรรมขั้นดีเลิศตายตัว ไม่มีการลดหย่อนผ่อนปรน เมื่อมีหวังจะเกิดอาการประสาทหลอน จิตใจหมกมุ่น ครุ่นคิดและแยกตัวออกจากสังคมเพราะมีแนวคิดไม่เหมือนผู้อื่น เกิดความหลงผิด ความหลงผิดนี้จะฝังแน่นไม่สามารถเปลี่ยนแปลง แม้จะโดนแสบแสบแสบแล้วก็ตาม ทำให้กลายเป็นคนมีบุคลิกลักษณะตัว บุคลิกลักษณะนี้จะนำไปสู่โรคจิตเภท (Schizophrenia) ในที่สุด

สรุปแนวคิดเรื่องทางสายกลาง

จากการประมวลความคิดเรื่องทางสายกลางของพระพุทธเจ้า เอพิทิมุรัส รวมทั้ง แนวคิดทางจิตวิทยา จะเห็นได้ว่า ทางสายกลางคือทางในการดำเนินชีวิตที่ไม่สุดโต่งไปทางใดทางหนึ่ง มีการประนีประนอมระหว่างความต้องการทางสังคมและความปรารถนาส่วนบุคคล หรือที่ทางพุทธศาสนาเรียกว่า คำถึงถึงทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน มีความเห็นว่าทุกสิ่งนั้นเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุปัจจัย ไม่ยึดถือว่าสิ่งทั้งปวงมีหรือสิ่งทั้งปวงไม่มี ไม่คลั่งไคล้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ไม่คลั่งไคล้ในกานวิชาการหรือสติปัญญาจนละเลยจิตใจหรือในทางที่กลับกัน การดำเนินชีวิตที่จะก่อให้เกิดความสุขทางใจก็จะต้องอยู่ในทางสายกลางมักน้อยใช้ชีวิตอย่างง่าย ๆ สงบ ไม่ตกเป็นทาสของอารมณ์ต่าง ๆ ลกความพอใจและไม่พอใจในโลก มีความเข้าใจชีวิต เห็นความจริงของชีวิต ยอมรับและเผชิญกับความจริง ไม่ตั้งความหวังว่าทุกสิ่งจะต้องสมบูรณ์แบบเพียบพร้อม

ในการวิจัยครั้งนี้ จะวิเคราะห์แนวคิดของฮอว์ธอร์น โดยอาศัยแนวคิดเรื่องทางสายกลางถึงที่สรุปไว้ ณ ที่นี้

วิเคราะห์เรื่องสั้นของฮอว์ธอร์น

แนวคิดเรื่องทางสายกลางในเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์น

ฮอว์ธอร์นได้รับการวิจารณ์ตลอดช่วงศตวรรษที่ 20 ว่าลักษณะเด่นในงานของเขา ก็คือความหึงหึงงง ลัทธิพิวริตัน การแยกตนออกจากสังคม และจิตใจที่ถูกสิง กังที่ พอล เอลเมอร์ มอร์ (Paul Elmer More) เขียนวิจารณ์ว่าลักษณะเด่นในงานของฮอว์ธอร์นคือการแสดงให้เห็นจิตมนุษย์ที่ถูกลงโทษจากความโศกเศร้า ยูฟ วินเตอร์ส (Yvor Winters) เห็นว่าลัทธิพิวริตันมีความสำคัญต่อฮอว์ธอร์นมาก นวนิยายของเขา ยกเว้น The Scarlet Letter ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรเพราะเขาได้ทิ้งภูมิหลังเกี่ยวกับลัทธิพิวริตัน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับฮอว์ธอร์น ออสติน วอร์เรน (Austin Warren) เห็นว่าฮอว์ธอร์นนับมีลักษณะที่ชอบแยกตัวอยู่แต่ลำพัง ลึกลงไปในใจของฮอว์ธอร์นเป็นจิตใจของบรรพบุรุษจิตใจที่ถูกสิง วอร์เรนสรุปว่าความผิดปกติอย่างมหันต์ในความคิดฮอว์ธอร์นคือความหึงหึงงง (Eisinger . 1954 : 27)

แสตนลีย์ วิลเลียมส์ (Stanley T. Williams) เห็นว่าฮอว์ธอร์นมีความเป็นตัวของตัวเองมากที่สุดเมื่ออยู่ในห้องส่วนตัวที่มีแต่ความอ้างว้างโศกเศร้า และที่นั่นเองผลงานของฮอว์ธอร์นที่แผ่วไถ่ความเศร้าได้เกิดขึ้น เกิดขึ้นจากจินตนาการของเขา (Williams . 1969 : 418 - 421)

จากคำวิจารณ์ข้างต้นเป็นอาทิ ทำให้เห็นทัศนะของฮอว์ธอร์นว่า เขาเน้นหนักถึงชีวิตที่มีแต่ความเศร้าหมอง ผู้วิจัยได้ศึกษาเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์นแล้วเห็นว่า ยังมีอีกแง่มุมหนึ่งที่เห็นได้ชัดก็คือแนวคิดของฮอว์ธอร์นเรื่องทางสายกลาง

งานวิจัยนี้มีไพบูลย์เสรีที่ว่าสอว์ธอร์นเป็นบุคคลที่ค่อนข้างจะเศร้าหมองหรือปฏิเสธว่างานของเขาไม่ได้เสนอให้เห็นความดีบางอย่างมหันต์ของมนุษย์ก็คือความหึงหึงพะเนง ผู้วิจัยมีความเห็นว่าสอว์ธอร์นยอมรับว่าชีวิตนั้นต้องมีความทุกข์ พฤติกรรมของมนุษย์นั้นมีทั้งดีและชั่ว มนุษย์เกิดมาพร้อมกับความดีบาปหรือคดหา มนุษย์เป็นผู้ที่รู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับความดี ความชั่ว และเป็นเหยื่อของแรง 2 แรงคือสมมองและจิตใจ หน้าที่ของมนุษย์ก็คือ ทำให้แรงทั้ง 2 อยู่ในภาวะสมดุล ซึ่งตรงกับความเห็นของไอซิงเงอร์ (Eisinger . 1954 : 29) และแมทธิสสัน (Matthiessen . 1941 : 345) ก็ได้กล่าวว่าความเชื่อของสอว์ธอร์นเกี่ยวกับความไม่สมดุลของแรงทั้ง 2 นี้เป็นต้นเหตุที่สำคัญของโศกนาฏกรรม ชีวิตของสอว์ธอร์นเองก็ไม่มีความสุข เขาใช้ชีวิตอย่างเก็บตัวจนกระทั่งเขาได้รู้จักความรัก ซึ่งเป็นการให้ความสำคัญต่อจิตใจที่ถูกละเลยมาตลอด เมื่อสอว์ธอร์นพบกับโซเฟีย ฟีบอดี เขาได้บันทึกไว้ว่า "We are not endowed with real life.... till the heart is touched. That touch creates us - then we begin to be" (Stewart . 1948 : 259) แสดงว่าสอว์ธอร์นเห็นว่าการให้ความสำคัญทั้งสมมองและจิตใจ บุคคลที่ปล่อยให้สมมองอยู่เหนือจิตใจหรืออารมณ์กับบุคคลพวกที่ปล่อยให้อารมณ์อยู่เหนือเหตุผลก็ต้องประสบเคราะห์กรรม การที่จะหลีกเลี่ยงความทุกข์หรือความล้มเหลวในชีวิตเราจะต้องดำเนินชีวิตในทางสายกลางระหว่างปลายสุดทั้งสองข้าง การไขว่คว้าหาเป้าหมายสุดขั้วในชีวิตอาทิ เช่น ความร่ำรวย ชื่อเสียง เป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยง (Eisinger . 1954 : 30)

บาร์ริส มิลล์ (Mills . 1948 : 78 - 102) เห็นว่าสอว์ธอร์นผสมผสานศรัทธาของพวกเคร่งศาสนากับความเชื่อของเขาเอง สอว์ธอร์นชี้ให้เห็นว่าจะเป็นอย่างไรต่อสุขภาพอย่างยิ่งถ้าหากหลงมัวเมาอยู่ในความเพ้อฝัน การผสมผสานความเพ้อฝันกับความจริงจะก่อให้เกิดชีวิตที่สมดุล ชีวิตเราจะต้องมีการตั้งความหวังหรือฝันว่าจะเป็นอย่างไรอย่างนี้ แต่ความฝันหรือความหวังจะต้องไม่ห่างไกลจากความเป็นจริงนัก เป็นสิ่งที่สามารถเป็นไปได้ ชีวิตก็จะเป็นสุขตรงกับความเห็นของ คอว์ลีย์ (Cowley . 1948 : 550)

ที่ว่าฮอว์ธอร์นเห็นว่าคนเราต้องยอมรับชะตากรรมและคนฉลาดจะต้องดำเนินชีวิตอย่างธรรมดาสามัญ ซึ่งเป็นแนวคิดเรื่องทางสายกลาง

จากการศึกษาเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์นจะเห็นว่าทางสายกลางของฮอว์ธอร์น คือการไม่หลงใหลคลั่งไคล้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การไม่แยกตัวออกจากสังคม ก็จะเห็นได้จากชีวิตของ บาร์เทรม และเพื่อนเก่าของอีธาน แบรินค์ ใน " Ethan Brand " ที่แสดงให้เห็นชีวิตธรรมดาของคนเฉาปนขาว ที่ไม่คิดฟุ้งซ่าน ไม่แยกตัวจากสังคม และชีวิตของเพื่อนเก่าทั้ง 3 คนของอีธาน แบรินค์ ทั้ง 3 ต่างก็ประสบกับปัญหาชีวิต แต่ก็ยอมรับความจริงเผชิญความจริงโดยไม่แยกตัวจากสังคม ชายคนแรกมองชีวิตอย่างรื่นรมย์ เขาเป็นคนมีอารมณ์ขัน ใฝ่ฝันว่าเป็นคลกหน้าตาย คนที่สองคือ จายลส์ เคยเป็นทนายที่เฉียบแหลม การล้มเหลวมากทำให้เขาต้องเปลี่ยนอาชีพเป็นคนทำสบู่ ถึงแม้ว่าเท้าของเขาจะถูกขวานตัดไปส่วนหนึ่ง และมือทั้งมือจะถูกเครื่องจักรไอน้ำตัดขาดเขาก็ยอมมือไม้ จายลส์บอกว่าเขารู้สึกว่ามือของเขายังอยู่ เขายอมรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่มัวแต่หมกมุ่นเศร้าซึมกับสิ่งที่เสียไปแล้วหรืออดีตที่ผ่านมาไปแล้ว

A maimed and miserable wretch he was ; but one , nevertheless , whom the world could not trample on , and had no right to scorn , either in this or any previous stage of his misfortunes , since he had still kept up the courage and spirit of a man , asked nothing in charity , and with his one hand -and that the left one-fought a stern battle against want and hostile circumstances .

(Hawthorne , 1937 : 1190)

อีกคนหนึ่งคือหมอบประจำหมู่บ้านอายุประมาณ 50 ปี ถึงแม้จะล้มจึกแต่ก็ยังทำงาน และอยู่ในสังคมได้อย่างปกติ เขายังสามารถไปเยี่ยมคนเจ็บไม่ว่าใกล้หรือไกล ช่วยชีวิตคนที่กำลังจะตาย และเคียวหน้าที่เขาโดยเยี่ยมอีธัน แบนด์ ซึ่งใคร ๆ เห็นว่าเป็นบ้า ฮอว์ธอร์นแสดงให้เห็นว่า การไม่แยกตนออกจากสังคมดำเนินชีวิตแบบธรรมดาสามัญ คือทางสายกลาง

การแยกตัวออกจากสังคมเป็นความทุกข์โศก ไม่ใช่ทางสายกลาง ดังที่ฮอว์ธอร์น แสดงให้เห็นความทุกข์โศกนี้ใน "The Minister's Black Veil" ที่ศาสตราจารย์ ฐเปอรีย์ใช้ฉากคลุมหน้าสีคำเป็นการแยกตัวเองจากเพื่อนมนุษย์เพราะฐเปอรีย์คิดว่า ไม่มีใครกล้าแสดงโศกหน้าที่แท้จริงต่อโลกภายนอกโลกซึ่งก็เท่ากับว่าทุกคนมีผิวสีคำคลุมหน้าอยู่ ฐเปอรีย์บอกกับอริชาเบทคนที่นั้นของเขาว่า ฉากคลุมหน้าสีคำเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง และไม่ว่าจะอย่างไร เขาก็จะไม่ปลดหน้ากากนี้ออก

The veil is a type and a symbol, and I am bound to wear it ever, both in light and darkness, in solitude and before the gaze of multitudes, and as with eye will see it withdrawn. This dismal shade must separate me from the world.

(Ibid., p. 873)

การที่ฐเปอรีย์ใช้ฉากคลุมหน้าทำให้ผู้คนสงสัยว่าเขาคงทำความผิดบาปอะไรไว้ ซึ่งเบิกเคยไม่คิด แต่ในเรื่องก็ไม่ได้กล่าวถึงว่าเขาได้ทำความผิดบาปอะไร เพียงแต่อริชาเบทได้บอกฐเปอรีย์ถึงข่าวลือเกี่ยวกับการใช้ฉากคลุมหน้า ฐเปอรีย์ไม่ปฏิเสธข่าวลือนั้น ฐเปอรีย์จึงพูดว่า

If I hide my face for sorrow , there is cause
enough and if I cover it for secret sin , what
mortal might not do the same ?

(Ibid . , p. 878)

แสดงให้เห็นชัดว่า ธุเปอ์เป็นนักโทษที่ลึกลงใจอยู่ในใจของเขาเอง เขาไม่
ไต่ดักตัวเองออกจากโลกภายนอกในลักษณะที่ละทิ้งหน้าที่ความรับผิดชอบต่อสังคม เขายังคง
มีเมตตาต่อคนในหมู่บ้าน และทำหน้าที่ของนักเทศน์ แต่สิ่งที่ทำให้เขาต้องใช้ผ้าคลุมหน้าสี
ดำก็คือความต้องการแสดงออกถึงความคิดของเขาที่ว่า ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ทุกคนมีผ้าคลุม
หน้าสีดำ ธุเปอ์ยอมรับความทุกข์ทรมานจากการถูกตัดขาดในแง่ของพันธะทางใจ จากคน
ที่เขารักและจากสังคม เพื่อต้องการแสดงให้เห็นความคิดของเขาเพื่อเตือนใจให้ทุกคนเห็น
ความจริงข้อนี้ เพราะความสำนึกของเขาเกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์ว่าทุกคนมีบาปที่ซ่อนเร้น
อยู่

ความคลั่งไคล้ของธุเปอ์ในความคิดเห็นของเขานั้น เช่นเดียวกับกุกแมน บราวน์
ใน " Young Goodman Brown " ที่มีความคลั่งไคล้ในความคิดของตน กุกแมน บราวน์
ว่าคนคือนั้นคือผีสมบุรณ์แบบ มีแต่ความดีเพียงอย่างเดียว ทำให้เขาเกิดความรังเกียจเพื่อน
ร่วมโลกเพราะพบความจริงว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์นั้นจมอยู่ในความมืดบาป ความเลว ความชั่ว
ก็เป็นธรรมชาติของมนุษย์ ทั้งเห็นได้จากคำกล่าวต้อนรับของปีศาจที่กล่าวแก่กุกแมน บราวน์
และคนอื่น ๆ ในป่า

" Welcome, my children," says the dark and majestic figure of the devil, " to the communion of your race.

You have found thus young your nature and your deatiny."

(Ibid.,p. 1040)

เมื่อภู็กแมน บรรานเฬียามองไปรอบๆ เขาก็พบกับคนในตระกูลของเขา เพื่อนและแม่แต่ท่านศาสนาจารย์รวมทั้งคนดีๆ ที่เขารู้จักก็ชุมนุมกันอยู่ที่นี่ และปีศาจยังย้ำอีกว่า

" Ye had still hoped that virtue were not all a dream.

Now ye undeceived. Evil is the nature of mankind."

(Ibid.,p. 1041)

ทุกข้อความนี้กล่าวได้ว่า ความฝันและความจริงได้ถูกนำมาไว้เพื่อแสดงให้เห็นธรรมชาติมนุษย์ในทัศนะของปีศาจที่ว่าความดีคือความฝัน ความเลวความชั่วนั้นเป็นความจริงอย่างยิ่ง สิ่งนี้ซึมซาบเข้าในความคิดของภู็กแมน บรรานโดยที่เขาไม่สามารถชักออกไปได้ จากประสบการณ์ในป่า ไม่ว่าจะเป็นความฝันหรือไม่ ทำให้ภู็กแมน บรรานประจักษ์ในความจริงที่เขาไม่อาจยอมรับได้ เพราะความดีคือความมนุษย์นั้นมันแต่ความดี นับว่าเป็นความสุขโต้งที่ฮอว์ธอร์นชี้ให้เห็นว่า ภู็กแมน บรรานไม่สามารถยึดทางสายกลางที่ยอมรับว่ามนุษย์นั้นต้องมีทั้งดีและชั่ว

ฮอว์ธอร์นได้แสดงแนวคิดเรื่องทางสายกลางว่า ถ้าจะยึดทางสายกลางแล้ว จะต้องไม่เป็นคนสุขโต้ง เขาย้ำว่าการหมกมุ่นในความคิดเป็นความสุขโต้ง

ฮอว์ธอร์นให้ผู้อ่านพบกับ อีธัน แบนด์ คนเฒ่าคนแก่ ที่หมกมุ่นอยู่กับความคิดเพียงความคิดเดียว นั่นคือการแสวงหาบาปมหันต์ (Unpardonable Sin) เล่ากันว่า อีธัน แบนด์ พยายามจะแสวงหาบาปมหันต์ซึ่งร้ายแรงจนกระทั่งพระเจ้าเป็นเจ้าก็จะไม่ยกโทษให้ เขาได้ปลุกวิญญาณของปีศาจจากไฟอันดุจโชนในเตาเผาเพื่อจะหาหรือเกี่ยวกับบาป

มหันต์นี้ เขาทิ้งเคาเฟาและออกเดินทางไปทั่วโลกเป็นเวลา 18 ปี เพื่อการแสวงหา เพื่อจะอยู่เหนือพระเจ้า ความหมกมุ่นนี้ทำให้อีธาน แบนด์ แยกตัวออกจากสังคมด้วยความรู้สึกหยิ่งเหวง คิดว่าเขาเป็นผู้ทรงปัญญา เขาให้ความสำคัญของสมองเหนือจิตใจ ในที่สุดอีธาน แบนด์ก็พบว่าบาปมหันต์นั้นอยู่ในจิตใจของเขาเอง นั่นก็คือความหยิ่งเหวงกึ่งที่อีธาน แบนด์บอกกับบาร์เทรมาว่า

A sin that grew nowhere else ! The sin of an intellect that triumphed over the sense of brotherhood with man an reverence for God , and sacrifice everything to its own mighty claims ! The only sin that deserves a recompence of immortal agony ! Freely , more it to do again would I incur the guilt. Unshrinkly I accept the retribution.

(Ibid.,p. 1189)

นอกจากนั้นอีธาน แบนด์ยังได้ใช้หญิงสาวคนหนึ่งในการทดลองความความคิดของเขา เขาได้ทำลายเธออย่างเล็ดเย็น แม้ว่าฮอว์ธอร์นจะไม่ให้รายละเอียดว่าอีธาน แบนด์ทำอย่างไรกับหญิงสาวคนนั้น แต่ฮอว์ธอร์นใช้คำว่า annihilated her soul ซึ่งมี ความหมายว่าทำลายจิตใจเธอโดยสิ้นเชิง

the very girl whom , with such cold and remorseless purpose , Ethan Brand had made a subject of a psychological experiment , and wasted , absorbed , and perhaps annihilated her soul , in the process.

(Ibid.,p. 1191)

นับได้ว่าฮอว์ธอร์นชี้ให้เห็นว่าการที่อีธาน แบนด์นึกถึงแต่ตนเอง ไม่คำนึงถึงผลที่เสียหายอันจะเกิดต่อผู้อื่น การค้นคว้าทดลองเป็นสิ่งที่ดี แต่การที่ไข่มนุษย์ในการทดลอง เช่น การไขว่คว้าทดลองสารพิษของพวกนาซีก็เป็นภัยและทำให้ทุกคนได้รับความเดือดร้อนทุกข์ทรมาน

การใช้ชีวิตของรัฟฟัคินีใน " Rappaccini's Daughter " ที่มีความหยิ่ง
ทะนงในสติปัญญาของตนเองจนกระทั่งละเลยจิตใจก็เป็นความสุขโง่งเช่นเดียวกันกับอีซัน
แบรนต์ ฮาร์ธอร์นได้แสดงให้เห็นความสุขโง่งในลักษณะที่เป็นความคลั่งไคล้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
ของรัฟฟัคินีที่หลงใหลเชื่อมั่นในวิทยาศาสตร์ รวมทั้งเอลเมอร์ใน " The Birthmark "
ด้วย ทั้งจะไ้กล่าวถึงรายละเอียดต่อไป

จิโคโม รัฟฟัคินี เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีความเชื่อมั่นในความสามารถ
ของเขา เขาให้ความสำคัญของวิทยาศาสตร์เหนือความรักที่มีต่อเบียทริจบุตรสาวของ
เขา รัฟฟัคินียินดีและชีวิตมนุษย์เพื่อการทดลองของเขา

he cares infinitely more for science than for mankind.

(Ibid., p. 1043)

เขาปฏิเสธที่จะยอมรับสิ่งที่ธรรมชาติกำหนด รัฟฟัคินีชอบปลูกต้นไม้และผสมพันธุ์ไม้มีพิษขึ้น
มากมาย เขาทดลองใช้ความรู้ของเขาเลี้ยงดูเบียทริจในสิ่งแวดล้อมของสวนที่เต็มไปด้วยพิษ
พืชมีพิษ จนกระทั่งพิษได้ซึมซาบเข้าไปในตัวเธอ ทำให้เธอกลายเป็นสิ่งมีชีวิตถึงตายเช่น
เดียวกับพืชเหล่านั้น จวานนี กัสคอนติ นักศึกษาหนุ่มที่เข้าห้องพักชั้นบนของคฤหาสน์ที่ติดกับสวน
ของรัฟฟัคินี เขาได้พบและหลงรักเบียทริจ ต่อมาเขาพบความจริงว่า เบียทริจนั้นมีพิษ
ร้ายเช่นเดียวกับพืชในสวนของเธอ เธอถูกแยกจากสังคมให้อยู่ในสวนนั้น เมื่อใดใกล้ติด
กัน ตัวเขาก็ได้รับพิษจากเธอด้วย แบลีโอนี่ซึ่งเคยเป็นคู่ร่วมงานกับจิโคโม รัฟฟัคินี
และเป็นเพื่อนกับบิดาของจวานนี หาทางช่วยจวานนีให้พ้นจากอำนาจของรัฟฟัคินีและช่วย
ให้เบียทริจกลับเข้าสู่สภาพหญิงสาวธรรมดา โดยให้จวานนีนำยาถอนพิษไปให้เบียทริจดื่ม

รัฟฟัคินีนั้นชื่นชมกับชัยชนะและความสำเร็จที่สามารถทำให้ลูกหนุ่มสาวอยู่ในสภาพ
ที่เหนือคนธรรมดาที่มีพิษในตนเอง แต่เบียทริจไม่เห็นด้วยกับบิดา เธอต้องการความ
รักไม่ใช่ความหวาดกลัว

I would fain have been loved, not feared.

(Ibid., p. 1064)

เมื่อเธอเสียชีวิตเพราะบาดอนพิษทำลายพิษในตัวเธอ ซึ่งเท่ากับทำลายตัวเธอเองด้วย เธอตกเป็นเหยื่อของมนุษย์ที่พยายามเอาชนะธรรมชาติโดยใช้สติปัญญาเพียงอย่างเดียว

The poor victim of man's inguity and of thwarted nature, and of fatality that attends all such efforts of perverted wisdom.

(Ibid., p. 1065)

วิพากษ์นั้นเป็นอัจฉริยะที่มีความชั่วร้าย เขาละเลยจิตใจก้ำกึ่งถึงแก่สมองมั่งมันที่จะเอาชนะธรรมชาติ มีความพอใจและมีความเห็นว่าการแตกต่างไปจากเพื่อนมนุษย์เป็นสิ่งดี นอกจากนั้นยังทำให้ผู้อื่นต้องตก อยู่ภายใต้อำนาจและเจตจำนงของเขา เขาคลั่งใคล้วิทยาศาสตร์อย่างมากและมีความต้องการที่จะแยกตัวจากเพื่อนมนุษย์ ดังที่เขากล่าวกับบุตรสาวว่า

My science and sympathy between thee and him have so wrought within his system that he now stand apart from common men, as thou dost, daughter of my pride and triumph, from ordinary woman. Pass on then through the world, most dear to one another and dreadful to all besides.

(Ibid., p. 1064)

ส่วนแบลีโอเนียนั้นในทางตรงข้ามเขาเชื่อในธรรมชาติมากกว่ารัชคินี เขาเห็นว่ารัชคินีเจตนาที่จะใช้จวานนีในการทดลองของเขาเท่านั้น แม้ว่าสอว์ธอร์นจะให้แบลีโอเนียนีเป็นผู้ประสพชัยชนะในที่สุด สอว์ธอร์นก็ยังชี้ให้เห็นลักษณะเฉพาะของนักวิทยาศาสตร์ที่คำนึงถึงสมองมากกว่าจิตใจนั่นคือ แบลีโอเนียนี้ก็เช่นเดียวกับรัชคินี เขาก็ได้ใช้เบียทริจี้ ในการทดลองยาถอนพิษของเขา รัชคินีมีความหึงหวั่นในความรู้ความสามารถทางวิทยาศาสตร์เป็นอย่างมาก จะเห็นได้จากเวลาที่พูดถึงเบียทริจี้ว่าเป็น "daughter of my pride and triumph" ไม่ใช่ "daughter of my heart" นอกจากนี้รัชคินีเป็นพ่อที่หุนอมนวล คิดปกป้องลูกมากเกินไปจนสร้างเบียทริจี้ให้มีพิษในตนเอง เพื่อป้องกันเธอจากสิ่งเลวร้ายในโลก และรัชคินียังทำให้จวานนีได้รับพิษนั้น เพื่อจะได้อยู่ร่วมกันในสวน "Eden of the present world" ของเขา นับได้ว่ารัชคินีปฏิเสธทางสายกลางโดยสิ้นเชิง

นอกจากรัชคินีใน "Rappaccini's Daughter" แล้ว สอว์ธอร์นยังแสดงแนวคิดเรื่องทางสายกลางในแง่ของการคำนึงถึงแต่สมองและละเลยจิตใจใน "The Birthmark" ซึ่งสอว์ธอร์นก็ได้ย้ำให้ผู้อ่านเห็นเจตจำนงเดียวกันนี้ของเขา เอลเมอร์ นักวิทยาศาสตร์หนุ่มที่มีภรรยาสวย แต่มีตำหนิคือ รอยปานแดงเล็ก ๆ บนแก้มซ้าย เอลเมอร์รู้สึกพึงใจกับรอยปานแดงนี้ ไม่ว่าหลับหรือตื่น รอยปานแดงนี้รบกวนจิตใจเขาตลอดเวลา เขารู้สึกว่าเป็นความบกพร่องที่ธรรมชาติสร้าง เขาต้องการจะขจัดความบกพร่องนี้เพื่อความสมบูรณ์แบบ เอลเมอร์มีความหึงหวั่นในความรู้ความสามารถจนไม่คำนึงถึงจิตใจ เขาคิดถึงแต่ความสำเร็จที่จะได้รับ นั่นคือการเอาชนะธรรมชาติ เขากล่าวกับจอร์เจียน่าว่า

what will be my triumph when I shall have corrected what nature left imperfect in her fairest work!

(Ibid., p. 1024)

เอลเมอร์รู้สึกเกือบรอนใจ ทั้ง ๆ ที่เป็นตำหนิเล็ก ๆ เท่านั้น อามินาคัมพูช่วยใน
ห้องทดลองของเขาก็มารู้สึกไม่เห็นด้วย อามินาคัมพูพิมพ์ออกมาว่า

If she were my wife, I'd never part with that birthmark.

(Ibid., p. 1025)

จอร์เจียนากลายเป็นหนูทดลองให้เอลเมอร์ ถึงเธอรู้ดีว่ามันเป็นการเสี่ยงชีวิต
เธอก็ยินดี เพราะเธอเข้าใจความรู้สึกของเอลเมอร์ที่มีต่อรอยปานแดงของเธอ เอลเมอร์
เลือกเอาวิทยาศาสตร์มากกว่าจิตใจ เขาไม่ยอมรับความจริงที่ว่า ในโลกนี้ความสมบูรณ์
เพียบพร้อมเป็นสิ่งเหลือวิสัย ความหยิ่งทะนงของเขาทำให้เขาคงสูญเสียภรรยาไปในที่
สุด เขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ถึงความหวังไว้มาก จอร์เจียนาเห็นว่า ถ้าเปรียบเทียบ
กับเป้าหมายในอุดมคติของเขา ความสำเร็จที่นานมากแทนจะเรียกได้ว่าเป็นความล้มเหลว

his most splendid successes were almost invariably failures,
if compared with the ideal at which he aimed his brightest
diamonds were the merest pebbles, and felt to be so by
himself, in comparison with the estimable gems which lay
hidden beyond his reach.

(Ibid., p. 1029)

แสดงให้เห็นว่าเอลเมอร์ตั้งตนในอุดมคติไว้มาก เขาจึงมีความมุ่งมั่นที่จะแก
ไขรอยตำหนิของจอร์เจียนา เพื่อเอาชนะธรรมชาติ เพื่อความสำเร็จในทางวิทยาศาสตร์
ตามอุดมคติของเขา เอลเมอร์ให้ความสำคัญของรูปลักษณ์ภายนอกของภรรยา มากกว่าจิต
ใจของเธอ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ยึดทางสายกลาง ในทัศนะของผู้วิจัย สอว์ธอร์นได
ชี้ให้เห็นว่า แม้แต่ความรักหรือการไถ่หาความรู้ความก้าวหน้าทางวิชาการซึ่งเป็นสิ่งที่ตั้งม
ถ้าหากไม่ยึดทางสายกลางแล้วก็เป็นการทำลายความสุขทางใจ ความรักของรัฟคินที่มีต่อ

บุตรสาวมีมากเกินไป ทำให้เขาหาวิธีที่จะป้องกันเธอจากสิ่งที่เลวร้ายอันจะนำอันตรายมาสู่ตัวเธอ โดยการทำให้เธอมีพิษในตนเอง หรือเอลเมอร์ที่รักภรรยาอยากเห็นภรรยางกงามเพียบพร้อม ไร้รอยตำหนิ จึงหาทางขจัดรอยตำหนินั้น

ฮอว์ธอร์นได้ชี้ให้เห็นความสุดโต่ง คือความคลั่งศาสนา (religious fanaticism) ของพวกเควกเกอร์และพวกพิวริตันใน " The Gentle Boy " พวกพิวริตันนั้นจงล้างจงยลาญพวกเควกเกอร์ในฐานะที่นอกศาสนา ทั้ง ๆ ที่พิวริตันยึดมั่นในศาสนา ในคำสอนของพระผู้เป็นเจ้าให้มิเมตตา กระทำแต่สิ่งที่ดีงามมีความถ่อมตน พวกเควกเกอร์เชื่อในอำนาจของพระจิตที่สถิตอยู่ในใจของคน ซึ่งกลั้มและร้ายกาจในความรู้สึกของพวกพิวริตัน เพราะเควกเกอร์ไม่มีการสวดมนต์ แต่ใช้ความเงิบและเชื่อว่าคนเราสามารถเข้าถึงพระเจ้าได้เองโดยไม่ผ่านศาสนาจารย์ ดังนั้นพวกพิวริตันจึงขัดขวางลัทธิใหม่นี้ โดยการเนรเทศพวกนอกศาสนา มีการจำขังตลอดจนโบยตี ทรมาณต่าง ๆ นานา แต่ก็ไม่สามารถหยุดยั้งพวกเควกเกอร์ได้ เพราะเควกเกอร์ถือว่า การถูกทรมาณจนตายเพราะยึดมั่นในศาสนาเป็นการกระทำที่น่าสรรเสริญ แสดงถึงความกล้าหาญและศรัทธาต่อพระผู้เป็นเจ้า

ฮอว์ธอร์นต้องการให้เห็นความคลั่งศาสนาของพวกพิวริตันและพวกเควกเกอร์ว่าเป็นความวิปริตอย่างแท้จริง ฮอว์ธอร์นกล่าวว่า การปรับ การจำขัง โบยตี นั้นมีมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ ความเกลียดชังนั้นก็รุนแรง ไม่ว่าเวลาจะผ่านมาร้อยกว่าปีแล้ว หลังจากที่มีการประหารชีวิตไกล์สันสุดลง โทษทัณฑ์เหล่านี้กลายเป็นสิ่งที่มีความหมายสำหรับพวกเควกเกอร์ว่าเป็นสิ่งที่มีเกียรติ เป็นรางวัลซึ่งน่าจะเป็นเรื่องสำหรับผู้ที่ยังติดในทางโลก

ใน " The Gentle Boy " อิลบราฮิมเด็กชายเล็ก ๆ ต้องได้รับความสะเทือนใจอย่างมาก เพราะความเป็นเควกเกอร์ บิดาของเขาถูกทรมาณจนตาย มารดาของเขาถูกเนรเทศไปสู่ดินแดนที่กันดาร จึงให้อิลบราฮิมเผชิญโลกที่ชิงชัง เพียดยาม

และทำร้ายเขาแต่เพียงลำพัง ฮอว์ธอร์นชี้ให้เห็นถึงความทารุณโหดร้ายของพวกพิวริตันที่มีต่อพวกนอกศาสนาโดยไม่คำนึงถึงศีลธรรม มีแต่เพียงโทเบียส เพียร์สันเท่านั้น ที่ไม่ได้คลั่งศาสนาจนไม่ลืมหลืมหิต

เมื่อตอนที่โทเบียสพบอิลบราฮิมครั้งแรก เขารู้สึกไม่อยากแตะต้องอิลบราฮิม เพราะความรู้สึกแบ่งแยกว่าเป็นคนละ^๑ลัทธิ แต่มนุษยธรรมทำให้เขาเกิดความเมตตา เห็นอกเห็นใจ ต้องการที่จะช่วยเหลือ ฮอว์ธอร์นได้บรรยายถึงปฏิกิริยาของโทเบียสซึ่งฮอว์ธอร์นเรียก The Puritan ว่า

The Puritan, who had laid hold of little Ilbrahim's hand, relinguished it as if he were touching a loathsome reptile. But he possessed a compassionate heart, which not even religious prejudice could harden into stone. "God forbid that I should leave this child to perish though he comes of the accursed sect,"

(Ibid., p. 893)

เด็กน้อยอิลบราฮิมอยู่ในคุกกับบิดา จนกระทั่งถูกไล่ออกมา เมื่อบิดาเขาถูกนำตัวไปทรมานจนตาย อิลบราฮิมถูกทิ้งให้เผชิญกับความหิวโหย หนาวเหน็บ เพื่อให้ตายไปเองโดยไม่มีผู้ใดเหลียวแล โทเบียสจึงตัดสินใจรับอิลบราฮิมไว้เป็นบุตรบุญธรรม เพราะบุตรของเขาได้เสียชีวิตทั้งหมด โทโรรี ภรรยาของโทเบียสได้ให้ความรักความอบอุ่นกับอิลบราฮิม แต่ก็ไม่สามารถคุ้มครองอิลบราฮิมให้พ้นจากความร้ายกาจของสังคมพิวริตันได้ ความรักของมารดาบุญธรรมก็ไม่สามารถทดแทนความต้องการความรัก ความดูแลของมารดาที่แท้จริงคือ แคทธริน อิลบราฮิมเป็นเด็กที่จิตใจบอบช้ำ อังว้าง เพราะรู้สึกว่าเขาไม่มีค่า ไม่เป็นที่ต้องการของสังคม เพราะความเป็นเลวเกอว์ เขาขาดความอบอุ่นจากมารดาที่แท้จริง แคทธรินนั้นยึดมั่นในศรัทธาต่อลัทธิของเธอ เธอแสวงหาการลงโทษจาก

พวกพิวริตันเพื่อแสดงถึงศรัทธาต่อพระผู้เป็นเจ้า

Reward me with stripes, imprisonment, or death, as ye shall be permitted.

(Ibid., p. 899)

แคทธรินตั้งเคঁกันอยออกเดินทางไปในแกอันกันการ ทำหน้าที่เพื่อพระผู้เป็นเจ้า ในบางครั้งดูเหมือนเธอกำลังสำนึกถึงหน้าที่ของแม่ แคเธอกำลังอดบราลิมไปอีก

By the words she uttered, it would seem that the indulgence of natural love had given her mind a moment any sense of its errors, and made her know how far she had strayed from duty in following the dictates of a wild fanaticism.

(Ibid., p. 899-900)

ศาสนานั้นเป็นเรื่องของจิตใจ สวรรค์นั้นก็เช่นเดียวกับนักจิตวิทยาทั่วไปที่เห็นว่า ศาสนานั้นเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจให้บุคคลเป็นคนดี แต่การยึดมั่นในศาสนานั้น บุคคลจะต้องไม่ละทิ้งหน้าที่ที่มีต่อสังคมและครอบครัว คือคำนึงถึงประโยชน์คนและประโยชน์ท่านในทางพุทธศาสนา สังคมที่มีแต่ความคลั่งศาสนา ได้ทำให้แคทธรินละเลยหน้าที่มารดาที่พึงมีต่อบุตร เมื่อเธอพบว่าอดบราลิมกำลังจะตาย เธอก็แสดงความรังเกียจ ความน้อยเนื้อต่ำใจในโชคชะตาของเธอกับเควกเกอร์ เจ้าที่มาสสนทนาเรื่องศาสนากับโทเบียส เธอรู้สึกว่าการที่พระผู้เป็นเจ้าได้บันดาลให้เธอต้องทุกข์ทรมานสุดจะทนทาน เธอจึงคิดพ้อต่อว่าพระเป็นเจ้าและขอร้องให้พระองค์ประทานบุตรชายของเธอคืนมา

Tell me, man of cold heart, what has God done to me. Had He cast me down, never to rise again? Had He crushed my very heart in his hand? And thou, to whom I committed my child, how hast thou fulfilled thy trust? Give me back the boy, well, sound, alive, alive, or earth and Heaven shall avenge me!

(Ibid., p. 910)

การที่พวกพวกรัศมีกระทำทารุณ โทรมร้ายต่อพวกเคอวกเกอร์ โดยถือว่าเป็นพวกนอกศาสนา ก็เป็นการกระทำที่สุกโคง เป็นความคลั่งไคล้โดยขาดเหตุผล ขาดการคำนึงถึงจิตใจและมนุษยธรรม การทารุณผู้เป็นพ่อถึงตาย และทอดทิ้งให้บุตรต้องรอกอยความตายที่จะมาถึงเพราะความหิวโหย บอบช้ำ ทั้งร่างกายและจิตใจ ความเกลียดชังของพวกพวกรัศมีไม่ได้มีอยู่แค่ในหมู่ผู้ใหญ่ แม้แต่เด็ก ๆ ซึ่งควรจะมีแต่ความไร้เดียงสา ความบริสุทธิ์ เด็กเหล่านี้ก็ถูกอบรมสั่งสอนให้มีความจิตใจโหดเหี้ยม กลุ่มมั่วร้ายเด็กน้อยอิลบราฮิมที่ไม่มีทางสูจนอาการสาหัส แม้แต่เด็กชายที่ไซไมท์อายันเดินก็ยังรวมตัวร้ายเขา เด็กคนนั้นตกคนไม่ในบริเวณบ้านโทเบียสได้รับบาดเจ็บที่ขาขยับเขยื้อนไม่ได้ ต้องพักอยู่ในบ้านโทเบียส เคยได้รับความช่วยเหลือ เอาใจใส่ดูแลจากอิลบราฮิม อิลบราฮิมรู้สึกผูกพันกับเด็กชายคนนั้น อาจเป็นเพราะมีความรู้สึกของทุกขุทรมานเหมือนกัน ความรู้สึกคอยรวมกัน ทั้งคู่ได้คุยและเล่นกันจนกระทั่งพ่อแม่ของเด็กนั้นมารับตัวไปรักษาต่อที่บ้าน

อิลบราฮิมมีความรู้สึกว่าเด็กคนนั้นเป็นเพื่อน แต่เมื่อเขาถูกทำร้ายจากเด็กอื่นๆ เด็กคนนั้นก็ไม่มีความจริงใจกับเขา เด็กคนนั้นเรียกให้อิลบราฮิมหนีมาหาเขา แต่เมื่ออิลบราฮิมกระเสือกกระสนมาถึงตัว เด็กคนนั้นก็กลับไซไมท์พาหน้าอิลบราฮิม ฮอว์ธอร์นแสดงความร้ายกาจของเด็กที่ เกิดความเกลียดชังพวกนอกศาสนาเพราะสังคม

ความบอบช้ำของร่างกายนั้นสาหัส แต่จิตใจของอิลบราฮิมยิ่งบอบช้ำกว่า ความคลั่งศาสนาทำให้คนในสังคมขาดความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ แม้แต่เด็กก็กลายเป็นปีศาจตัวน้อย ๆ ไปด้วย

นอกจากความคลั่งศาสนาในท่านที่คำนึงถึงแต่ลัทธิของตนเองแล้ว ฮาร์ตอร์นยังชี้ให้เห็นถึงความสุกโคง คือความหมกมุ่นครุ่นคิดที่เกิดขึ้นเพราะความรู้สึกผิดที่ไม่รักษาคำมั่นสัญญาที่ได้ไว้ในเรื่อง " Roger Malvin's Burial " ภูเบิน บอร์น อภิศาสนิกผู้พบกับพวกอินเดียน มีความละเอียดใจรู้สึกผิดตลอดเวลาเพราะเมื่อสิบแปดปีก่อน เขาและโรเจอร์ มัลวิน บิดาของคอร์กัส ได้รับบาดเจ็บจากการสู้รบ อาการของโรเจอร์นั้นสาหัส กอปรกับวัยสูงอายุทำให้เขารู้ว่าเขาไม่รอดชีวิตแน่ โรเจอร์จึงให้เหตุผลและขอร้องแก่มังคัมให้รู้เป็นหิ้งเขาไว้ และหาทางกลับค่ายเพียงคำพ้องเพื่อเอาตัวรอดและพาคนมาช่วย เขากายหลัง โรเจอร์ยังได้ขอร้องให้รู้เป็นกลับมาจัดการศพของเขาด้วย ซึ่งภูเบินก็รับปาก เมื่อภูเบินได้สติหลังจากได้รับการช่วยเหลือกลับค่ายพัก เขาได้รับการพยาบาลจากคอร์กัสบุตรสาวของโรเจอร์ ภูเบินไม่กล้าบอกความจริงต่อคอร์กัส ด้วยความรู้สึกถึงศรัทธาของคอร์กัสที่มีต่อตัวเขาในฐานะคนรักว่า เขาจะคงอยู่ แล อยู่ให้กำลังใจเป็นเพื่อนบิดาของเธอนวาระสุดท้ายของชีวิต " faithful unto death " และจัดการฝังศพให้

her heart found ease in the thought that Roger Malvin had not lacked such funeral rites as it was possible to bestow.

(Ibid., p. 1131)

หลังจากที่ได้แต่งงานกับคอร์กัส ภูเบินคิดจะเปิดเผยความจริงต่อคอร์กัสแต่ก็ทำไม่ได้เพราะกลัวจะสูญเสียเธอไป

He regretted, deeply and bitterly, the moral cowardice that has restrained his words when he was about to disclose the truth to Dorcus ; but pride, the fear of losing her affection, the dread of universal scorn, forbade him to

rectify this falsehood.

(Ibid.,p. 1132)

เขาเกิดความขัดแย้งขึ้นในใจ เขาไม่คิดว่าเขาผิดที่ละทิ้งโรเจอร์ เขาไม่ควรจะถูประณาม เพราะถึงเขาจะอยู่กับโรเจอร์มันก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นนอกจากจะทำให้โรเจอร์ต้องเสียใจที่เขาจะเอาชีวิตไปทิ้งควาย การปกบังความจริงไว้ทำให้รู้เป็นรู้สึกนึกความหมกมุ่นครุ่นคิดทำให้เขานึกไปว่าตัวเขาเองเป็นฆาตกร

Reuben, while reason told him that he had done right, experienced in no small degree the mental horrors which association of ideas, he at times almost imagined himself a murderer.

(Ibid.,p. 1132)

รูเบินเป็นคนที่ดีมากเกินไป เขารู้สึกละอายที่คิดถึงความสุขในอนาคตกับคอร์คัสคนรัก ทั้ง ๆ ที่ฮอว์ธอร์นก็ไม่ได้ประณามรูเบิน ฮอว์ธอร์นนั้นชี้ให้เห็นว่าการที่รูเบินละทิ้งโรเจอร์ไว้เป็นเรื่องธรรมดา เป็นวิสัยของมนุษย์ที่มีความรักตนเอง

His generous nature would fain have delayed him, at whatever risk, till the dying scenes were past ; but the desire of existence and the hope of happiness had strengthened in his heart and he was unable to resist them.

(Ibid.,p. 1129)

การปกปิดความผิด ทำให้เขาเกิดความรู้สึกผิดในใจและรู้สึกว่าตนเองเป็นคน
หลอกลวง ประสพการณ์ในอดีตที่ไม่พึงประสงค์ทำให้รู้ เป็นจำหนทางที่จะไปยังสถานที่
โรเจอร์ตายไม่ได้ เพราะมันถูกเก็บกดเข้าไปในจิตใจลึกโดยไม่รู้ตัว และประสพการณ์
นี้กลับมาอีกเมื่อมีอะไรมาสะกิดใจ เมื่อเขาเดินทางไปในป่า คำพูดของคอร์คัสสะกิดใจ
เขา เขาถูกจิตใจลึกลับนำทางไปสู่สถานที่ในอดีต

"The twelfth of May! I should remember it well," muttered
he, while many thoughts occasioned a momentary confusion
in his mind. "Where am I? Whither am I wandering?
Where did I leave him?"

(Ibid., p. 1135)

รูเป็นเดินไปเหมือนคนละเมอ รูเป็นไม่รู้ตัวว่าเขายังอยู่ในแวดวงของบริเวณค่าย
พัก เขาไม่ได้นึกถึงคำสั่งของโซริสบุตรชายที่ว่าจะไม่ไปไกลจากบริเวณค่ายพัก

ในสภาพจิตที่ผิดปกติเช่นนี้ทำให้เขาขาดความเป็นนักล่าสัตว์ที่ดี เขาเดินไปโดย
ที่ไม่แน่ใจว่าไปยังอะไร เพียงแต่รู้สึกว่ามืออะไรเคลื่อนไหวอยู่ในพุ่มไม้ที่เขานั่งนั้น แม้จะได้ยิน
เสียงร้องกราง รูเป็นก็ไม่เฉลียวใจ จิตใจของเขาถูกรบกวนด้วยเหตุการณ์ในอดีตและ
แล้วเขาก็พบว่าเขาไม่โคจรชีวิตกว้างแต่เป็นโซริสบุตรชาย ทำให้เขาเกิดอาการมึนชากับ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคอร์คัสมาถึง เธอพบว่า เขาไม่รู้สึกรู้ว่าเธอกำลังเดินมาใกล้เขา

She now perceived that her husband's face was ghasty pale,
and his features were rigid, as if incapable of assuming
any other expression than the strong despair which had
hardened upon them. He gave not the slightest evidence
that he was aware of her approach.

(Ibid., p. 1138)

รูเป็นรูสี่กว่าเขาได้ชำระหนี้มาต่อโรเจอร์แล้วด้วยชีวิตของโซว์สบุตรชายที่เขา
รักยิ่งกว่าตนเอง

การที่รูเป็นมิกมิงความจริง เพราะไม่ต้องการทำลายตัวตนทางสังคมของเขา
เขาปล่อยให้ความคาดหวังของผู้อื่นตลอดจนศีลธรรมจรรยาของสังคมอยู่เหนือเหตุผลความ
หมกมุ่นครุ่นคิด ความรู้สึกผิด คบอบงำจิตใจเขาอยู่ตลอดเวลา มันฝังในจิตใต้สำนึกว่านั่น
เป็นบาป บาปที่ต้องชำระ ความเชื่อทางศาสนามีอิทธิพลต่อจิตใจของรูเป็นไม่น้อย ความ
เชื่อถือว่าบาปจะต้องได้รับการชำระ รูเป็นสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างโดยเฉพาะอย่างยิ่งความ
สุขทางใจ เพราะการไม่ดำเนินสายกลาง เพราะความหมกมุ่นครุ่นคิดของเขาเอง

ฮอว์ธอร์นได้แสดงให้เห็นแนวความคิดของเขาว่าอะไรคือความสุดโต่ง อะไรคือ
ทางสายกลาง จากการดำเนินชีวิตของ โอเวน วอร์แลนด์ ใน " The Artist of
the Beautiful " โอเวน เป็นช่างซ่อมนาฬิกาที่มีใจรักในงานศิลปะ มุ่งมั่นสร้างสรรค์
งานที่สวยงามและมีชีวิตจิตใจจากกลไกเล็ก ๆ เขาได้ปล่อยให้ความคิดนี้แยกตัวเขาเอง
ออกจากสังคม เพราะเขาอุทิศชีวิตจิตใจให้กับงานนี้ โอเวนมีความคิดว่าจุดมุ่งหมายของ
งานศิลปะก็เพื่อความงามเท่านั้น

Owen had been remarkable for a delicate ingenuity, with
sometimes produced pretty shapes in wood, principally
figures of flowers and birds, and sometimes seemed to aim
at the hidden mysteries of mechanism. But it was always
for purposes of grace, and never with any mockery of useful.

(Ibid., p. 1140)

เขามีความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อความแข็งแรงแรง การใช้กำลัง

Strength is an earthly monster. I make no **pretensions** to it. My force, whatever there may be of it, it altogether spiritual.

(Ibid.)

เมื่อได้เห็นเครื่องจักรกลขนาดใหญ่ โอเวนรู้สึกเหมือนว่าเห็นอะไรที่ประหลาดที่
นากลัว เขาไม่ชอบอะไรที่มีขนาดใหญ่โต

Being once carried to see a steam-engine, in the expectation that his intuitive comprehension of mechanical principles would be gratified, he turned pale and grew sick, as if something monstrous and unnatural had been presented to him. This horror was partly owing to the size and terrible energy of iron laborer ; for the character of Owen's mind was microscopic.

(Ibid., p. 1141)

เขามุ่งมั่นทุ่มเทจิตใจให้กับงานของเขาว่าเป็นชีวิตจิตใจของเขา

โอเวนนั้นมีการดำเนินชีวิต 2 ลักษณะที่เขาไม่สามารถปรับให้เข้ากันได้เมื่อเขาทำงานที่เป็นแก่นสาร นั่นคืองานอาชีพฆวนนาฟิกา รักษาเวลาให้แก่ชุมชน เขาก็ไม่สามารถสร้างสรรค์งานศิลปะได้ และเมื่อโลกก็ตามที่เขาทุ่มเทให้แก่งานศิลปะเพื่อความงามงานของเขาก็แยกตัวเขาจากโลกจากสังคม สังคมนั้นไม่เข้าใจและไม่เห็นคุณค่าในงานศิลปะของเขา ถึงแม้จะเห็นได้จาก โรเบิร์ต แคนฟอร์ด ข้างดีเลิศซึ่งเชื่อในกำลังความแข็งแกร่ง โรเบิร์ตนั้นไม่เห็นด้วยกับโอเวน

But what then ? I put more main strength into one blow of my sledge hammer than all that you have expended since you were a'pprentice. Is not that the truth ?

(Ibid.,p. 1142)

หรือ ปีเตอร์ ไฮเวินเคิน อัครศิลปินของเขาก็ไม่เคยเห็นคุณค่าในงานศิลปะของไฮเวิน และโคธเนนนำไว้ว

Only get rid altogether of your nonsensical trash about the beautiful, could ever understand - only free yourself of that, and your success in life is as sure as daylight.

(Ibid.,p. 1144)

สำหรับอัครศิลปินเองก็ให้ความเห็นไว้ว่างานศิลปะถูกมองว่าไร้ประโยชน์

Thus it is that ideas, which grow up within the imagination and appear so lovely to it and of a value beyond whatever men call valuable, are exposed to be shattered and annihilated by contact with the practical. It is requisite for the ideal artist to possess a force of character that seems hardly with its delicacy

(Ibid.,p. 1143)

ไฮเวินหวังไว้ว่าอย่างน้อยแอนนี่หญิงที่เขารักจะมีจิตใจละเอียดอ่อน เข้าใจความรู้สึกและงานของเขา แต่เขาก็ผิดหวังเพราะเธอไม่ได้ซาบซึ้งในศิลปะเท่าที่เขาหวัง

โอเวนผูกพันกับความคิดของเขา เพื่อจะให้งานของเขาสมบูรณ์ เขาเฝ้าศึกษาผีเสื้อที่
 โยยบินในทุ่งกว้าง พอฤดูหนาวมาถึงเขาจะดำเนินชีวิตไปอีกแบบหนึ่งเหมือนคนหนุ่มทั่วไป
 นั่นคือสนุกสนานกับการดื่มกิน แต่นั่นก็เป็นเพียงการหลอกตัวเองเท่านั้น เพราะเมื่อเขาเห็น
 ผีเสื้อโยยบินเข้ามาทางหน้าต่างและกระพือปีกอยู่ตรงหน้า เขารู้สึกตัวในทันทีว่าถึงเวลา
 ทำงานของเขาแล้ว

" Ah," exclaimed Owen, who had drank freely, "are you alive
 again, child of the sun and playmate of the summer breeze,
 after your dismal winter's nap ? 'Then it is time for me
 to be at work."

... as in the summer time gone by, he was seen to steal
 gently up wherever a butterfly had alighted, and lose
 himself in contemplation of it.

(Ibid.,p. 1148)

โอเวนมีลักษณะที่แยกตนเองออกจากสังคม จากความสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์เพราะ
 ต้องการสร้างสรรค์งานศิลปะตามความคิดของเขา จวบจนกระทั่งในตอนท้ายของเรื่อง
 โอเวนสามารถประพันธ์ผีเสื้อที่เหมือนของจริงทั้งรูปร่างและจิตใจ ซึ่งเป็นงานที่เขาใช้
 เวลาถึง 5 ปี เขาได้มอบผีเสื้อ งานศิลปะแห่งความงามชิ้นนี้ให้แก่แอนนี่ เป็นของขวัญ
 และเมื่อผีเสื้อบินกลับมาหาเขาเพราะไม่พอใจที่จะอยู่กับผู้อื่น นอกจากเขาที่เป็นผู้สร้าง
 โอเวนกลับปฏิเสธไม่ยอมให้ผีเสื้อบินกลับมาหาเขา

" Not so ! not so ! ... " Thou hast gone forth out of thy
 master's heart. There is no return for thee."

(Ibid.,p. 1156)

ผีเสื้อซึ่งเป็นผลงานจากจิตใจของไอเวนมากกว่าสมองก็พบจุกจบในเวลาอันสั้นในกำมือของทารกน้อย การที่ไอเวนปฏิเสธการกลับมาของผีเสื้อ เท่ากับเป็นการปลดปล่อยตนเองให้เป็นอิสระจากความคิดที่มีอิทธิพลเหนือเขามาตลอด แสดงให้เห็นว่าไอเวนสามารถแยกตนเองออกมาจากความฝัน เป็นความสามารถที่จะกลับมาสู่ความเป็นจริง ถึงแม้ว่าผลงานของเขาจะถูกทำลาย แต่ตัวเขาก็ไม่ได้ถูกทำลายไปด้วย เขากลับมาดำเนินชีวิตในทางสายกลาง อยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง

the ruin of his life's labor and which was yet no ruin.

He had caught a far other butterfly than this. When the artist rose high enough to achieve the beautiful, the symbol by which he made it perceptible to mortal senses because of little value in his eyes while his spirit possessed itself in the enjoyment of the reality.

(Ibid., p. 1156)

สวาร์ธอร์นได้ชี้ให้เห็นว่า การนึกถึงแต่ตนเอง (Egotism) เป็นความสุกโคงที่ทำให้บุคคลกลายเป็นคนที่มีแต่ความอิจฉาริษยา เช่น ร็อคเกอร์ิก เอลดิสตัน ชายผู้เพียบพร้อมทั้งฐานะและชาติตระกูลใน " Egotism, the Bosom Serpent " ความอิจฉาริษยาได้ก่อตัวจนกลายเป็นพิษที่กัดแทะใจของเขา ทำให้เขาต้องทุกข์ทรมานอย่างสาหัส เขาแยกกับภรรยาทั้ง ๆ ที่โรธินาเป็นยอดหญิง "the ideal of gentle womanhood" เพราะคิดว่าตนอยู่เหนือผู้อื่น

He had held himself scornfully above the common lot of men.

(Ibid., p. 1110)

หลังจากแยกทางกัน ร็อคเคอริคมีแต่ความเศร้าหมอง เขารู้ตัวที่ว่ามันเกิดขึ้น
เพราะตัวเขาเอง เพราะการดำเนินชีวิตอย่างไม่รอบคอบ

His shattered scheme of domestic bliss,— wilfully shattered
by himself,— ... in his reckless course, often verging
upon profligacy, if not plunging into its depths, had he
been guilty of some deed

(Ibid.,p. 1108)

ฮอว์ธอร์นทำให้เราทราบว่าความอิจฉาริษยา เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดทุกข์กนใจร็อค-
เคอริคจากคำพูดของเฮอริเมอร์ ญาติฝ่ายภรรยาของเขา

Herkimer remarked that his complexion had a greenish tinged
over its sickly white, reminding him of a species of marble
out of which he had once wrought a head of envy, with her
snaky locks.

(Ibid.,p. 1107)

A tremendous Egotism, manifesting itself in your case in
the form of jealousy, is as fearful a fiend as ever stole
into the human heart.

(Ibid.,p. 1115)

นอกจากนั้นฮอว์ธอร์นยังให้เห็นตัวอย่างของความสุดโต่งอันเกิดจากการนึกถึงแต่
ตนเอง เช่น ชายคนหนึ่งมีความเกลียดชัง อิจฉาริษยาพี่ชาย นึกถึงแต่ตนเอง หนักไม่ได้
ที่เห็นพี่ชายดีกว่าตน และรู้สึกดีใจ สะใจ ถ้าพี่ชายของตนต้องได้รับทุกข์ อันก่อให้เกิดความ
รู้สึกว้าฝายคอบกว่าตน หรือรู้สึกขุ่นเคืองถึงแต่ตนเองจนกลายเป็นคนเห็นแก่เงิน หรือขาย

อีกคนหนึ่งที่เขาบอกว่าเรอตนเองด้วยอาหารและเหล้าจนโคโธว่าเห็นแก่กิน พระที่ไม่มีความพอใจในสิ่งใดนอกจากตนเอง จนมีแต่ความโกรธเป็นนิจ หรือคนที่หาความสุขในกามโสตนจนไม่คำนึงถึงศีลธรรม และนักประพันธ์มีแต่ความริษยาไม่เคยเห็นความลงานของผู้อื่นมีคุณค่า แม้ว่าตนจะทำได้ไม่หักเหียมเขาเหล่านั้น สอวธอร์นชี้ให้เห็นว่าการจะขจัดความอิจฉาริษยานั้นเป็นเรื่องของใจตนเอง ทั้งที่ร็อกเคอริครับว่า

He is my own snake, and no man's else.

(Ibid.)

ร็อกเคอริคบอกกับเฮอติเมอร์ว่าถ้าเขาไม่นึกถึงแต่ตนเองได้ งูก็คงจะไปจากใจเขา

Could I for one moment forget myself, the serpent might not abide me. It is my diseased self-contemplation that has engendered and nourished him !

(Ibid.)

โรชินากลับมาหา ร็อกเคอริค เป็นกำลังใจให้เขาเลิกคิดถึงแต่ตนเอง

" Then forget yourself my husband, " said a gentle voice above him, " forget yourself in the idea or another : "

(Ibid.)

ร็อกเคอริคได้รับความทุกข์ทรมานอย่างสาหัส เป็นบทเรียนให้เขาเข้าใจชีวิตที่ขึ้น รวมทั้งความรักและความเข้าใจของโรชินา ทำให้เขาหันมาดำเนินชีวิตในทางสายกลาง เลิกนึกถึงแต่ตนเอง อยู่ในโลกลอยมีความรัก มีความสัมพันธ์ต่อเพื่อนมนุษย์ ดำเนินชีวิตอย่างสามัญ

ฮอว์ธอร์นได้ชี้ให้เห็นความสุดโต่งใน " The Great Carbuncle " ชาย 7
หญิง 1 เดินทางไปที่ภูเขาไวท์เมาน์เทนเพื่อแสวงหาผืนนาคยักษ์อันมีค่าเอนกอนันต์ ซึ่งมี
ตำนานและคำเล่าลือถึงความสวยงามและสุกสว่าง มีคนหลาย ๆ คนเคยเห็นแสงอันเจิดจ้า
บนยอดเขาจากระยะทางไกล ๆ แต่ดูเหมือนว่ามันสามารถเปลี่ยนตำแหน่งที่อยู่ได้จนไม่มีใคร
ใคร่พบและนำมาครอบครองได้ ทุกคนในคณะแสวงหานี้ก็ถึงแค่ตนเอง มีความโลภ มุ่งมั่น
อยากได้ผืนแดงที่ชื่อว่า Great Carbuncle มาเป็นของตน ไม่ว่าจะต้องลำบากยาก
เข็ญเพียงไร ซึ่งก็นับว่าเป็นความคลั่งใคล้เหมือนกัน ถึงแม้จะเห็นได้จากจุดประสงค์ของแต่ละ
คนดังนั้นก็ ชายชราวัย 65 ปี เรียกกันว่า ซีกเกอร์ มีความทะเยอทะยานไปด้้นจะเป็น
เจ้าของผืนนี้ตั้งแต่หนุ่มจนแก่ เขาพลีชีวิตเพื่อการค้นหา เขาคิดว่าถ้าเขาได้ Great
Carbuncle มาเขาจะกอดมันไว้ในอ้อมแขน และจะนอนตายโดยผืนนี้ไปพร้อมกับร่าง
ของเขา มันจะอยู่กับเขาตลอดไป คนที่ 2 คือคอกเตอร์คำคาไฟเคด ไม่เห็นด้วยกับซีก-
เกอร์ เพราะเห็นว่าไม่มีประโยชน์สำหรับวิทยาศาสตร์ เขาจะนำผืนนี้มาแยกธาตุด้วยกรรม
วิธีต่าง ๆ เพื่อให้ความมันประกอบด้วยอะไรบางอย่าง แล้วเขาจะพิมพ์ผลงานการวิเคราะห์ของ
เขาลงในหนังสือขนาดสี่หน้ายก แล้วเขาก็จะเป็นผู้ซื้อเสียงกระฉ่อนโลก สำหรับมาสเตอร์
อิคคาบอท พิกสนอท สักจะค่ากำไรจากผืน Great Carbuncle เขาคิดว่าผืนนี้จะ
ต้องงกงามสุกสว่างเป็นรอยเท้าของเทือกดาวขั้วกัน เขาจะนำมันไปยังประเทศต่าง ๆ เพื่อ
ให้มีการประมูลราคา เขาจะขายให้แก่ผู้เสนอราคาสูงสุด เขาหวังว่ามันคงจะได้ไปประ-
คัมกับมงกุฎของพระราชินี แล้วเขาก็จะเป็นเจ้าของทองคำมรกตมหาศาล คนที่ 4 เป็นกวี
เขาบอกว่าถ้าได้ Great Carbuncle เขาจะซ่อนมันไว้ในเสื้อคลุมแล้วจะรีบกลับไป
ยังห้องพักใต้หลังคาในครอกมด ๆ ของลอนดอน ที่นั่นเขาจะเฝ้าของมันทั้งวันทั้งคืน ลูกทิมแสง
จากผืนนั้น มันจะสร้างพลังสติปัญญาให้แก่เขา ซึ่งจะฉายแสงออกมาในบทกวีของเขา แม้
เขาจะตายไปนานเท่าไรก็ตาม ความสุกสว่างของผืนนี้จะยังคงอยู่รอบ ๆ ซีกของเขา สำหรับ
ลอร์ด เคอเวียร์ผู้มั่งคั่งและหยิ่งทะนง เขาคิดว่าไม่มีอะไรจะเหมาะสมที่จะประดับในห้อง
โถงกลางในปราสาทที่ตกแต่งมาแต่บรรพบุรุษของเขา ยิ่งไปกว่าผืน Great Carbuncle

มันจะทำให้กลางวันเป็นกลางวัน มันจะส่องแสงเกราะ โลหะ ทราย ที่ระดับบนผนังให้ เป็นประกายวาววับ มันจะเป็นสัญลักษณ์แห่งความรุ่งเรือง ชื่อเสียงของตระกูลอันสูงส่ง ของเขา สำหรับแมททิวและแอนนาผู้แต่งงานใหม่ มีความประสงค์คล้าย ๆ กับลอร์ด เคอเวียร์ ต้องการ Great Carbuncle ไว้ในกระทอมของเขาเพื่อให้ความสว่างไสว เขารู้ว่ามันน่าพึงใจถ้าคนกลางคึกแล้วสามารถเห็นหน้ากันและกันได้ คนสุดท้ายคือชาย ที่เป็นพวก Cynic ชอบเยาะเย้ยถากถางการกระทำทุกอย่าง เขาเยาะว่าทุกคนนั้นใจ ค้าวเขานั้นเดินทางเป็นระยะทาง 3,000 ไมล์ สัรวจยอกเขาทุกยอกช่องเพื่อที่เขาไว้ที่ เมาน์เทน สอดส่องทุกมุมเหวแต่ก็ไม่พบอะไร เขาต้องการแสดงความพอใจของคนที่ไม่ นอยกว่า เขาต้องการจะเยาะเย้ยถากถาง เพราะเห็นว่าเรื่อง Great Carbuncle เป็นเรื่องไร้สาระ เป็นเรื่องหลอกลวง จะเห็นได้ว่า ทุกคนในคณะแสวงหาต่างก็ไม่ยึดทาง สายกลาง ต่างมุ่งที่จะครอบครองมณี Great Carbuncle

ในเรื่องนี้ฮอว์ธอร์นได้เสนอแนวคิดเรื่องทางสายกลางด้วยว่า คือความพอใจใน สิ่งที่ดีนั้นมี ไม่มีความโลภ มักน้อย คำเน้นชีวิตอย่างเรียบง่าย สงบ ดังที่แมททิวและแอนนา ได้ประจักษ์ความจริงข้อนี้ ถึงแม้ว่าทั้งคู่จะได้พบ Great Carbuncle แต่ก็เลิกลมความ ตั้งใจที่จะเป็นเจ้าของมัน

so simply wise, as to reject a jewel which would have
dimmed all earthly things.

(Ibid., p. 963)

ก็จะเห็นได้จากคำสนทนาของแมททิวและแอนนา ที่แสดงความตั้งใจจะกลับไปใช้ ชีวิตอย่างง่าย ๆ และสงบในกระทอมของเขา และจะไม่ค้นรณแสวงหาสิ่งนอกเหนือไป จากสิ่งที่มีในธรรมชาติ

" Yes, dearest!" cried Matthew, pressing her tremulous form to his breast, -" we will go hence, and return to our humble cottage. The blessed sunshine and quiet moonlight shall come through our window. We will kindle the cheerful glow of our hearth, at eventide, and be happy in its light. But never again will we desire more light than all the world may share with us." " No," said his bride, " for how could we live by day, or sleep by night, in this awful blaze of the Great Carbuncle ! "

(Ibid.,p. 935)

ฮอว์ธอร์นเห็นว่าการดำเนินชีวิตในทางสายกลางคือการยอมรับความจริง เช่น การเปลี่ยนแปลงไปตามวัยเป็นสังขาร เป็นธรรมชาติ ทุกสิ่งนั้นไม่เที่ยง ไม่จีรัง ดังนั้นการยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่งจึงเป็นความสุดโต่ง ดังเช่น บรรดาแขกกับเชิฐของค็อกเตอร์ไฮเค็กเกอร์ใน " Dr.Heidegger's Experiment " ที่ต้องการจะกลับเป็นหนุ่มเป็นสาวอีก ความทุกข์ของพวกเขาก็คือความแก่และความกลัวว่าในไม่ช้าความตายก็จะมาถึง

They were all melancholy creature, who had been unfortunate in life, and whose greatest misfortune it was that they were not long ago in their graves !

(Ibid.,p. 945)

ทุกคนจึงยินดีที่จะร่วมในการทดลองของค็อกเตอร์ไฮเด็กเกอร์ ก่อนที่จะได้ดื่มน้ำพุแห่งความเยาว์วัย (Fountain of Youth) ค็อกเตอร์ไฮเด็กเกอร์ได้ขอรับรองให้ทั้งหมดใช้ชีวิตอย่างรอบคอบและถูกต้องตามศีลธรรม

in passing the second time through the perils of youth.

Think what a sin and shame it would be, if with your peculiar advantages, you should not become patterns of virtue and wisdom to all the young people of the age !

(Ibid., p. 947-948)

หลังจากทุกคนดื่มน้ำพุแห่งความเยาว์วัยแล้ว ก็รู้สึกว่ตนเองอายุน้อยลงแต่ทุกคนก็ยังไม่พอใจ

" Give us more of this wondrous water !" cried they eagerly. " We are younger, but we are still too old ! Quick give us more !"

(Ibid.)

ค็อกเตอร์ไฮเด็กเกอร์ก็เติมน้ำพุแห่งความเยาว์วัยให้อีก ในที่สุดมิสเตอร์เม็ค-บอร์น พันเอกคิลลิกูร์ มิสเตอร์แกสคอยญ์ และแมมมายวิกเคอร์สก็กลับไปสู่วัยรุ่นอีกครั้งหนึ่ง และแล้วทั้งหมดก็ตกอยู่ในอำนาจตัณหาที่จะเหมือนในอดีต

But they were young, their burning passion proved them so. Inflamed to madness by the coquetry of the girl-widow, who neither granted nor quite withheld her favors, the three rivals began to interchange threatening

glances. Still keeping hold of the fair prize, they
grappled fiercely at one another's throats.

(Ibid., p. 950)

การต่อสู้แย่งชิงทำให้โตะล้ม โหลแก้วที่ใส่ น้ำพุแห่งความเยาว์วัยแตกกระจาย แล้วค็อกเตอร์ไฮเค็กเกอร์ก็บอกความจริงว่าการกลับเป็นหนุ่มเป็นสาวของเขาจะเป็นอยู่ชั่วระยะเวลาอันสั้นเท่านั้น และน้ำพุแห่งความเยาว์วัยก็หกไปหมดแล้ว ทั้ง 4 คนไม่ได้รับบทเรียนอะไรจากการทดลองเลย ทั้งหมดออกแสวงหาน้ำพุแห่งความเยาว์วัยเพื่อจะได้คงความเป็นหนุ่มเป็นสาวเอาไว้ แต่ค็อกเตอร์ไฮเค็กเกอร์ซึ่งได้สังเกตสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด เขาได้เรียนรู้และยอมรับอำนาจของกาลเวลา

for if the fountain gushed at my very doorstep, I would
not stoop to bathe my lips in it- no, though its delirium
were for years instead of moments. Such is the lesson
ye have taught me !

(Ibid., p. 951)

การดำเนินชีวิตในทางสายกลาง คือการไม่ตั้งความหวังสูงเกินไป การตั้งความหวังสูงเกินไป เป็นความสุกโคง ซึ่งเห็นได้จากการเสาะหาพันธมิตรโมลิโนของโรบิน เด็กหนุ่มจากชนบทใน " My Kinsman, Major Molineux " แสดงให้เห็นว่าการที่โรบินนึกถึงญาติผู้สูงศักดิ์ของเขาว่าเป็นบุคคลในอุดมคติ เป็นที่เคารพยำเกรงในฐานะผู้ปกครองอาณานิคมในอาวเมสซาชูเซต ญาติของเขานั้นเป็นผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่ การคิดเช่นนี้เป็นการไม่ดำเนินทางสายกลาง โรบินเกิดในครอบครัวยากจน บิดาของเขาและพันธมิตรโมลิโนเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน บิดาโรบินเป็นพระสอนศาสนา พันตรีโมลิโนนั้นร่ำรวยแต่ไม่มีบุตร เขาพอใจในตัวโรบินและพี่ชายมาก เคยออกปากจะขออุปการะคนใดคนหนึ่งบุตรของเขาเอง

พี่ชายโรบินตั้งใจจะทำฟาร์มสืบต่อจากที่บิดาทำไว้ในเวลาที่ว่างจากกิจการทางศาสนา กังนั้นโรบินซึ่งเป็นผู้ที่เหมาะสมที่จะได้รับการอุปการะจากพันตรีโมลิน โรบินจึงออกเดินทางมาหาพันตรีโมลินญาติของเขา

โรบินไม่รู้เลยว่าประชาชนไม่พอใจในบุคคลที่พระราชอาเกรตบริเตนส่งมาปกครอง โรบินเป็นคนที่กะล่อนกว่าตัวฉลาม " being a shrewdy youth " ความกะล่อนทำให้เขาคิดเขาข้างตนเองอยู่เสมอ

โรบินแน่ใจว่าเมื่อใดที่เขาเอย่นามพันตรีโมลินในฐานะญาติของเขา ทุกคนจะต้องถูกจู่โจม กระวีกระวาดช่วยเหลือทางให้เขาไปพบท่าน เขามั่นใจในอำนาจของพันตรีโมลินมาก แต่เขาก็ต้องพบกับความผิดหวัง เมื่อเขาลงมาถึงที่ห้านักของพันตรีโมลิน ชายชราที่เขาพบปฏิเสธว่าไม่รู้จักและแสดงความโกรธที่โรบินไปยืมขายเสื้อเขาไว้ จึงว่าเขาจะจับเขาใส่ขื่อล่าไม่ปล่อย โรบินรีบฉละมา เขาได้ยินเสียงตัวเราะเยาะดังลั่นจากรานตัดผมใกล้ ๆ ไล่หลังมา เขาไม่ได้คิดเป็นอื่น นอกจากว่าชายคนนี้ได้ได้รับการอบรมและคงจะเป็นคนบ้านนอก เขาเลือกถามคนผิดเอง ครั้งที่สองโรบินเดินผ่านโรงเตี๊ยม เขาเหลือเงินเพียงสามเพนนีเท่านั้น แต่ก็ตัดสินใจเข้าไปในร้านขายเหล้า เจ้าของโรงเตี๊ยมได้ออกมาต้อนรับอย่างสุภาพ ทำให้โรบินเข้าใจผิดคิดว่าตัวเองคงจะมีแววละม้ายพันตรีโมลิน โรบินคิดว่า

The man sees a family likeness ! the rogue has guessed
that I am related to the Major !

(Ibid., p. 1212)

เมื่อโรบินบอกจุดประสงค์ของเขาด้วยท่าทีมั่นใจว่าถึงจะมีเงินติดตัวเพียงสามเพนนี แต่ชื่อของพันตรีโมลินญาติเขาจะทำให้เขาได้รับความร่วมมืออย่างดี เมื่อมีความเคลื่อนไหวทั้งห้องทันทีที่ได้นั่งคำถามนี้ โรบินก็คิดว่าทุกคนขยับเพราะอยากจะเป็นคนนำทางไปบ้านพันตรีโมลินให้เขา ซึ่งเป็นความเข้าใจผิด เขากลับถูกเจ้าของโรงเตี๊ยม

ไล้ออกมา เขาคิดว่าเป็นเพราะเขาไม่มีเงินนั่นเอง โรบินเดินต่อไป เขาตั้งเหนื่อยและ
หิว และแล้วเขาก็ได้พบหญิงคนหนึ่งซึ่งบอกว่าพันตรีโมลินีอยู่ที่นั่น แต่โรบินก็ถูกหลอกเพราะ
เธอเป็นหญิงโสเภณี เธอชวนเขาเข้าไปในบ้าน แต่เสียงเปิดประตูของบ้านข้าง ๆ ทำให้
เธอผละจากโรบินและรีบเข้าบ้านไป ชายที่ออกจากบ้านข้าง ๆ ไล้โรบินให้กลับไป มิฉะนั้น
จะจับใส่ขื่อเขามันนี่ ว่าแล้วก็เดินจากไป นับเป็นครั้งที่สองที่โรบินได้รับคำขู่เช่นนี้ หญิง
สาวเปิดหน้าต่างชั้นบนส่งสายตาเชิญชวนโรบิน แต่โรบินก็ไม่สนใจ โรบินไม่เข้าใจเลยว่า
เป็นเพราะเหตุใดจึงไม่มีใครตอบคำถามของเขา

He now roamed desperately, and at random, through the town,
almost ready to believe that a spell was on him.

(Ibid., p. 1215)

เขาได้ยืนและได้เห็นกลุ่มคนตะโกนโหวกเหวกด้วยภาษาที่เขาฟังไม่รู้เรื่อง เขา
คิดว่าคงต้องมีการจลาจล เมื่อโรบินซักถามคำถามของเขาจากชายที่หาหน้าสีดำคนหนึ่งและ
สีแกงคนหนึ่ง เขาได้รับคำตอบว่าโทรที่นั่นแล้วพันตรีโมลินีจะผ่านมาในหนึ่งชั่วโมง ใน
ขณะที่รอคอยเวลาที่พันตรีโมลินีผ่านมา เขารู้สึกสับสน มันเหมือนกับฝันแล้วเขาก็ได้พบกับ
ชายหาทางเป็นมิตรซึ่งอาสาเป็นเพื่อนคอยโรบินนั้นเชื่อในอำนาจของพันตรีโมลินีว่าจะช่วย
เหลือเกินกุลเขาให้ประสบความสำเร็จในชีวิต จนกระทั่งขบวนแห่อันยิ่งใหญ่ สับสนวุ่นวาย
น่าสะพึงกลัวเข้ามา เขาก็พบว่าเป็นการแห่ประจัญดาภิของ เขา โดยมีชายหาทางาสองสี
เป็นผู้นำ พันตรีโมลินีนั่งอยู่บนรถลาก ถูกแห่ประจัญดาภิไปรอบเมือง

His face was pale as death, and far more ghastly ; the
broad forehead was contracted in his agony, so that his
eyebrows formed one grizzled line ; his eyes were red
and wild and the foam hung white upon his quivering
lips. His whole frame was agitated by a quick and

continual tremor, which his pride strove to quell, even in those circumstances of overwhelming humiliation.

(Ibid., p. 1221)

เมื่อพันตรีโมลินีประสาธน์สาวยากับโรบิน พันตรีโมลินีรู้สึกขมขื่น อับอาย ออกสู่
 สุกที่โรบินได้มาเห็นเหตุการณ์ที่เขาถูกหยามเกียรติอย่างที่สุด โรบินเองก็ถึงกับขนหัวลุกด้วย
 ความสงสารและตกใจกลัว

Robin's knees shook, and his hair bristled, with a mixture of pity and terror.

(Ibid.)

หลังจากเหตุการณ์ผ่านไป โรบินก็เข้าใจอะไร ๆ ที่ขึ้น เขายอมรับความจริง
 และพร้อมที่จะยืนหยัดช่วยตนเอง ซึ่งนับว่าโรบินได้กลับไปดำเนินชีวิตในทางสายกลาง

สรุปแนวคิดเรื่องทางสายกลางของสอวอร์น

จากการวิเคราะห์เรื่องสั้นที่สรรแล้ว 12 เรื่องของสอวอร์น จะเห็นแนวคิดเรื่อง
 ทางสายกลางของเขาอย่างชัดเจนว่าการดำเนินชีวิตในทางสายกลางคือการไม่หลงไหลคลั่ง
 ใคล้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการคลั่งใคล้ในความคิดที่จะเหนือผู้อื่น ความคิดที่ว่าโลก
 นี้มีแต่ความดี ความกล้าหาญ ความคิดกล้าในวิทยาศาสตร์ คลั่งในวัตถุอย่างมีผู้อื่นมีความหา
 ศาสด คลั่งในความสมบูรณ์แบบ ความคลั่งใคล้ในความคิดเหล่านี้ ทำให้บุคคลแยกตนเอง
 จากสังคม การที่นึกถึงแต่ตนเองโดยละเลยจิตใจของผู้อื่น ก็เป็นความสุดโต่งเช่นเดียวกัน
 กับการที่ตั้งตนในอุดมคติไว้เกินกว่าความจริงมากมาย

ฮอว์ธอร์นชี้ให้เห็นว่าการที่บุคคลยอมรับความจริง เคารพความจริง มีความพอใจในสิ่งที่ตนมี ดำรงชีวิตอย่างเรียบง่าย คือการดำเนินชีวิตในทางสายกลาง ซึ่งความคิดของฮอว์ธอร์นก็ตรงกับแนวคิดทั่วไปเรื่องทางสายกลางที่ได้สรุปไว้ในตอนต้น

ความสัมพันธ์ระหว่างทางสายกลางกับความสุขทางใจ

การดำเนินชีวิตในทางสายกลางนั้นมีความสัมพันธ์กับความสุขทางใจ ฮอว์ธอร์นได้แสดงแนวคิดเรื่องทางสายกลางของเขาโดยแสดงออกในทางลบเป็นส่วนใหญ่ นั่นก็คือผลของการไม่ยึดทางสายกลาง ความสุดโต่ง ความไม่พอที่ จะทำให้บุคคลขาดความสุขทางใจ ซึ่งเห็นได้จากการมีสุขภาพจิตที่ไม่สมบูรณ์ ความคิดที่วิตกของฮูเปอร์ ทำให้เขาต้องพบกับความทุกข์ เขามีความหึงหวะของการทำงานจะชี้ให้มนุษย์เห็นว่าเราทุกคนมีบาปที่ซ่อนเร้นอยู่ และต่างก็ไขว่คว้าสืบล้มไถ่ การทำตนผิดธรรมดา หมกมุ่นอยู่กับความคิดนี้ทำให้เขาต้องได้รับความเกลียดชัง เป็นที่หวาดระแวงของคนทั่วไปและของตัวเขาเอง

It grieved him , to the very depth of his kind heart , to observe how the children fled from his approach , breaking up their merriest sports , while his melancholy figure was yet afar off.....In truth , his own antipathy to the veil was known to be so great , that he never willingly passed before a mirror , nor stooped to drink at a still fountain , lest in its peaceful bosom , he should be affrighted by himself...Thus , from beneath the black veil , there rolled a cloud into the sunshine , an ambiguity of sin or sorrow which enveloped the poor minister , so that love and sympathy could not reach him .

(Ibid.,p. 879)

การปฏิเสธความรักของคู่หมั้นของเขาเท่ากับเขาได้สูญเสียสิ่งมีค่าอันจะนำความสุข
มาให้เขาอย่างประมาณมิได้ เขากลายเป็นผู้ที่เฝ้าความทุกข์จนกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิต

All through life that piece of crape had hung between him
and the world : it had seperated him from cheerful brother-
hood and woman's love and kept him in that saddest of all
prisons , his own heart.

(Ibid.,p. 830)

ถึงเขาจะกลายเป็นนักเทศน์ที่สามารถโดยเฉพาะเมื่อกล่าวถึงบาปที่ซ่อนเร้นอยู่
แม้แต่คนบาปที่ใกล้ตายก็ร้องเรียกหาเขา แต่ความสามารถนี้ของเขาก็ไม่ได้ช่วยให้เขามี
ความสุข เขาไม่ได้มองชีวิตตามความเป็นจริงแต่มองชีวิตกันเดียว ฐเปอรัมีแต่ความหลง
หลงในความอึดอัดที่เขาคิดว่าเขาพบอยู่ในมนุษย์ทุกคน ทำให้เขาหมกมุ่น เสร้าหมอง กัง
ที่จะเห็นสภาพจิตใจของฐเปอรัจากคำพูดของอลิซาเบทว่ามันไม่ได้อยู่ที่หน้าคลุมหน้า ซึ่งเท่า
กับเป็นนัยให้เห็นว่าจิตใจของฐเปอรัต่างหากที่ผิดปกติไป

There is nothing terrible in this piece of crape.

(Ibid.,p. 877)

เมื่ออลิซาเบทจากเขาไป เขาก็ยิ้มร่ากับจะยิ้มเยาะให้กับชีวิตของตนเองที่ปล่อย
ให้หน้าคลุมหน้าสีคำมีอิทธิพลเหนือชีวิตเขา

Mr. Hooper smiled to think that only a material emblem had
seperated him from happiness , though the horrors , which
it shadowed forth , must be drawn between the fondest of
lovers.

(Ibid.,p. 879)

กู๊ดแมน บรรานผู้มองโลกในก้นเดียว นั้นถือคติว่าคนดีจะต้องมีแต่ความดี เมื่อพบ
ว่า ความเลว ความชั่วก็เป็นธรรมชาติของมนุษย์ ทำให้ชีวิตของเขาเปลี่ยนไปจากชายหนุ่ม
ที่มีความสุขกับภรรยาและปฏิบัติตนเยี่ยงคนทั่วไปในสังคม กลายเป็นคนที่มีความเกลียดชังคน
ทั้งโลก มีอาการหวา หวาระแวงแม้กระทั่งภรรยาของตนเอง เขารู้สึกว่าตนเองมีความ
ผิดบาปที่ได้ไปรวมในงานชุมนุมของปีศาจในป่า เวลาไปโบสถ์เขารู้สึกกลัว เพราะเขาได้
ยินเสียงของปีศาจที่พูดถึงความชั่วร้าย แทนที่จะได้ยินบทสวดสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า เขา
จึงหวาดกลัวการลงโทษของพระผู้เป็นเจ้า

On the Sabbath day , when the congregation were singing a
holy psalm , he could not listen because an anthem of sin
rushed loudly upon his ear and drowned all the blessed
strain. When the minister spoke from the pulpit with power
and fervid eloquence , and , with his hand on the open
Bible , of the sacred truths of our religion , and of saint-
like lives and triumphant deaths, and of future bliss or
misery unutterable , then did Goodman Brown turn pale ,
dreading lest the roof should thunder down upon the gray
blasphemer and his hearers.

(Ibid.,p.1042)

บ่อยครั้งที่กู๊ดแมน บรรานคนขึ้นกลางคึก เขาจะจากออกมาของภรรยาด้วยความ
ระแวงรังเกียจ ในตอนเช้าหรือเย็นที่คนในครอบครัวถูกเขาลงสวดมนต์ กู๊ดแมน บรราน
จะมองภรรยาอย่างซาเย็นแล้วเมินหน้า กู๊ดแมน บรรานมีชีวิตอย่างซาความสุข จนวาระ
สุดท้ายของชีวิตของเขาก็ตายอย่างทรมาน

And when he had lived long , and was borne to his grave a hoary corpse , followed by Faith , an aged woman , and children and grandchildren , a goodly procession , besides neighbors not a few , they carved no hopeful verse upon his tombstone , for his dying hour was gloom.

(Ibid.)

ประสบการณ์ในป่าเป็นความจริงที่ทำให้การเดินทางกลับหมู่บ้านของกุกแมน บราวน์ เป็นเสมือนเข้ามาสู่โลกแห่งความหลือกวางและมารยาในความรู้สึกของเขา มีเพียงตัวเขาเองเท่านั้นที่เปลี่ยนไป เขาค้นคว้าที่ปล่อยให้อาพอนมีคำในป่ามีอิทธิพลต่อชีวิต ที่มีศีลธรรมจรรยาของชุมชนซึ่งแสดงให้เห็นว่าความคลั่งไคล้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งทำให้เขากลายเป็นบุคคลที่ไม่มีความสุขทางใจเลย

อีธานแบรนค็อกเช่นกัน ความหมกมุ่นในความคิดที่จะแสวงหาบาปพันต์ ทำให้เขาเปลี่ยนจากคนที่มีความรักอย่างเรียบง่าย มีความเห็นอกเห็นใจ เปลี่ยนไปเป็นคนละคน เขาเคยเป็นคนที่มีความรักให้แก่เพื่อนมนุษย์ จนกระทั่งความคิดนี้เข้ามาสิงในใจของเขา เขาละเอียดจิตใจ ตักตัวออกจากสังคม มองดูคนอื่นเหมือนส่วนหนึ่งในการทดลองของเขา เขากลายเป็นคนที่โดดเดี่ยวไม่มีความสุข ควบความรู้สึกว่าเขาไม่เหมือนกับคนอื่น ๆ เพราะความหึงหวงในสติปัญญาของเขา ทำให้เขาเหยียดหยามคนอื่น ๆ และแยกตัวออกมา

He had lost his hold of the magnetic chain of humanity. He was no longer a brother-man , opening the chambers or dungeons of our common nature by the key of holy sympathy , which gave him a right to share in all its secrets; he was now a cold observer looking on mankind as the subject of his

experiment , and at length , converting man and woman to be his puppets , and pulling the wires that moved them to such degrees of crimes as were demanded for his study.

(Ibid.,p. 1194)

เมื่อเขาว่าสิ่งนี้คือบาปหนักที่เขาถอนขึ้น เป็นบาปที่ยกโทษให้ไม่ได้ ในที่สุดอีธาน แบรนต์ ก็กลายเป็นคนที่มีแต่ความโศกเศร้าอ้างว้าง เขารู้ตัวว่าการที่เขาเลิกตัวเองจากสายสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์เป็นสิ่งที่เขาไม่ควรทำ แต่เขาก็ได้ทำไปแล้ว เขาจึงตัดสินใจฆ่าตัวตาย โดยการโดดลงไปในเตาเผาปูนขาว

เช่นเดียวกับรัฟฟินีในเรื่อง "Rappaccini's Daughter" ความหลงใหลในวิทยาศาสตร์ทำให้เขาให้ความสนใจกับวิทยาศาสตร์มากกว่าจิตใจของบุตรสาวแม่แต่เปียทรีจีเองก็กล่าวว่า

"There was an awful doom , " she continued , " the effect of my father's fatal love of science , which estranged me from all society of my kind. " "oh , how lonely was thy poor Beatrice. "

(Ibid.,p. 1062)

เธอต้องพบกับความอ้างว้างโศกเศร้า เพราะรัฟฟินีและเธอเองแยกตัวจากสังคม ตัดความสัมพันธ์จากเพื่อนมนุษย์ รัฟฟินีเองก็ไม่มีความสุขเพราะการไม่คำนึงชีวิตในทางสายกลาง เขามีท่าทางของคนอมโรค

รัฟฟินีคำนึงถึงแต่การทดลองคิดค้นที่จะผสมพันธุ์พืชที่มีพิษที่นอกเหนือไปจากที่มีตามธรรมชาติ และยังเลี้ยงบุตรสาวราวกับว่าเขาเป็นผลผลิตจากการทดลองของเขา

ไม่ใช่มนุษย์ที่มีจิตใจ เมื่อเบียร์จีได้พบจวานนี่ ความบริสุทธิ์ใจที่เธอมีต่อจวานนี่ก็ไม่สามารถช่วยให้อจวานนี่เข้าใจเธอ เพราะรพีพัคินีได้ใช้ความรู้ของเธอบันทึกนิสัยใจคอของจวานนี่ไว้ในสภาพเกี่ยวกับบุตรสาวของเธอ เมื่อจวานนี่รู้ความจริงเขาได้ประณามเบียร์จีอย่างรุนแรง เบียร์จีจึงอยู่ในสภาพหัวใจสลาย ด้วยความผิดหวังในตัวจวานนี่ที่ไม่สนใจต่อเธอ และด้วยความรู้สึกถึงความเกลียดชังขยะแฉะจากบุคคลภายนอกที่เกิดขึ้นจากการที่บิดาของเธอไม่ยึดทางสายกลาง ละเลยสิ่งที่ธรรมชาติสร้างขึ้นพยายามที่จะอยู่เหนือธรรมชาติ หลงใหลคลั่งไคล้แต่วิทยาศาสตร์เพียงอย่างเดียว เธอจึงกลัมนอนพิษ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเธอจะต้องเสียชีวิต รพีพัคินีจะต้องได้รับความทุกข์ทรมานจากผลของการไม่ยึดทางสายกลาง เธอต้องสูญเสียบุตรสาวและเสียหน้า เพราะนับได้ว่าเธอกลืนกลาย พ่ายแพ้ในการทดลองวิทยาศาสตร์ของเขาค้วย ซึ่งผู้ที่มีความหยิ่งทะนงในความสามารถอย่างรพีพัคินีจะต้องปวดร้าวใจกับความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงครั้งนี้ ฮอว์ธอร์นได้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า แม้แต่ความรักอันเป็นสิ่งถึงงาม ความรักในความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และความรักบุตรสาวมากเกินไปจนหาทางปกป้องเธอ ทำให้เขาไม่มีความสุขทางใจ

เอลเมอร์ใน "The Birthmark" ก็เช่นกัน เขาต้องการความสมบูรณ์แบบ เอลเมอร์มีความเชื่อมั่นในความรู้ความสามารถของตนโดยละเลยจิตใจ ชีวิตของเขาเต็มไปด้วยความคิดที่จะแก้ไขตำหนิเล็ก ๆ บนใบหน้าภรรยา เพราะต้องการความสมบูรณ์แบบพร้อม ตำหนิเล็ก ๆ มีอิทธิพลต่อตัวเอลเมอร์มาก เขากล่าวกับภรรยาว่า

...dearest Georgiana , you came so nearly perfect from the hand of Nature that this slightest possible defect , which we hesitate whether to term a defect or a beauty , shocks me, as being the visible mark of earthy imperfection.

(Ibid.,p. 1022)

มันทำให้เอลเมอร์ไม่มีความสุขเลย

...he found this one defect grow more and more intolerable with every moment of their united lives....selecting it as the symbol of his wife's liability to sin , sorrow , decay, and death , Aylmer's sombre imagination was not long in rendering the birthmark a frightful object , causing him more trouble and horror than ever Georgiana's beauty , whether of soul or sense , had given him delight....It was the fatal flaw of humanity.

(Ibid.)

คำหึงของจอร์เจียนาเริ่มรบกวนจิตใจเขาและในที่สุดมันก็ทำให้เขาหมกมุ่นอยู่กับมัน เขานึกถึงมันตลอดเวลา ยามที่เขาและจอร์เจียนานั่งพักนอนหน้าเตาผิงในตอนค่ำ เอลเมอร์จะลอบมองแก้มซ้ายของเธอและเขาก็เห็นรอยปานรูปมือเล็ก ๆ เป็นเครื่องหมายของความตาย รอยปานนั้นเป็นสีแดงเจิดจ้าในแสงไฟ จอร์เจียนาเองก็รู้สึกสั่นสะท้านต่อสายตาของเอลเมอร์ สายตาของเขาเปลี่ยนแก้มสีกุหลาบของเธอให้สีขาวเหมือนคนตาย และยังทำให้รอยปานนั้นเด่นชัดยิ่งขึ้นเหมือนกับทับทิมแดงบนหินอ่อนสีขาว จอร์เจียนาหมกความสุขเพราะเธอรู้ว่าเอลเมอร์ไม่ต้องการรอยคำหึงของเธอ เธอกล่าวกับเอลเมอร์ว่า

Danger is nothing to me ; for life , while this hateful mark makes me the object of your horror and disgust , - life is a burden which I would fling down with joy. Either remove this dreadful hand , or take up my wretched life !

(Ibid.,p. 1024)

มันทำให้เธอพลอยรู้สึกเกลียดชังคำหนักนั้นไปด้วย เธอยื่นคี่เสียงชีวิตให้เอลเมอร์จักษมน

"Remove it, remove it , whatever be the cost , or we shall both go mad !"

(Ibid.,p. 1030)

เอลเมอร์ประสบความสำเร็จในการขจัดรอยปานแดง แต่เขาก็ต้องสูญเสียภรรยา ก่อนตายจอร์เจียน่าพูดว่า

"My poor Aylmer, " she repeated , with a more than human tenderness , " you have aimed loftily ; you have done nobly. Do not repent that with a high and pure feeling , you have rejected the best the earth could offer. Aylmer , dearest Aylmer , I am dying !"

(Ibid.,p. 1032)

จอร์เจียน่าเป็นเหยื่อของความทะเยอทะยานของเอลเมอร์ที่ต้องการเอาชนะสิ่งที่ธรรมชาติสร้างขึ้น เอลเมอร์เลือกเอาความรุ่มรวยมากกว่าความรัก เขาต้องสูญเสียจอร์เจียน่าและความสุขสดชื่นที่จอร์เจียน่าจะนำมาสู่ตัวเขา

นอกจากความคลั่งไคล้ในวิทยาศาสตร์แล้ว สอว์ธอร์นยังแสดงให้เห็นว่าความคลั่งไคล้ในศาสนาเป็นความสุดโต่งที่มีผลต่อสุขภาพจิตของบุคคล ใน " The Gentle Boy "

สอว์ธอร์นทำให้ผู้อ่านรู้สึกสะเทือนใจไปกับชีวิตของอิลบราฮิม ชีวิตของเข็มน้อยที่ถูกความคลั่งศาสนาของบิดามารดาฝ่ายหนึ่งและของสังคมอีกฝ่ายหนึ่ง เล่นงานจนหัวใจบอบช้ำ เมื่อบิดาถูกฆาตรฆาต อิลบราฮิมถูกทอดทิ้งซากที่พังพัง โทเบียสและโคโรธีจึงรับเขาเป็นบุตรบุญธรรม ให้ความรักความอบอุ่น แต่เขาก็ต้องอยู่ในสังคมที่มีแต่ความเกลียดชัง เมื่อเขาได้พบแคทรีนในที่ชุมนุมทางศาสนา เธอได้ประณามความโหดร้ายของบิดา

เธอจึงถูกลงโทษให้ไปจากเมืองนั้นอีก ถึงจะรู้ว่ามารดาจะต้องถูกลงโทษจำคุกหรือเนรเทศ อิลบราฮิมก็ยังต้องการที่จะไปกับมารดาไม่ว่าจะลำบากเพียงใด เขาต้องการเป็นที่ยอมรับ และมีความสำคัญที่สุดในความคิดของมารดา แคแคะทรินก็ตัดสินใจให้อิลบราฮิมอยู่ในความดูแลของโทเบียสและโคโรธี

She knelt down and whispered to Ilbrahim , who at first struggled and clung to his mother , with sobs and tears , but remained passive when she had kissed his cheek and arisen from the ground -. Having held her hands over his head in mental prayer , she was ready to depart.

(Ibid.,p. 901)

จะเห็นว่าอิลบราฮิมนั้นเคยขาดการจุมพิตลาของมารดา เพราะความไม่พอใจที่เขาต้องถูกทอดทิ้งอีก การเคยจึงเป็นการต่อต้าน โต้ตอบมารดา และเมื่ออิลบราฮิมต้องประสบกับเคราะห์กรรมเนื่องจากความร้ายกาจของเด็ก ๆ ที่มีความเกลียดชัง รังเกียจความเป็นพวกเกอร์ของเขาและกลุ่มรุ่นหัวร้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากคนที่อิลบราฮิมคิดว่าเป็นเพื่อน อิลบราฮิมจึงปรับตัวโดยการหนีไปจากโลกของความเป็นจริง ไม่อยากเผชิญกับความจริง มีอาการเศร้าซึม เพราะประสบการณ์ที่รุนแรงฝังใจ การรับรู้เป็นไปอย่างเชื่องช้า เมื่อโคโรธีพยายามที่จะฟื้นฟูจิตใจและให้ความร่าเริงกลับมาสู่อิลบราฮิม อิลบราฮิมก็ร้องไห้โฮออกมาและวิ่งหนีไปซ่อน จิตใจของเขามองข้ามมากจนกระทั่งความเมตตาปรานีก็ทำให้เขาต้องทุกข์ทรมานเหมือนไฟเผา ในตอนกลางคืนบางครั้งเขาก็จะเมอร้องเรียกแม่ซึ่งในยามที่มีความสุขดูเหมือนว่าโคโรธีสามารถที่จะแทนแคแคะทรินได้ การไม่คำนึงทางสายกลางของแคแคะทรินทำให้สภาพชีวิตครอบครัวของเธอคงอยู่ในสภาพบ้านแตก พอตาย แม่ไปทาง และลูกไปอีกทาง เพราะความคลั่งศาสนาทำให้เธอเลือกเอาการไปทำงานเพื่อพระเจ้ามากกว่าจะอุทิศตนเพื่อความสุขของลูกและความสุขของตัวเอง

ความหมกมุ่นครุ่นคิดเป็นความทุกข์โศกซึ่งทำให้บุคคลหาความสุขทางใจอย่างเห็นได้ชัดจาก ความเป็น ใน " Roger Malvin's Burial " ทั้ง ๆ ที่เขาจากโรเจอร์มากก็เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องทำเพื่อรักษาชีวิตของตนเอง เพราะมันไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นที่เขาจะต้องรอความตายพร้อมกับโรเจอร์ แต่ประเพณีศีลธรรมของสังคมทำให้รู้เป็นรู้สึกผิดมาก เขาไม่สามารถเปิดเผยความลับว่าไม่ได้ทำการฝังศพโรเจอร์

His one secret thought became like a chain binding down his spirit and like a serpent gnawing into his heart ; and he was tranformed into a sad and downcast yet irritable man .

(Ibid., p. 1132)

หลังแต่งงานรูเบินกลายเป็นคนไม่เอาการเอางาน เขาไม่ได้เอาใจใส่ในกิจการของเขาซึ่งคอร์คัสได้รับตกทอดจากโรเจอร์ทำให้ผลผลิตลดลงมาก การทำสงครามกับพวกอินเดียนทำให้ขานาคองมือหนึ่งถึงจอบอีกมือหนึ่งถือปืน แต่ก็นับว่าโชคที่ไรนามผลิตผลไม่ได้ถูกอินเดียนทำลาย สิบกว่าปีให้หลังรูเบินกลายเป็นสิ้นเนื้อประดาตัว เขาคัดสินใจเข้าป่ากับครอบครัวเพื่อหาทำเลที่จะหักร้างนางพองให้เป็นที่พักพิงมาหากินต่อไป ความหมกมุ่นอยู่กับความรู้สึกผิดทำให้รูเบินกลายเป็นคนเจ้าอารมณ์ฉุนเฉียว ทะเลาะเบาะแว้งกับเพื่อนบ้านอยู่เป็นนิจ ไม่สนใจกิจการไรนา

The irritably by which he had recently become distinguished was another cause of his declining prosperity , as it occasioned frequent quarrels in his unavoidable intercourse with the neiboring settlers. The results of these were

innumerable lawsuits ; for the people of New England in the earliest stages and wildest circumstances of the country , adopted , whenever attainable , the legal mode of deciding their differences. To be brief , the world did not go well with Reuben Bourne...

(Ibid.,p. 1133)

แสดงให้เห็นว่ารูเบนอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข แม้ในบางครั้งเขาจะแสดงอาการพอใจที่ใจออกมา แต่ก็ยังเป็นเพียงผิวเผิน ความรักของเขาที่มีต่อบุตรชายอย่างมาก เป็นเพราะเขามีความรักตนเองมากจึงรักบุตรชายซึ่งเปรียบเหมือนภาพเสมือนของตัวเขา

Reuben's spirit shone at intervals with an outward gladness; but inwardly there was a cold , cold sorrow , which compared to the snowdrifts lying deep in the glens and hollows of the rivulets while the leaves were brightly green above.

(Ibid.,p. 1134)

ความรู้สึกลึกซึ้งครอบงำจิตใจของเขา แม้แต่ยามเย็นป่าเขาก็ดูไม่มีชีวิตจิตใจ

...straying onward rather like a sleep walker than a hunter, it was attributable to no care of his own that his devious course kept him in the vicinity of the encampment.

(Ibid.,p. 1136)

รูปเป็นตราชีวิตไร้สร้อยไข่มุก ความหมกมุ่นครุ่นคิดถึงเรื่องราวในอดีตทำให้เขาขาดความเป็นนักล่าสัตว์ที่ดีในถิ่นที่ว่าจะยิงต่อเมื่อแน่ใจ ไม่ใช่เพียงแค่รู้สึกว่าอะไรเคลื่อนไหวอยู่ในพุ่มไม้ที่ข้างหน้าก็ยิงเลย ถ้าหากรูปเป็นคำเนินทางสายกลางไซ่เหตุผลและเผชิญความจริงตั้งแต่ต้น แทนที่จะบิคมัง เขาอาจทำให้คอร์คัสเสียใจและผิดหวังในตอนแรก ๆ แต่เวลาจะช่วยให้เธอเห็นใจและเข้าใจเขา ความรักตนเองมากเกินไป เกรงจะท้องสูญ เสียตัวคนทางสังคมในฐานะที่กล่าวหาว่า ซื่อสัตย์ ทำให้เขาหมกมุ่น ความหมกมุ่นนี้ทำลายตัวเขาเอง เขากลายเป็นคนที่ไม่มีความสุขทางใจ อารมณ์ฉุนเฉียว ปรับตัวเข้ากับสังคมเพื่อนบ้านไม่ได้ มีการทะเลาะเบาะแว้งเสมอ ๆ ไม่มีความพอใจในการทำงาน เขาละเลยงานอาชีพจนต้องสิ้นเนื้อประดาตัว และในที่สุดเขาก็ต้องสูญเสียไร้สไปค้วยน้ำมือของเขาเอง ถึงแม้ว่าเขาจะรู้สึกว่าเขาได้ชดเชยกับการชำระแค้นด้วยชีวิตของบุตรอันเป็นที่รักยิ่งกว่าตัวเอง เขาก็ยังกลับมาขึ้นอีก นั่นคือพรากลูกไปจากแม่ เขาสร้างความทุกข์อย่างหนักให้แก่ตนเองและแกคอร์คัสภรรยาของเขาด้วย

กรณีของโอเวนใน " The Artist of the Beautiful " อูทิสชีวิตจิตใจกับการสร้างสรรค์งานศิลปะเพื่อความงามก็เป็นความสุขโด่ง เขามีพฤติกรรมที่แปลกไปจากคนทั่ว ๆ ไป เขาจะใช้เวลาท่องไปในป่าและท้องทุ่งเพื่อเฝ้าดูลีลาของผีเสื้อ ความนึกคิดจิตใจของเขานั้นมุ่งที่จะศึกษาเพื่อจะสร้างผลงานศิลปะที่มีความงดงาม สร้างเลียนแบบธรรมชาติทั้งรูปร่างและวิญญาณ ใคร ๆ จึงลงความเห็นว่าเขาบ้า

The towns-people had one comprehension explanation of all these singularities. Owen Warland had gone mad!... is this easy method of accounting for whatever lies beyond the world's most ordinary scope !

(Ibid., p. 1148)

เขาไม่มีเวลาให้กับความรัก ถึงแม้ว่าเขาจะรักแอนนี่ แต่เขาก็ไม่ได้ใช้เวลาให้เธอเลย เขาไม่ได้สนใจเธอทั้ง ๆ ที่รัก ทำให้เธอไปแต่งงานกับโรเบิร์ต แคนพอร์ด แทน เมื่อเขาได้ทราบข่าวนั้นจากปีเตอร์บิดาของเธอ เขาก็ทำอะไรไม่ถูกนอกจากอุทานออกมาคำเดียวว่า

" Ah !" said Owen.

That little monosyllable was all he uttered ; its tone seemed cold and unconcerned to an ear like Peter Hoven-den's ; and yet there was in it the stifled outcry of the poor artist's heart , which he compressed within him like a man holding down an evil spirit.

(Ibid.,p. 1149)

เขารู้สึกผิดหวังและเศร้าใจเพราะตลอดเวลาเขารู้สึกว่าเธอเท่านั้นที่เหนือคนอื่น ๆ เขารู้สึกเสียสยที่เธอต้องตกไปอยู่ในมือของคนกระด้าง เช่น โรเบิร์ต

... but the guise in which his sorrow came to him , the sense that the angel of his life had been snatch away and given to a rude man of earth and iron , who could neither need nor appreciate her ministrations this was the very perversity of fate that makes human existence appear too absurd and contradictory to be the scene of one other hope or one other fear. There was nothing left for Owen Warland but to sit down like a man that had been stunned.

(Ibid.,p. 1149 - 1150)

หลังจากนั้นโอเวนก็เหมือนไม่มีชีวิตจิตใจ

It was as if the spirit had gone out of him, leaving the body to flourish in a sort of vegetable existence.

(Ibid., p. 1150)

ความผิดหวังทำให้เขากลายเป็นคนซึมเซา พกอ้อมแอ้มเหมือนดินคับปากและมีน้ำลายเป็นฟองตรงมุมปาก ซึ่งแสดงให้เห็นสภาพจิตใจที่ไม่ปกติ ต่อมาเขาก็ทำเหมือนกับว่าคิดได้ เขาจึงลงงานสร้างสรรค์ไปพักหนึ่ง แต่แล้วมันก็เรียกร้องให้เขากลับมาทำอีก เขารู้สึกแรงขึ้นไม่ว่าจะทุกข์หรือสุข เขาก็จะพันผ้าต่อไปกับงานศิลปะจากจิตใจและวิญญาณของเขา

หลังจากใช้เวลาถึง 5 ปีทุ่มเทให้กับผีเสื้อที่เขาประติมากรรมขึ้น เขาก็ประสบความสำเร็จ เขาได้มอบผีเสื้อประติมากรรมให้แก่แอนนี่เป็นของขวัญ และเมื่อผลงานของเขาถูกทำลาย โอเวนก็มีใจเสียหรือรู้สึกว่าเขาถูกทำลายไปด้วยเพราะเขาสามารถปรับตัวเข้าสู่โลกแห่งความเป็นจริงได้ในที่สุด โอเวนเป็นสื่อแสดงแนวคิดของฮอว์ธอร์นเรื่องทางสายกลางว่ามีความสัมพันธ์กับความสุขทางใจ

ความสุดโต่งในการดำเนินชีวิตของโรคเคอริคใน " Egotism, the Bosom Serpent " คือความอิจฉาริษยา การนึกถึงแต่ตนเองทำให้เขาแยกห่างกับโรชินา เขากลายเป็นคนเศร้าหมอง มีแต่ความทุกข์ทรมาน

More than once, it is true, he had been heard to say,
clutching his hands convulsively upon his breast, -
" It gnaws me ! It gnaws me ! "

(Ibid., p. 1108)

ในบางครั้งการที่เขารู้สึกว่ามีอยู่ในใจทำให้เขามีใจในความผิดปกติซึ่งเป็นการ
ปรับคนอีกแบบหนึ่ง

He soon exhibited what most people considered indubitable tokens of insanity. In some of his moods, strange to say, he prided and gloried himself on being marked out from the ordinary experience of mankind, by the possession of a double nature, and a life within life... He drew his misery around him like a regal mantle, and looked down triumphantly upon whose vitals nourished no deadly monster.

(Ibid.,p. 1110)

และมันทำให้เขาพยายามหาพวก เขาเปลี่ยนการดำเนินชีวิตจากที่เคยเก็บตัวไม่
กล้าไปไหนวันแต่ยามค่ำคืน เขากลับออกไปพบปะผู้คนตามถนน และเมื่อพบคนที่ดำเนินชีวิต
อย่างสุดโต่งเช่นเดียวกับเขา เขาก็จะตรงไปชี้ที่อกคนผู้นั้น ทักทายถามถึงงูในใจ ซึ่งก็
ทำให้คนที่ถูกถามต้องหวาดผวามองมือออกมาโดยไม่รู้ตัว

It grew to be his custom to spend the whole day in wandering about the streets, aimlessly, unless it might be called an aim to establish a species of brotherhood between himself and the world. With cankered inguity, he sought out his own disease in every breast.

(Ibid.,p. 1110)

ชีวิตที่ขาดความสุขทางใจซึ่งที่สอว์ธอร์นชี้ให้เห็นโดยสัญชาตญาณที่อยู่ในใจว่าเป็น เพราะการไม่ดำเนินชีวิตในทางสายกลาง เป็นชีวิตที่มีแต่การนึกถึงตนเองทั้งร็อคเกอร์และ คนอื่น ๆ ที่เขาพบในถนนต่างก็ขาดความสุขทางใจ มีแต่ความอิจฉาริษยา หรือแสวงหาสิ่ง ที่ตนคิดว่าจะนำความสุขมาให้ ซึ่งการดิ้นรนแสวงหาเหล่านั้นทำให้ชีวิตขาดความสุข มีแต่ความ เศร้าร้อนใจหาความสุขไม่ได้ เมื่อร็อคเกอร์ถูกนำตัวไปยังที่พักรักษาจิต ตัวเขาเอง ยิ่งได้รับความทุกข์ทรมานยิ่งขึ้น

In solitude, his melancholy grew more black and sullen. He spent the whole days--indeed, it was his sole occupation--in communing with the serpent.

(Ibid., p. 1112)

แพทย์ก็ไม่สามารถช่วยจิตใจเขาได้ ไม่ว่าจะใช้วิธีการใด ๆ ในที่สุดร็อคเกอร์ ก็ได้รับการปล่อยตัวกลับบ้านเพราะเขาไม่บ้า แต่เขาก็ตกต้องทุกข์ทรมานอย่างสาหัสจากงู ในใจของเขา จนกระทั่งเฮคเตอร์และโรธินามาพบเขาในสวน และโรธินาก็ยกโทษให้ ร็อคเกอร์ ทำให้เขากลับมามีความสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์กับสังคมอีกครั้ง ทำให้เขาเลิก นึกถึงแต่ตนเอง และได้พบกับความสุขของชีวิตในที่สุด

The past, dismal as it seems, shall fling no gloom upon the future.

(Ibid., p. 1116)

ความไม่พอใจในสิ่งที่ตนมี ความโลภ เป็นการไม่ยึดทางสายกลางที่สอว์ธอร์น แสดงให้เห็นว่าทำให้ชีวิตต้องดิ้นรน ขาดความสุข แม้แต่ลอร์ด เคอเวียร์ ผู้มั่งคั่ง ใน " The Great Carbuncle " ก็ไม่มีความพอใจแม้ว่าจะมีทรัพย์สินค่าสูงมากมาย เขายัง ต้องการเป็นเจ้าของ Great Carbuncle เขาเดินทางด้วยความยากลำบากเพื่อ แสวงหา แต่ก็ผิดหวัง ในที่สุดเขาก็เดินทางกลับไปยังปราสาทของเขาและประทับห้องโถง

ของเขาค่อยโคมเทียนระย้า ไม่นานหลังจากนั้นเขาก็สิ้นชีวิต สู่สานของเขามีแสงสว่าง จากคบไฟโดยไม่จำเป็นต่ออาศัย Great Carbuncle โดย ชิคเกอร์ก็เช่นกัน ตั้งแต่หนุ่ม จนแก่ ชีวิตของเขาดำเนินไปเพื่อการแสวงหา Great Carbuncle เพื่อสนองความ ใฝ่ฝันทะเยอทะยานของเขา เขาไม่มีโอกาสรู้จักกับความสุขของชีวิต แต่ละวันเขาจะตั้ง ความหวังแล้วก็สิ้นหวัง เป็นเช่นนี้ตลอดชีวิตของเขา และในวาระสุดท้ายของชีวิต แมทธิว และแสนักที่พบร่างอันไร้วิญญาณของชิคเกอร์ในท่ากำลังปีนเพื่อไขว่คว้า Great Carbuncle บนยอดเขานั้น

At the base of the cliff, directly beneath the Great Carbuncle, appeared the figure of a man, with his arms extended in the act of climbing, and his face turned upward, as if to drink the full gush of splendor. But he stirred not, no more than if changed to marble. "It is the Seeker," whispered Hannah, convulsively grasping her husband's arm. "Matthew, he is dead." "The joy of success has killed him," replied Matthew, trembling violently.

(Ibid., p. 934 - 935)

สำหรับชายที่ไม่เคยมองโลกตามความจริง มีแต่จะเขาะเขี่ยถากถาง เขาจะสวมแว่นคำตลอดเวลา เมื่อเขาพยายามจะมองหา Great Carbuncle เขาก็มองไม่เห็น เมื่อถอดแว่นคำออกดวงตาที่เคยมีแว่นคำกรองแสงก็ไม่สามารถทนต่อแสงจ้าจาก Great Carbuncle ได้ทำให้เขาคายอด ส่วนมาสเตอร์อีคคาบอ พิกสนอห์ ต้องกลายเป็นคน ยากไร้ เพราะในขณะที่เดินทางกลับเขาก็ถูกรับตัวไปเรียกค่าไถ่ ทำให้ต้องจ่ายเงินไปจำ- นวนมาก กิจกรรมของเขาก็ล้มเหลวเพราะเขาคณนุแลควบคุมเป็นระยะเวลานาน แทนที่จะได้เกลือกกลิ้งในกองเงินกองทองอย่างเช่นในอดีต เขาไม่มีแม้แต่เหรียญทองแดงติดตัว

เพราะเขาคังความหวังสูงเกินไป หวังที่จะไถ่ทองคำค่ามหาศาลที่เขาพบ Great Carbuncle ความไม่รู้จักรักพอทำให้เขากองประสบกับความหายนะในที่สุด ค็อกเตอร์-คาคาโฟเคลและนักประพันธ์คนยากต่างก็หลอกตนเองเพราะเขาไม่มีโอกาสได้พบ Great Carbuncle ค็อกเตอร์คาคาโฟเคลได้สะกิดพลอยชิ้นหนึ่งกลับไปห้องทดลองของเขา และวิเคราะห์แยกธาตุ ผลที่ได้ก็คือหินแกรนิตธรรมดาๆ ส่วนนักประพันธ์ก็เลิกงานน้ำแข็งก้อนใหญ่จากหะลิกที่แตกสลายไปไม่ถึงไหน สำหรับคู่แต่งงานใหม่แมทิวและแอนนา เป็นตัวอย่างอันดีของการดำเนินชีวิตในทางสายกลางที่ฮอว์ธอร์นเสนอ ทั้งคู่ปฏิบัติอันมีค่าเอนกอนันต์ และเดินทางกลับไปยังกระท่อมและใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุข สุขจากการดำเนินชีวิตในทางสายกลาง

ฮอว์ธอร์นได้ให้ตัวอย่างของการดำเนินชีวิตในทางสายกลางของนักวิทยาศาสตร์ ค็อกเตอร์ไฮเค็กเกอร์ พร้อมกับชี้ให้เห็นถึงการดำเนินชีวิตด้วยความหลง ไม่ยึดทางสายกลางของเพื่อนวัยซราทั้ง 4 ของค็อกเตอร์ไฮเค็กเกอร์ ค็อกเตอร์ไฮเค็กเกอร์เคยดำเนินชีวิตผิดพลาดมาก่อน เพราะความรู้ทางวิทยาศาสตร์ของเขาทำให้เขาต้องสูญเสียคนรักในวันแต่งงาน

Above half a century ago, Dr. Heidegger had been on the point of marriage with this young lady ; but, being affected with some slight disorder, she had swallowed one of her lover's prescriptions, and died on the bridal evening.

(Ibid., p. 946)

แต่เมื่อเขาได้เรียนรู้ชีวิต เขายอมรับกฎธรรมชาติ นั่นคือทุกสิ่งย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา

I am old and rheumatic, and my dancing days were over long ago.

(Ibid., p. 950)

ถึงแม้เขาจะมีน้ำพุแห่งความเยาว์วัยเขาก็ไม่ใช่ ตรงกันข้ามกับเพื่อน ๆ ของเขา ซึ่งมีแต่ความหลง ไม่ยึดทางสายกลาง มิสเตอร์แม็คบอร์น อดีตเคยเป็นพ่อค้าที่มีฐานะแต่ความไม่รู้จักพอทำให้เขาต้องเสียเงินจนหมดตัวในที่สุด พันเอกคิลลิกเรวเสียดึงทรัพย์สินและสุขภาพเพราะความพอใจที่จะแสวงหาความสุขอย่างไม่ถูกศีลธรรม ทำให้สุขภาพเสื่อมโทรมทั้งกายและจิตใจ ซึ่งทำให้เขาได้รับทุกข์อย่างสาหัส มิสเตอร์แกสคอยน์เป็นนักการเมืองที่มีชื่อในทางเลว และกาลเวลาทำให้คนรุ่นต่อมาไม่รู้จักเขา เขาต้องสูญเสียฐานะทางสังคมไป สำหรับแม่ยายวิกเคอร์ลี เธอคงอยู่อย่างโดดเดี่ยวเพราะเรื่องราวอันอัปยศอดสูบางอย่างของเธอ ซึ่งทำให้คนไม่อยากจะคบค้ากับเธอ ทั้งหมดก็ยังเป็นผู้ที่ตกอยู่ในอำนาจจากเงินเกือบจะฆ่ากันเองเพราะแย่งวิกเคอร์ลี

It is a circumstance worth mentioning that each of these three old gentleman, Mr. Modbourne, Colonel Killigrew, and Mr. Gascoigne, were early lovers of the widow Wycherly, and had been on the point of cutting each other's throats for her sake.

(Ibid., p. 945)

ทั้งหมดมีความทุกข์กับการเปลี่ยนแปลงของสังขาร บุคคลในวัยชราอย่างพวกเขาควรจะใช้ชีวิตเรียบง่าย ไม่ใช่ชวนขวายหาทางที่จะฉีกรัฐธรรมนูญ วิตกกังวลกับความสวยงาม ความแข็งแรง สติปัญญาที่จะถดถอยไปตามกาลเวลา ซึ่งทำให้พวกเขาขาดความสุขคืนรับแสงหน้าพุแห่งความเยาว์วัยไปตลอดชีวิต

การที่โรบินเสาะหาญาติของเขา พันตรีโมลิโนโดยสร้าง Ideal image ไว้ อย่างเลิศจนเกินไป ทำให้โรบินต้องผิดหวัง เพราะมาพบกับความจริงหรือ real image ของ พันตรีโมลิโนว่าเป็นผู้ที่คนทั้งเมืองเกลียดชัง จนนำมาประจานให้ได้รับความอัปยศอดสู

โรบินต้องผิดหวังมากเพราะเขาคิดถึงความหวังสูงเกินไป เมื่อไม่มีใครให้ความกระจ่างเกี่ยวกับที่พำนักของพันตรีโมลิโน โรบินก็รู้สึกถึงความอ้างว้างโดดเดี่ยว

a sensation of loneliness stronger than he had ever felt in the remotest depths of his native woods.

(Ibid., p. 1217)

เขานึกถึงความสุขในครอบครัว การใช้ชีวิตร่วมกัน แต่เขาไม่ได้อยู่กับครอบครัวอีกแล้ว สิ่งที่เขาประสบนั้นเหมือนกับฝันร้าย

the preceding adventures of the night, the unexpected appearance of the crowd, the torches, the confused dim and the hush that followed, the spectre of his kinsman reviled by that great multitude- all this, and more than all, a perception of tremendous ridicule in the whole scene, affected him with a sort of mental inebriety.

(Ibid., p. 1222)

หลังจากเหตุการณ์ผ่านไป ถนนว่างเปล่ามีแต่ความเงียบ โรบินยังคงอยู่ในสภาพ
ตื่นตระหนก

Robin started, and withdrew his arm from the stone post to which he had instinctively clung, as the living stream roled by him. His cheek was somewhat pale, and his eye not quite as lively as in the earlier part of the evening.

(Ibid., p. 1222)

การตั้งความหวังไว้อย่างสูงเกินไป การทะนงตนว่าฉลาด ทำให้โรบินต้องพบกับความ
ผิดหวัง ครั้งแรกโรบินคิดจะกลับบ้าน แต่ฮอว์ธอร์นได้ทิ้งท้ายไว้ว่าโรบินคงจะไม่กลับบ้าน
เพราะเขาได้พบความจริง เขาตื่นจากความฝัน เขาได้รู้แล้วว่าเขจะต้องยืนหยัดด้วย
ตัวเอง ทั้งที่เพื่อนของเขากล่าวไว้ว่า

perhaps, as you are a shrewd youth, you may rise in the
world without the help of your kinsman, Major Molineux.

(Ibid., p. 1223)

สรุปความสัมพันธ์ระหว่างทางสายกลางกับความสุขทางใจในงานของฮอว์ธอร์น

ฮอว์ธอร์นชี้ให้เห็นว่าการไม่ยึดทางสายกลางทำให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับความทุกข์
ทรมาน ขาดความสุขทางใจ

ความคลั่งใคล้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งทำให้บุคคลแยกตัวออกจากสังคม มีชีวิตอยู่อย่างโดด
เดี่ยวอ้างว้าง ทำให้ตนเองและบุคคลอื่นได้รับความทุกข์เพราะการตัดตนเองจากเพื่อน
มนุษย์เป็นการผิดธรรมชาติ ดังเช่น อีธาน แบรินคอตต์ฆ่าตัวตาย หรือรพพิคซันที่ทำให้เบีย-
ทริซต้องได้รับความทุกข์และตายในที่สุด ร็อคเคอร์คอตต์ทุกข์ทรมานกับงูที่อยู่ในใจตน ส่วน
โอเวนคลั่งใคล้ในการสร้างสรรค์ความงามเลียนแบบธรรมชาติจนลืมนึกถึงตนเองทำให้ไม่
สมหวังในความรัก เอลเมอร์คลั่งในวิทยาศาสตร์จนทำให้จอร์เจียน่าเสียชีวิต รวมทั้ง
ความคลั่งศาสนาของแคททรินก็ทำให้ครอบครัวประสบเคราะห์กรรมและความคลั่งใคล้ของ
พวกพิวริตันที่ทำให้กลายเป็นพวกเหี้ยมโหดโหดโหดในมนุษยธรรม

ความโลภก็เช่นเดียวกัน ทำให้บุคคลต้องประสบความหายนะ ดังเช่น ชิคเกอร์
ค็อกเตอร์คาคาโฟเกล มาสเตอร์อิดคาบอท พิกสันอท ใน "The Great Carbuncle"

บุคคลที่หลงใหลมัวเมาอยู่ในกามราคะโดยไม่ยึดทางสายกลาง ก็ย่อมหาความสุขทางใจไม่ได้ ดังเช่น เพื่อนทั้ง 4 ของค็อกเตอร์ไฮเก็กเกอร์ ความหลงในอำนาจของญาติที่คิดว่าผู้คนจะเคารพยำเกรงของโรบิน ก็ทำให้ตนเองต้องผิดหวังเมื่อพบกับความจริงที่หาเหตุผลใจในการที่ญาติของตนถูกจับแห่ประจาน

การมองโลกด้านเดียวดังเช่น ฮูเปอร์และกุกแมน บราวน์ ทำให้ชีวิตมีแต่ความเศร้าหมอง เพราะการไม่ยอมรับว่ามนุษย์นั้นมีทั้งดีและชั่ว

ความหมกมุ่นครุ่นคิดของรูเบิน บอร์นที่มีความรู้สึกผิดตกตัวตลอดเวลา ทำให้ครอบครัวยากความสุข ทำให้ต้องสูญเสียลูกชาย และความศรัทธาของภรรยาไปในที่สุด

นอกจากนี้ฮอว์ธอร์นยังชี้ให้เห็นว่าบุคคลอาจกลับมามีความสุขได้ถ้าหันมาดำเนินชีวิตในทางสายกลาง ดังค็อกเตอร์ไฮเก็กเกอร์ที่ไม่หลงมัวเมาในน้ำพุแห่งความเยาว์วัย แมททิวและแอนนาที่ปฏิเสธธรรมเนียมอันล้าค่ากลับไปใช้ชีวิตเรียบง่ายอย่างมีความสุข โอเวนที่สามารถกลับเข้าสู่โลกแห่งความเป็นจริง โรบินซึ่งยอมรับความจริงและพร้อมที่จะยืนหยัดสู้ชีวิตด้วยตนเอง รวมทั้งร็อคเกอร์ที่มีความสุขได้เมื่อเลิกนึกถึงแต่ตนเอง

ความคิดเรื่องทางสายกลางของฮอว์ธอร์นนั้น สอดคล้องกับจิตวิทยาในชีวิตประจำวัน ในการดำเนินชีวิตที่เป็นสุขจะต้องยึดทางสายกลาง การตั้งความหวังไว้มากเกินไปเมื่อไม่สามารถไปสู่เป้าหมายนั้นได้ในชีวิตจริง ก็ทำให้เกิดความผิดหวัง ขาดความสุขทางใจ

กลวิธีการประพันธ์

แนวคิดเรื่องทางสายกลางนั้นปรากฏอย่างเด่นชัดในเรื่องสั้นของ ฮอว์ธอร์น ดังได้วิเคราะห์โดยละเอียดแล้วในบทที่ 3 นอกเหนือจากแนวคิดในเรื่องแล้ว การศึกษากลวิธีการประพันธ์จะเป็นการสนับสนุนว่า ฮอว์ธอร์นนั้น เขียนเรื่องสั้นอย่างมีจุดมุ่งหมายที่จะแสดงออกถึงความคิดที่ว่า การดำเนินชีวิตในทางสายกลางก่อให้เกิดความสุขทางใจ หรือทำให้บุคคลมีสุขภาพจิตดี

กลวิธีการประพันธ์ที่จะนำมาพิจารณา มีดังนี้

1. การสร้างตัวละคร (Characterization)
2. ฉากและบรรยากาศ (setting and atmosphere)
3. สำนวนโวหาร (figurative language)

การสร้างตัวละคร

ตัวละครของฮอว์ธอร์นนั้น มีลักษณะนิสัยหลายอย่าง มีความสมจริง มีความคิด ความต้องการอย่างมนุษย์จริง ตัวละครของเขาก่อให้เกิดความเข้าใจในธรรมชาติมนุษย์ และทำให้เกิดความคิดตระหนักว่าเป็นจิตใจของมนุษย์ทั่วไป

จากเรื่องสั้นที่เลือกศึกษา 12 เรื่องนี้ ตัวละครในเรื่องอาจแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ตัวละครที่ดำเนินชีวิตในทางสายกลาง และตัวละครที่ไม่ดำเนินชีวิตในทางสายกลาง

ตัวละครของสวอร์นที่ดำเนินชีวิตในทางสายกลางเป็นผู้ที่สามารถใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย เป็นผู้ที่ยอมรับความจริง สามารถปฏิบัติงานอาชีพได้อย่างปกติ และมีความสุขทางใจ ซึ่งเห็นได้จากสภาพจิตใจที่ปกติ เช่น

บาร์เทรม ชายที่มีอาชีพเผาปูนขาวในเรื่อง "Ethan Brand" เขาใช้ชีวิตอยู่หน้าเตาเผาปูนทั้งกลางวันและกลางคืน แต่เขาก็ไม่มีจิตใจฟุ้งซ่าน เขาใช้ชีวิตอยู่อย่างปกติสุขกับลูก และงานอาชีพของเขา เมื่อบาร์เทรมพบกับ อีธาน แบนด์ เขาก็มีความรู้สึกว้า อีธาน แบนด์เป็นคนมาที่ทำงานออกตระเวนไปทั่วทิศเพื่อที่จะแสวงหาบาปมหันต์ เมื่ออีธาน แบนด์ฆ่าตัวตายในเตาเผา ความรู้สึกของบาร์เทรมนั้นมีแต่ความสมเพช จะเห็นได้จากอาการที่เขาใช้ไม้เขี่ยถ่านกระดูกให้กระจายปนไปกับปูนขาว เขาเห็นว่ามันมีค่าเพียงแค่เพิ่มน้ำหนักให้ปูนขาวของเขาเท่านั้น ในขณะที่บาร์เทรมซึ่งเป็นคนธรรมดาๆ ดำรงชีวิตอย่างปกติสุขได้ แต่อีธาน แบนด์ ผู้ที่คิดว่าตัวเองเป็นปัญญาชนอยู่เหนือคนอื่นๆ กลับต้องจบชีวิตด้วยการฆ่าตัวตาย

ในเรื่องเดียวกันนี้ สวอร์นยังเสนอชีวิตของจายส์ ซึ่งเป็นเพื่อนเก่าของอีธาน แบนด์ ใครๆ ก็เรียกเขาว่านายจายส์ เพราะเขาเคยเป็นทนายในสมัยที่ยังรุ่งโรจน์ เขาเคยดำเนินชีวิตนิคพลาคนมาก่อน นั่นคือดื่มจัดซึ่งทำให้ในที่สุดเขาคงงาน และเปลี่ยนอาชีพเป็นคนทำสบู่ เขาประสบอุบัติเหตุเท้าส่วนหนึ่งถูกขวานตัดขาด และมือข้างหนึ่งติดเข้าไปในเครื่องจักรไอน้ำ เขาต้องสูญเสียมือข้างนั้นไปและใช้มือไม้ทำเทียม ถึงแม้เขาจะสูญเสียมือไปข้างหนึ่ง ความรู้สึกมานะและต่อสู้ทำให้เขารู้สึกว่ามือไม้นั้นมีวิญญาณ เขายอมรับความจริงที่เกิดขึ้น เขามีความกล้าหาญที่จะเผชิญกับโชคร้ายของเขา โดยที่ไม่ร้องขอความช่วยเหลือจากใครๆ ถึงจะมีมือเพียงข้างเดียว เขาก็ต่อสู้และทำงานโดยไม่ทอดทิ้ง เขายอมรับความจริง เผชิญกับความจริงที่เป็นปัญหานั้น และหาทางแก้ไขให้ดีขึ้น และเขาก็ดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติ แม้จะมีมือเพียงข้างเดียวก็ตาม ชีวิตที่ต่อสู้ไม่ทอดทิ้งของจายส์ ทำให้ผู้อ่าน

เปรียบเทียบกับชีวิตของอีธาน แบรนต์ ตัวเอกของเรื่องที่มีสภาพจิตใจไม่ปกติ มีความหลงใหลในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เมื่อเกิดปัญหาขึ้นก็ไม่ยอมแก้ปัญหาคำ แต่ใช้วิธีหนีปัญหา โดยการฆ่าตัวตาย

แมทธิวและแฮนนาใน "The Great Carbuncle" ก็แสดงให้เห็นว่า ทางสายกลางของฮอว์ธอร์น คือชีวิตที่เรียบง่าย สันโดษ แมทธิวและแฮนนาเป็นคู่หนุ่มสาวที่มีลักษณะธรรมดาๆ ทั้งการแต่งกายและท่าทาง ฮอว์ธอร์นได้ชี้ให้เห็นว่า ทั้งสองคนไม่น่าจะอยู่ในกลุ่มผู้แสวงหามณี

Her name was Hannah and her husband's Matthew; two homely names, yet well enough adapted to the simple pair, who seemed out of place among the whimsical fraternity whose wits had been set agog by the Great Carbuncle.

(Ibid., p.928)

และจุดประสงค์ของทั้งสองที่หามณี Great Carbuncle ก็ต่างจากคนอื่นๆ ในคณะแสวงหา ทั้งคู่มีความคิดที่จะนำมณีนั้นมาใช้ประโยชน์อย่างธรรมดา ไม่มีอะไรพิเศษหรือแปลกประหลาดเช่นคนอื่นๆ นั่นคือจะใช้แสงสว่างของมณีนี้แทนแสงไฟ เพื่อที่จะได้เห็นหน้าคนที่ตนรัก แม้ในเวลากลางคืน

ความเหนื่อยอ่อนจากการค้นหามณี เมื่อทั้งคู่อยู่ในบริเวณเขาสูงๆ และมีเมฆมาบดบังเบื้องล่าง ทำให้ทั้งคู่รู้สึกเหมือนถูกตัดขาดจากโลกเบื้องล่าง ทำให้แฮนนาคิดถึงกระท่อมหลังน้อยและความสุขตามอัธยาศัย เมื่อทั้งคู่ได้เห็นความยิ่งใหญ่ของ Great Carbuncle เห็นพลังแสงอันเจิดจ้า ต่างก็เห็นพ้องกันว่าไม่ต้องการ Great Carbuncle

No.....for how could we live by day, or sleep by night in this awful blaze of the Great Carbuncle.

(Ibid.,p.934)

การปฏิเสธสิ่งที่มีอำนาจและสูงค่าอย่างมี Great Carbuncle หันมาใช้ชีวิตที่เรียบง่าย สันโดษ พอใจในสิ่งที่ตนมี นั่นคือทางสายกลางทำให้ทั้งคู่ มีแต่ความสันติสุข

ค็อกเตอร์ ไฮเค็กเกอร์ นักวิทยาศาสตร์ในเรื่อง 'Dr. Heidegger's Experiment' เขาไม่ได้หลงใหลในอำนาจของวิทยาศาสตร์เช่นนักวิทยาศาสตร์ส่วนมากที่หลงใหลในวิชาความรู้ ความสามารถของตนและพยายามจะเอาชนะธรรมชาติ เช่น ชลอความหนุ่มสาวไว้ให้นานที่สุด ถึงแม้ค็อกเตอร์ ไฮเค็กเกอร์จะมีน้ำพุแห่งความเยาว์วัย แต่เขาก็ไม่ดื่มเพื่อให้ตัวเขากลับเป็นคนหนุ่มอีกครั้ง

เมื่อ 50 ปีมาแล้ว ค็อกเตอร์ ไฮเค็กเกอร์ เกือบจะแต่งงานกับสาวสวย แต่เธอก็ฆ่าตัวตาย ทำให้เธอต้องเสียชีวิตในเย็นวันแต่งงาน เป็นการแสดงให้เห็นว่า ครั้งหนึ่งค็อกเตอร์ไฮเค็กเกอร์ต้องพบกับความสูญเสียคนรักไป ค็อกเตอร์ไฮเค็กเกอร์มีความคิดที่จะทดลองให้เพื่อนทั้ง 4 คนของเขาซึ่งใช้ชีวิตอย่างเหลวแหลกในวัยหนุ่มสาวได้กลับเป็นหนุ่มเป็นสาวอีกครั้ง เพื่อให้ทั้งหมดได้ใช้ชีวิตหนุ่มสาวให้ดีกว่าที่เคยผ่านมา เพื่อเป็นแบบอย่างของคนหนุ่มสาวที่มีปัญญาและมีศีลธรรม

ค็อกเตอร์ไฮเค็กเกอร์เป็นตัวละครที่ยอมรับในกฎธรรมชาติ นั่นคือความไม่จีรังของสังขาร เห็นได้จากเมื่อเขามองดูกุหลาบแห่งในมือ เขากล่าวว่า

I love it as well these as in its dowy freshness.

(Ibid.,p.951)

ความคิดนี้ตรงกับแนวคิดทางพุทธศาสนา ที่เน้นว่าความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นสิ่งธรรมดาโลก ดังนั้นบุคคลไม่ควรไปยึดมั่นถือมั่น นอกจากจะไม่ยึดมั่นถือมั่นในเรื่องความหนุ่มสาวแล้ว ฮอว์ธอร์นยังเสนอตัวละครที่ไม่ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง นั่นคือ เฟธ ภรรยาของกูกแมน บราวน์ ที่ไม่ยึดมั่นว่าทุกคนจะต้องเป็นคนดีและดี สมบูรณ์แบบ เฟธ ได้เข้าร่วมในพิธีชุมนุมของปีศาจในป่าเช่นเดียวกับกูกแมน บราวน์ แต่เธอก็สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติ

ฮอว์ธอร์น มักจะกล่าวถึงเฟธ ควบคู่ไปกับโบสถ์และผู้ศรัทธาที่ผูกพันหนักที่เธอสวม ซึ่งฮอว์ธอร์นใช้ pink ribbon เป็นทั้งสัญลักษณ์แทนตัวเฟธเองและแทนความเชื่อในความดีของมนุษย์

เมื่อกูกแมน บราวน์พูดถึงการเดินทาง เฟธก็กล่าวว่า เธอเองก็ไม่สบายใจเช่นเดียวกัน เธอกล่าวถึงความฝันและอ่อนวอนสามีให้เลื่อนการเดินทางออกไป

prithee put off your journey until sunrise and sleep in your own tonight. A lone women is troubled with such dreams and such thoughts that she's afeared of herself sometimes.

(Ibid., p.1033)

เธอรู้สึกเศร้าสร้อยเมื่อกูกแมน บราวน์ลาจากไป กูกแมน บราวน์ ยก -
ของเฟธมาก

Well, she's a blessed angel on earth; and after this one night I'll cling to her skirts and follow her to heaven.

(Ibid.)

จากประสบการณ์ของกูดแมน บราวน์ ทำให้ผู้อ่านเห็นว่าเฟสเองก็ถูกนำไปเซาพิชิตด้วย

There was one voice of a young woman, uttering lamentation, yet with an uncertain sorrow, and entreating for some *favor*, which, perhaps, it would grieve her to obtain; and all the unseen multitude, both saints and sinners, seemed to encourage her onward.

(Ibid., p.1038)

และเมื่อเธอถูกพาตัวไป กูดแมน บราวน์เห็นโบสถ์ชมพูเกี่ยวข้องกับถึงไม้เมื่อเขาเดินทางถึงกลางป่า ณ ที่ประกอบพิธี เขาก็เห็นเธอในขณะที่เธอกำลังจะได้รับการเจิมหน้าผาก กูดแมน บราวน์กรอกร้างเธอ บอกให้เธอชักขึ้นแล้วเขาก็หมดสติไป แสดงให้เห็นว่าทั้งเฟสและกูดแมน บราวน์ได้รับรู้ว่า ความชั่ว ความเลว นั้นเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ กูดแมน บราวน์นั้นไม่สามารถจะยอมรับในสิ่งที่เขาได้ประสบมา ทำให้ชีวิตของเขาต้องเศร้าหมอง ในขณะที่เฟสยอมรับความจริงนี้ ไม่ยึดมั่นว่าคนดีนั้นจะต้องดีสมบูรณ์แบบ มีแต่ความดีเท่านั้น

ลักษณะของความไม่ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ฮอว์ธอร์นแสดงให้เห็นในการสร้างตัวละครของเขาก็คือ โคอโรธี ภรรยาของโทเบียส เพียร์สัน จากเรื่อง "The Gentle Boy" โคอโรธี เป็นผู้ที่มีความเมตตา มีความอ่อนโยน เธอมีบุตรกับโทเบียสหลายคนแต่ก็เสียชีวิตไปทั้งหมด เมื่อโทเบียสนำอิลบราฮิมมามอบให้อยู่ในความดูแลของเธอ เธอยินดีรับเด็กน้อยและให้ความรักเช่นบุตรของเธอเอง แม้ว่าต่างลัทธิกัน ทั้งๆ ที่เธออยู่ในยุคที่คนในสังคมยึดมั่นในลัทธิศาสนาของตน และก็มักเกลียดชังคนต่างลัทธิ แต่เธอก็มีความเป็นตัวของตัวเอง และมีจิตใจมั่นคง ครั้งแรกที่พาอิลบราฮิมเข้าสังคม โทเบียสรู้สึกลำบากใจที่จะจูบมือเด็กน้อยต่อหน้าผู้คนที่รู้สึก

เป็นปฏิปักษ์ต่อการกระทำของเขาแต่โคโรซีกกลับมั่นคง ไม่หวั่นไหว เธอจึงเด็กชายให้เข้าใกล้ตัวเธอมากขึ้น และเมื่อมารดาของอิลบราฮิมคร่ำครวญถึงชะตากรรมของเธอที่ต้องได้รับโทษและทิ้งบุตรชายไว้ โคโรซีกก็เดินเข้าไปหาแคทรีน รับรองจะเลี้ยงดูอิลบราฮิม เธอกล่าวว่า

Stranger, trust this boy to me, and I will be his mother

(Ibid., p.900)

จากลักษณะอันอ่อนโยนของโคโรซีก ทำให้แคทรีนวางใจ แม้ว่าจะต่าง
ลัทธิกัน

Her mild but saddened features, and neat matronly attire,
harmonized together, and were like a verse of fireside poetry.

(Ibid.)

เธอให้เหตุผลที่แคทรีนต้องยอมรับ เธอเห็นว่าทั้งเธอและแคทรีนต่างก็เป็นคริสเตียน และมุ่งที่สวรรค์เบื้องบนเช่นเดียวกัน เมื่อแคทรีนถามถึงเรื่องการนับถือศาสนาโคโรซีกก็ตอบตรงๆ ว่าเธอจะให้การอบรมตามแบบของเธอ จนแคทรีนเห็นความจริงใจของโคโรซีก

โคโรซีกเลี้ยงดูอิลบราฮิมด้วยความรัก ทำให้อิลบราฮิมมีความสุขมาก แต่หลังจากที่อิลบราฮิมถูกเด็กๆ พิวาริ์ตันรุมทำร้ายจนบอบช้ำ เขาก็ไม่ยอมรับความรักความเมตตาจากเธอ โคโรซีกถึงจะเสียใจ แต่เข้าใจถึงอาการของอิลบราฮิม แต่เขาก็มีความอดทน เขอยังคงเอาใจใส่ดูแลเขา โคโรซีกเข้าใจความจริงของโลก เธอยอมรับการสูญเสียอิลบราฮิมไม่ว่าเธอจะรักอิลบราฮิมเพียงใด เธอก็พยายามให้เขาเดินไปสู่ดินแดนของพระเจ้าอย่างสงบโดยไม่มีการพร่ำว่าพัน ตีโพยตีพายหรือร้องเขาไว้

....her own thoughts had been so wrapped in him. As the boy led her by the hand, in his quiet progress over the borders of eternity, Dorothy almost imagined that she could discern the near, though dim, delightfulness of the home he was about to reach; she would not have enticed the little wanderer back, though she bemoaned herself that she must leave him and return.

(Ibid., p.911)

โคโรธีเป็นผู้ที่เข้าใจแก่นของศาสนา เธอไม่ยึดมั่นกับเปลือกนอก นั่นคือลัทธิหรือพิธีการต่างๆ เธอมีความสุขกับการช่วยเหลือเด็กน้อยที่ซุกซนพิ้งพิ้ง ให้เขาได้รับความรักความอบอุ่นเท่านั้น

ตัวละครที่ดำเนินชีวิตในทางสายกลางอีกคนหนึ่งก็คือ แบลีโอนี่ นักวิทยาศาสตร์ในเรื่อง " Rappaccini's Daughter " แบลีโอนี่ เป็นผู้รู้จักรัฟฟัคซินีดี และไม่เห็นด้วยกับรัฟฟัคซินีที่โซมนุสย์เป็นเครื่องทดลอง เพื่อความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ โดยไม่ได้คิดจะใช้ความรู้ในทางวิทยาศาสตร์เพื่อการสร้างสรรค์ รัฟฟัคซินีกลับคิดค้นผสมพันธุ์ไม้พิษซึ่งเป็นไปเพื่อการทำลาย แบลีโอนี่นั้นเป็นโปรเฟสเซอร์ทางการแพทย์ในมหาวิทยาลัยเป็นผู้ที่มีท่าทางใจดี

.... a professor of eminent repute.....

the professor was an elderly personage, apparently of genial nature, and habits that might almost be called jovial.

(Ibid., p.1048)

เขาแสดงความห่วงใยจาวานนี บุตรชายของเพื่อนเก่า ซึ่งตกเป็นหนูทดลองให้รัฟฟัคซินี เขาเห็นว่าสิ่งที่รัฟฟัคซินีสร้างขึ้นขาดความรัก ความเอื้ออาทรที่มีอยู่ในธรรมชาติ ถึงแบลีโอนี่จะมีความรู้สึกไม่ค่อยพอใจกับข่าวลือถึงความ

สามารถของบุตรสาวรพีพัชรีนี้ และหวังว่าเธออาจจะมาแย่งตำแหน่งเขาไป แต่แมทธิวก็ยังเป็นผู้ที่ดำเนินสายกลาง ไม่กระทำการใดที่เกินเลย เขาให้จวานนี่นำยาถอนพิษให้เบียทรีจี้ม ก็เพื่อขจัดอำนาจอันเลวร้ายของรพีพัชรีที่พยายามอยู่เหนือธรรมชาติ เพื่อปกป้องจวานนี่ให้พ้นจากอำนาจของรพีพัชรีเท่านั้น

ในการเสนอแนวคิดเรื่องทางสายกลางโดยผ่านทางตัวละครของฮอว์ธอร์นนั้น จะเห็นว่าตัวละครประเภทที่ยึดทางสายกลางจะไม่มีการบรรยายถึงรูปร่างหน้าตาอย่างละเอียด เช่น บอกแต่เพียงลักษณะทั่วๆ ไปที่เป็นลักษณะธรรมดา และตัวละครประเภทนี้โดยมากจะเป็นตัวละครรอง ไม่ใช่ตัวเอก ยกเว้นเรื่อง

" The Great Carbuncle " เพราะฮอว์ธอร์นมีความคิดว่า ทางสายกลางนั้นคือการดำเนินชีวิตที่เรียบง่าย ชีวิตของคนธรรมดาๆ ดังนั้นฮอว์ธอร์นจึงใช้วิธีการเสนอความคิดนี้ในคำานลบลบ นั่นคือผลของการไม่ดำเนินชีวิตในทางสายกลาง เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความคิดรวบยอดในที่สุดว่า ความสุขทางใจจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลดำเนินชีวิตในทางสายกลาง

ตัวละครอื่นๆ ของฮอว์ธอร์นเป็นตัวละครที่ไม่ยึดทางสายกลาง ซึ่งหมายถึง บุคคลที่มีความหลงใหลในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เนื่องจากฮอว์ธอร์นเป็นนักเขียนที่ใช้เหตุการณ์ในยุคพิวริตันเป็นวัตถุดิบ ดังนั้นในเรื่องสั้นหลายเรื่องของเขายิ่งสะท้อนให้เห็นตัวละครซึ่งมีความสุดโต่ง เชื้อมั่นในศาสนาอย่างมั่งคั่ง ฮอว์ธอร์นชี้ให้เห็นว่าศาสนาเป็นสิ่งที่ตึงเครียด ทำให้บุคคลมีกรอบที่จะไม่ดำเนินชีวิตไปในทางเสื่อมเสีย แต่ถ้าไปงมงายก็ทำให้ขาดความสุขทางใจ ตัวละครที่ฮอว์ธอร์นเสนอมีทั้งศาสนาจารย์และคนที่เคร่งศาสนา แต่ต้องขาดความสุขในชีวิตเพราะไม่ยึดทางสายกลาง

ศาสนาจารย์ฮูเปอร์ ถูกแมน บรานน์ ฟูเบิน บอร์น แคทธริน และโทเบียส เพียร์สัน เป็นตัวละครที่ฮอว์ธอร์นสร้างขึ้นเพื่อชี้ให้เห็นกระบวนการทางความคิดที่เกิดจากความมั่งงายที่เกี่ยวกับศาสนาว่าทำให้ชีวิตขาดความสุขเช่นไร

ศาสนาจารย์ฮูเปอร์ ในเรื่อง " The Minister's Black Veil " เป็นคนที่เข้มงวดกับชีวิต ยึดมั่นในศีลธรรม ผู้อ่านจะเห็นความพิลึกพิลั่น เจาะระเบียบ จากเครื่องแต่งกายของเขา

Mr. Hooper, a gentlemanly person, of about thirty, though still a bachelor was dressed with due clerical neatness, as if a careful wife had starch his band, and brushed the weekly dust from his Sunday garb.

(Ibid., p.876)

ฮูเปอร์ ได้ชื่อว่าเป็นนักเทศน์ที่สามารถ เขาไม่ใช่ นักพูดที่เร้าใจ แต่เขาใช้ความสุภาพอ่อนโยนชักจูงโน้มน้าวจิตใจมากกว่าที่จะใช้ถ้อยคำรุนแรง น่าเสียงที่แผ่กระจายแผ่ไป ทำให้ผู้ฟังต้องหวั่นไหวราวกับว่าฮูเปอร์ได้ล่วงรู้ความคิดหรือการกระทำอันชั่วร้ายที่พวกเขาปิดบังไว้ อยู่มาวันหนึ่ง ฮูเปอร์ก็ใช้ผ้าดำคลุมหน้า ซึ่งก่อปฏิกิริยาอย่างมากมายทั้งจากผู้คนรอบข้าง และตัวเขาเอง

When Mr. Hooper came, the first thing that their eyes rested on was the same horrible black veil which - had added deeper gloom to the funeral, and could portend nothing but evil to the wedding.

(Ibid., p.876)

ซูเปอร์ เป็นคนที่คลั่งไคล้ในความคิดของตน และตกอยู่ในภาวะหมกมุ่น
ครุ่นคิด เมื่อเขาตัดสินใจที่จะแสดงถึงความคิดของเขาให้ประจักษ์ต่อโลก โดยการ
ใช้ฉากลุมหน้าสีคำอันเป็นสัญลักษณ์เพื่อให้ทุกคนได้สำนึกถึงบาปหรือความผิดที่ทุกคน
ปิดบังเอาไว้

ฮอว์ธอร์นได้แสดงให้เห็นธรรมชาติของมนุษย์ สภาพจิตใจที่หวาดกลัว
เช่นเมื่อซูเปอร์เดินผ่านกระจกเงา ภาพสะท้อนของตัวเขาในลักษณะที่มีฉากลุมหน้า
สีคำอยู่ ทำให้เขารู้สึกกลัว ปากซีดขาว มือไม้สั่น คนทั่วไปก็เลี้ยวหลบเขา เด็กๆ
ก็หวาดกลัวเขา แม้มุมหม่นของเขาจะขอร้องให้เขาปลดฉากลุมหน้าออกก็ไม่เป็นผล
ซูเปอร์ยอมเสียมุมหม่นไปและยอมทรนใจที่คนทั่วไปรู้สึกหวาดกลัวเขา เขากลายเป็นคน
เศร้าหมอง หลายครั้งที่จิตใจของเขาสับสน เขารู้สึกหมดเรี่ยวแรง หมก
ก่ำลังใจในการต่อสู้กับจิตใจตนเอง บางครั้งเขารู้สึกกระวนกระวายใจอยากจะ
ปลดฉากลุมหน้าออก แต่เขาก็กังขังใช้ฉากลุมหน้าจวบจนวาระสุดท้ายของชีวิต เขา
ยอมรับว่าจิตใจของเขาจะไม่เป็นสุขใด ถ้ายังมีฉากลุมหน้าอยู่ แต่เขาก็ขัดขืน
เมื่อศาสนาจารย์ที่มาอยู่กับเขาคอนไกล์สันใจพยายามจะปลดฉากออก เขารวมรวมสติ
กำลังเป็นครั้งสุดท้าย ยืนกายขึ้นนั่ง แล้วร้องถามว่าทำไมผู้คนถึงต้องหวาดกลัวเขา
แทนที่จะกลัวกันเอง เป็นเพราะฉากสีคำอันเกี่ยวที่เขาใช้เพื่อแสดงให้เห็นจิตใจที่แท้
จริง เขากลับถูกมองว่าเป็นภูตผี ทำให้ผู้คนหวาดกลัว ซูเปอร์กล่าวว่า เขามองไป
รอบๆ เขาเห็นทุกคนมีฉากลุมหน้าสีคำอยู่ ทำให้คนที่มาเผาศิวสัน ทยอยออกจากกัน
แล้วซูเปอร์กลังนอนสิ้นใจตายพร้อมกับรอยยิ้มเศร้าๆ เวลานั้นผ่านไป ร่างของเขากลาย
เป็นรูปสีฉากลุมหน้าสีคำนั้น ฮอว์ธอร์นใช้ฉากคำนั้นเป็นสัญลักษณ์ของความคิดที่ว่า
ทุกคนมีบาปซ่อนเร้นอยู่ เมื่อซูเปอร์ใช้ฉากลุมหน้าก็เท่ากับยอมรับความคิดนั้นให้มี
อิทธิพลเหนือการดำเนินชีวิตของเขา ชีวิตของศาสนาจารย์อย่างซูเปอร์ ซึ่งต้องอยู่
ในกรอบแห่งศีลธรรม ต้องเข้มงวดกับชีวิต ในบางครั้งเมื่ออำนาจของความตอการ
อยู่เหนือศีลธรรมจรรยา การทำตามความต้องการของตนก็ทำให้เขารู้สึกผิดอย่างมาก

ในฐานะของศาสนาจารย์เขาจะต้องเป็นคนดี มีศีลธรรม ทำให้เขาหมกมุ่นครุ่นคิด
 คำหนักใจ และต้องการที่จะแสดงออกถึงความผิดบาปที่ซ่อนเร้นอยู่ และเมื่อ
 เขาได้มาคลุมหน้าเป็นสัญลักษณ์ของความผิดบาป มันกลับมีอิทธิพลเหนือตัวเขา
 ทำให้ชีวิตเขาต้องเศร้าหมองตลอดไป เช่นเดียวกับกูดแมน บราวน์ใน "Young
 Goodman Brown" " ที่เป็นคนเคร่งศาสนา มีความคิดเกี่ยวกับความผิดบาป
 อย่างฝังจิตฝังใจ กูดแมน บราวน์ศรัทธาในความดีงามของสังคมพิวริตันอย่างมาก
 จะเห็นได้จากเมื่อเขาตั้งใจจะไปร่วมพิธีชุมนุมของปีศาจในป่า เขารู้ว่ามันเป็น
 ความชั่วร้าย แต่ความอยากรู้อยากเห็นก็ทำให้เขาต้องไป เขาเชื่อในความดีงาม
 ของคนในตระกูลเขาว่าบรรพบุรุษของเขาไม่เคยไปในที่เช่นนั้น

We have been a race of honest men and good Christians
 since the days of the martyrs, and shall I be the first
 of the name of Brown that evertook this path?

(Ibid.,p.1034)

เขาไปที่จุดนัดพบในป่า เพื่อเดินทางไปสู่ป่าลึก ซึ่งเป็นที่ชุมนุมทำพิธี
 มีหลายครั้งที่เขาลังเลรู้สึกว่าจะไม่ควรไป การเดินทางในป่า เขาได้เห็นผู้ที่เขา
 รู้จัก เขารู้สึกนึกหวังที่เห็นกูดี้ คลอยด์ ที่เคยสอนศีลธรรมให้กับเขาร่วมสนทนากับ
 ปีศาจอย่างยกย่อง

What if a wretched old woman do choose to go to the devil
 when I thought she was going to heaven: is that any reason
 why I should quit my dear Faith and go after her?

(Ibid.,p.1037)

เมื่อไดยีนศาสนาจารย์กับอนุศาสนาจารย์คุยกันว่าจะเข้าไปในป่าลึกเพื่อ
เข้าร่วมพิธี รวมวิญญูณกับปิศาจของหญิงสาวคนหนึ่ง กูกแมน บรราวน์ คิดไม่ถึงว่า
ศาสนาจารย์จะเข้ามาในแดนของพวกนอกศาสนาเช่นนี้ เมื่อเขาไดยีนเสียงขอเพช
และในที่สุดก็รู้สึกว่าเขาถูกพาตัวไป เหลือแต่เพียงโบยูกฉมสีชมพูเกี่ยวข้องกับกิ่งไม้
ความรู้สึกสูญเสียเพชทำให้เขาหัวเราะเสียงดังแข่งกับเสียงลม เขาหัวเราะอย่าง
บ้าคลั่งแล้วคว่ำหน้าลง ซึ่งผู้นำทางของเขาทิ้งไว้ให้แล้วเดินทางต่อไปราวกับบิน
จนมาถึงที่ชุมนุมกลางลานชุมนุมมีหินก้อนใหญ่เหมือนแท่นบูชา เมื่อมองไปรอบๆ เขา
ก็เห็นคนที่เขาพบเมื่อไปโบสถ์ในวันอาทิตย์ เห็นหญิงที่มีเกียรติยศชื่อเสียงอยู่ปะปน
กับหญิงที่มีชื่อเสียงต่ำพรอย ทำให้เขาแปลกใจ

It was strange to see the good shrank not from the wicked,
nor were the sinner abashed by the saints.

(Ibid., p.1040)

แต่เขาก็กังใจขึ้นที่ไม่เห็นเพช เสียงร้องสรรเสริญปิศาจจนรบกวนไป
เพลงแล้วเพลงเล่า แล้วก็มีเสียงในโบสถ์เรียกให้ผู้ที่ต้องการเปลี่ยนศาสนา
ออกมา เขารู้สึกเหมือนผู้ที่ให้สัญญาให้เขาออกไปคือพ่อที่ตายไปแล้ว แต่เขาก็มี
หญิงคนหนึ่งก้มมือเรียกให้เขากลับมา ไข่ม่มของเขาคืออะไร การบรรยายของ
ฮอว์ธอร์นทำให้ผู้อ่านเห็นสภาพจิตใจที่สับสนของกูกแมน บรราวน์ กูกแมน บรราวน์
ไม่มีแรงที่จะขัดขึ้น เขาเห็นเพชถูกนำตัวออกมา ขณะที่ปิศาจกำลังทำพิธีเจิมหน้า
ผากทั้งคู่ ทั้งเพชและกูกแมน บรราวน์ มองหน้ากันตัวสั่นงันงก กูกแมน บรราวน์
บอกให้เพชปฏิเสธ ไม่ยอมรับนับถือปิศาจ แต่กูกแมน บรราวน์ไม่มีโอกาสรู้ว่าเพช
ทำตามที่เขาบอกหรือไม่ เขาพบตัวเองในป่าที่ขึ้นไปด้วยน้ำค้าง เขาเข้าไปปะทะ
ก้อนหินที่ชื้นเย็น เห็นกิ่งไม้ที่ไหม้ไฟพรมน้ำค้างอันหนาวเหน็บบนใบหน้าของเขา
เขานั้นเดินทางกลับเขาหมู่บ้าน เขามองไปรอบๆ เหมือนคนแปลกถิ่น เมื่อพบ
ศาสนาจารย์ เขากลับมาคิดว่าพรที่จะได้รับเป็นคำสาปแช่ง เมื่อพบเพชซึ่ง

รอรับเขาด้วยความดีใจ เขาก็มองเธออย่างเศร้าๆ และเป็นชาพร้อมกับเดินเลี้ยวไปจากประสบการณ์ของกูกแมน บราวน์ ทำให้เขารู้สึกว่า คนทั้งโลกที่เขาพบเป็นคนบาป เขาไม่ยอมรับว่าในโลกนี้ต้องมีทั้งดีและชั่ว เขาเชื่อในความดีสมบูรณ์แบบ เมื่อพบความจริงที่เขาไม่อาจยอมรับได้ ทำให้ชีวิตของเขาขาดความสุข เขารู้สึกผิดหวังในผู้คนรอบข้างและสังคม เขามีแต่ความระแวง หวาดกลัว นอกจากจะรู้สึกรังเกียจว่าคนที่เขารู้จักนั้นไม่ได้จริงตามที่เขาคิด เขายังรู้สึกตำหนิตนเองที่เขาไปในป่าไปร่วมพิธีของปีศาจ ความหลงผิด การตำหนิตนเองอย่างมาก ทำให้เขาเกิดประสาทหลอน บางครั้งหูแว่วได้ยินเสียงเพลงสวด เป็นเสียงบทเพลงสาปแช่งพระเจ้าของพวกปีศาจ บางครั้งเขากลัวว่าหลังคาโบสถ์มันจะถล่มหลายลงมาทับคนบาปที่ชุมนุมกันอยู่ การที่เขาไม่ยึดทางสายกลาง ทำให้ชีวิตขาดความสุข เขากลายเป็นคนที่สุดสภาพจิตใจไม่ดี และตายอย่างทุกข์ทรมาน

ลักษณะการตำหนิตัวเองเพราะละทิ้งหน้าที่และพันธะผูกพัน อันเป็นผลเนื่องมาจากความเชื่อทางศาสนา ปรากฏใน รูเบิน บอร์น ในเรื่อง "Roger Malvin's Burial" " ความรู้สึกว่าได้ทำผิดและความผิดนั้นไม่มีวันจะลบล้างได้นอกจากจะมีการชดใช้ ความรู้สึกผิดทำให้เขาคำหนิตัวเองอย่างมาก จนทำให้เขากลายเป็นคนซึมเศร้า ขาดความสุขทางใจ รูเบินนั้นเป็นอาสาสมัครออกต่อสู้กับพวกอินเดียนพร้อมกับ โรเจอร์ มัลวิน ทั้งคู่ได้รับบาดเจ็บและหลงกับพวกที่หนีพามา โรเจอร์นั้นบาดเจ็บสาหัสกรรปภักดิ์ที่เลยกกลางคนมาแล้ว ทำให้เขารู้สึกว่าเขาอาจจะไม่รอด เขาจึงขอให้รูเบินเดินทางต่อไป และทิ้งเขาไว้เพื่อจะไม่เป็นภาระ โรเจอร์รักรูเบินเหมือนลูกจึงขอร้องรูเบินโดยใช้อำนาจของพ่อสั่งให้รูเบินทำตาม แต่รูเบินก็ห่วงใยโรเจอร์มากเขากล่าวว่า

And because you have been a father to me, should I therefore leave you to perish and to lie unburied in the wilderness ?

(Ibid.,p.1126)

โรเจอร์ให้เหตุผลต่างๆ เพื่อโน้มน้าวให้รูเบนเดินทางต่อไป เขาไม่เห็นประโยชน์ที่จะตอมตายด้วยกันทั้งคู่ ในเมื่อยังมีทางที่คนหนึ่งอาจจะรอด รูเบนเป็นคนหนุ่มที่มีน้ำใจ เขายืนยันจะอยู่กับโรเจอร์จนวาระสุดท้ายและเพื่อจัดการฝังศพให้ แต่เมื่อโรเจอร์ให้เหตุผลเรื่องคอร์คัสบุตรสาวของเขาซึ่งชอบพอกับรูเบน และฝากฝังอนาคตของเธอกับเขา พร้อมทั้งให้ความหวังว่า รูเบนจะพบกับคณะผู้ค้นหาและจะกลับมาช่วยโรเจอร์ได้เหมือนเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นทำนองเดียวกันในอดีต รูเบนจึงรู้สึกคล้อยตามและตัดสินใจได้

This example, powerful in affecting Reuben's decision, was aided, unconsciously to himself, by the hidden strength of many another motive.

(Ibid.,p.1128)

รูเบนทำสัตย์สาบานกับเลื้อกที่เพื่อนบนม้าเช็ดหน้าว่าจะกลับมาช่วยชีวิตโรเจอร์หรือมิฉะนั้นก็มาฝังศพโรเจอร์ เขาถูกม้าเช็ดหน้าเพื่อนเลื้อกไวบนกิ้งของตันโอ๊ค โรเจอร์เองก็เสี่ยงเป็นครั้งสุดท้ายว่าให้กลับมาเอากระดูกเขาดังคืนให้ได้ รูเบนรับคำแล้วเดินจากมา รูเบนเองก็ยังไม่แน่ใจว่าเขาทำถูก เขาเดินไปอย่างรวดเร็วในตอนต้น เพื่อให้พ้นสายตาของโรเจอร์เร็วๆ

for a sort of guilty feeling, which sometimes, torments men in their most justifiable arts, caused him to seek concealment from Malvin's eyes.

(Ibid., p.1130)

ในวันที่สองที่เขาจากมา เขากลับมาช่วยเหลื้ เขาถูกนำไปค่ายพยาบาล เขาไม่ได้สติอยู่หลายวัน เมื่ออาการดีขึ้น คอรัลซึ่งคอยพยาบาลรูเบินก็ถามถึงบิดาของเธอ เขาสะอื้นร่ำไห้ด้วยความเจ็บปวด แต่แล้วก็พยายามกลบเกลื่อน เขาเล่าว่าเขาได้ปรนนิบัติบิดาของเธอจนกระทั่งบิดาเธอสิ้นใจ เขามองไม่ไ้ว่าความรักชีวิตทำให้เขาทิ้งโรเจอร์ไว้ เขาผูกปดกับเธอ

"My hands were weak; but I did what I could," replied the youth in a smothered one. "There stands a noble tombstone above his head, and I would to Heaven I slept as soundly as he!"

(Ibid., p.1131)

เขามองด้วยน้ำเสียงที่แปลกไปจนคอรัลรู้สึก ความกลัวจะถูกตำหนิคิดว่าจะต้องสูญเสียภาพพจน์ในสายตาของคนรัก ทำให้รูเบินต้องผูกปด แต่คุณธรรมก็ยังคงมีอยู่ในใจของเขา ทำให้เขารู้สึกผิดมากขึ้น ความรู้สึกนั้นมันเก็บกดอยู่ในจิตใจ ศาสนิกของรูเบิน ทำให้ชีวิตเขาขาดความสุข เขาไม่ยอมพูดความจริง ทั้งที่ตัวเขาเองไม่คิดว่าการที่เขาละทิ้งโรเจอร์ไว้เป็นความผิด แต่การที่จะเขาไม่บอกความจริงทำให้เขารู้สึกยอมรับว่ามันเป็นความผิดร้ายแรง เมื่อเขาแต่งงานกับคอรัล ซึ่งเป็นเวลาที่เขาควรมีความสุขที่สุด เขากลับเศร้าหมอง เขากลายเป็นคนกังวลหมกมุ่นครุ่นคิด เขาเห็นภาพหลอนของโรเจอร์นั่งที่โซฟาหินคอยเขาอยู่ รูเบินกลายเป็นคนที่มีอารมณ์แปรปรวน โกรธง่าย และเห็นแก่ตัว ไม่เอาใจใส่การงานสิ่งเหล่านี้ทำให้เขาต้องล้มเหลวในชีวิต เขาสิ้นเนื้อประดาตัว เขาจึงตัดสินใจเข้าป่ากับลูกและคอรัล

เพื่อหาทำเลที่สร้างถ้ำพงท่ามาหากินต่อไป ช่วงเวลาที่เขาย้ายนั้นเป็นระยะเดียวกับที่โรเจอร์เสียชีวิตเมื่อ 18 ปีก่อน เมื่อคอร์คัสพูดถึงเหตุการณ์ในอดีตอย่างชื่นชมที่รูเบนได้ดูแลรักษาของเขอย่างดีจนกระทั่งโรเจอร์ตายก็ยังจัดการฝังศพให้ คำพูดของคอร์คัสสะกิดใจรูเบน ทำให้เขานึกถึงอดีตที่เขาพยายามจะลืม เขาจำสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างแม่นยำ เขาจำได้ว่าเขาผูกผ้าเช็ดหน้าเพื่อเป็นการให้สัญญาว่าเขาจะกลับมา รูเบนตัวสั่นเมื่อเห็นต้นไม้ที่เขาเคยผูกผ้าเช็ดหน้าไว้ ต้นไม้นั้นเจริญงอกงามดี ยกเว้นกิ่งที่เขาเคยผูกผ้าไว้ กิ่งนั้นกลับแห้งตาย สัญญาที่ไม่ได้รับการปฏิบัติตามทำให้กิ่งไม้นั้นเฉาตาย กิ่งไม้นั้นก็เปรียบเหมือนชีวิตเขาที่ถูกพันกับสัญญาสัญญาที่เขาไม่ไคร้รักษา ทำให้ชีวิตเขาขาดความสุข ขาดชีวิตชีวาเหมือนกิ่งไม้ที่แห้งเฉา นั้น อาการของรูเบนนั้นเป็นในลักษณะที่เรียกว่า *delusion of guilt* ซึ่งนายแพทย์สมภพ เรืองตระกูล (สมภพ 2524 : 2) อธิบายไว้ว่า เป็นอาการหลงผิดคิดว่าตนทำผิดอย่างมากและสมควรถูกลงโทษ มักพบร่วมกับอาการซึมเศร้าอย่างรุนแรง รูเบนตำหนิตนเองอย่างมากมาเกินไป ทำให้เขาเหมือนอยู่ในวังวน เมื่อเขาได้เข้ามาอยู่ในสถานที่ในอดีต เขาขาดความรอบคอบ และลั่นไกปืนยิงเข้าไปในหมู่ไม้ซึ่งเขาคิดว่าเป็นกวางหลบอยู่ เมื่อเขารู้ว่าสิ่งที่เขายิงเป็นไซรส์บุตรชายที่รักยิ่งของเขา เขากลับรู้สึกถึงความผิดบาปที่เขาขอขึ้นได้รับการชำระ เพราะเขาได้หลั่งเลือดของคนที่เขารักยิ่งกว่าตัวเอง เขารู้สึกว่าเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่ผ่านมา ที่คำสาปแช่งของเขาจะดังไปเบื้องบนสวรรค์ ความรู้สึกต่างๆ ของรูเบนแสดงให้เห็นถึงความหมกมุ่นของรูเบน การหลงตำหนิตนเองจนเกินไป ทำให้กลายเป็นคนสุขภาพจิตไม่ปกติ ขาดความสุขในชีวิตตลอดไป ความเชื่อในทางศาสนาที่ให้ความสำคัญกับการฝังศพ ทำให้รูเบนรู้สึกผิดมาก เพราะรูเบนเป็นคนที่ยึดมั่นในศีลธรรมแต่ทราบว่าเหตุการณ์บังคับให้เขาต้องทำเช่นนั้น เขาไม่ได้สติในขณะที่ได้รับการช่วยเหลือจนไม่มีโอกาสจะบอกเรื่องราวที่แท้จริงเพื่อให้โรเจอร์ได้รับการช่วยเหลือได้ทัน แต่เมื่อเหตุการณ์ล่วงเลยมา เขาก็ไม่

พูดความจริงเพื่อมิให้กระทบกระเทือนใจคนรัก และเพื่อรักษาสถานภาพของตัวเองไว้ ซึ่งถ้ารู้ว่าเป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตในทางสายกลาง ไม่หมกมุ่นตำหนิตนเองมากเกินไป บอกความจริงต่อกอรัลด์ ชีวิตของเขาก็จะไม่จบลงเช่นนี้

ในเรื่อง "The Gentle Boy" ฮิวซอร์นก็เสนอชีวิตของตัวละครที่คลั่งศาสนา ซึ่งเป็นความตึงเครียดที่ทำให้ชีวิตขาดความสุข แคทรีนมารดาของเด็กน้อยอิลบราฮัมเป็นผู้ที่อยู่ในลัทธิเควกเกอร์ ทั้งเธอและสามีต้องได้รับโทษจำคุกและโบยตี บางครั้งก็ถูกขับออกจากเมือง เพราะสังคมพิวริตันในขณะนั้นก็กักกันเกลียดชังพวกต่างลัทธิ สามีของเธอถูกลงโทษจนตาย ตัวเธอเองถูกจับออกจากเมือง เธอหลงใหลคลั่งไคล้ลัทธิศาสนาจนไม่คำนึงถึงความทุกข์สุขของบุตรน้อย จะเห็นได้จากสภาพของอิลบราฮัมที่โทเบียสพบ เมื่อโทเบียสถามว่าหิวไหม อิลบราฮัมบอกว่า

Troubled not thyself for my hunger, kind friend, for I have lacked food many times ere now.

(Op.cit .,p.893)

แคทรีนเป็นผู้ที่มีความรู้สึกรุนแรงในเรื่องศาสนา

She was naturally a woman of mighty passions, and hatred and revenge now wrapped themselves in the garb of piety; the character of her speech was changed, her images became distinct though wild, and her denunciations had an almost hellish bitterness.

(Ibid.,p.898a)

ฮอว์ธอร์นบรรยายการแต่งกายของเธอว่า เธอสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบ
หลวมๆ มีสายคาดเอว เธอแต่งกายง่ายๆ ตามลัทธิศาสนาของเธอ เธอยอมรับ
การโบยตี การลงโทษเพื่อแสดงศรัทธาของเธอ

I have done my mission unto thee and thy people. Reward
me with stripes. imprisonment, as ye shall be permitted.

(Ibid., p.899)

เธอคิดว่าเธอได้สูญเสียทั้งสามีและบุตรชายไป เมื่อเธอเห็นหน้า
อิลบราฮิม เธอจึงไม่แน่ใจว่าเป็นความจริงหรือเป็นภาพหลอน

She feared, perhaps, that it was but one of the happy
visions which her ~~excited~~ fancy had often deceived her in
the solitude of the desert or in prison.

(Ibid.)

เธอยอมรับว่าเธอไม่ได้ทำหน้าที่ของแม่ที่ดี เธอรู้สึกละอายใจ แต่สิ่ง
เหล่านี้ก็ยังไม่มากพอที่จะทำให้เธอเลิกคลั่งลัทธิศาสนา เธอตัดสินใจมอบอิลบราฮิม
ให้อยู่ในความดูแลของโคโรธี เธอรู้สึกว่าเธอได้ยินเสียงเรียกของพระเจ้าเบื้องบน
ให้ทำหน้าที่เผยแพร่ศาสนาของเธอต่อไป โดยตัดความรักความสัมพันธ์ทางโลก เสีย
สละทุกสิ่งทุกอย่าง

...go hence, for I have other work for thee. Break the bonds
of natural affection, martyr thy love, and know that in all
these things eternal wisdom hath its ends.

(Ibid., p.901)

เมื่อเธอสูญเสียบุตรชายไป ความคลั่งศาสนาของเธอมากขึ้น เธอไปรับ
การลงโทษ เพื่อแสดงถึงศรัทธาในศาสนาที่หักเหากเกอร์

Catharine's fanaticism had become wider by the sundering
of all human ties; and wherever a scourge was lifted
there was she to receive the blow; and whenever a dungeon
was unbarred thither she came, to cast herself upon the floor

(Ibid., p.911)

จนกระทั่งคนทั่วไปมีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจเธอมากกว่าโกรธแค้น มีคน
ให้อาหารและที่พักแก่เธอ ต่อมาเธอก็ได้ไปพำนักกับครอบครัวเพียร์สัน เธอกลายเป็น
คนที่สงบเยือกเย็นราวกับว่าวิญญานของบุตรชายผู้อ่อนโยนของเธอได้สอนให้
เธอได้รู้จักศาสนาอย่างแท้จริง

ฮอว์ธอร์นแสดงให้เห็นผลของการคลั่งศาสนาของแคทธรินที่กระทบต่อ
ชีวิตของเธอ เธอต้องทุกข์ทรมานทั้งกายและใจและผลของการกระทำของเธอที่
ไปกระทบต่อชีวิตของบุตรน้อย เด็กซึ่งควรได้รับความรักความอบอุ่นจากแม่ ต้อง
พลัดพราก อ่างว้าง ขาดผู้ปกครอง เพราะมารดาคลั่งศาสนา จนละเลยลูกน้อย
ทำให้ต้องเสียชีวิตตั้งแต่เด็กเพราะจิตใจที่บอบช้ำ

นอกจากความคลั่งศาสนาของแคทธรินแล้ว ฮอว์ธอร์นยังให้เห็นสังคม
ของพวกพิวริตันที่คลั่งศาสนา จนทำให้โทเบียส เพียร์สันกลายเป็นคนสุขภาพจิตไม่
ปกติ ไม่มีความสุข ในตอนต้นของเรื่อง ฮอว์ธอร์นสร้างโทเบียสให้มีลักษณะของ
ผู้ที่มีเหตุผล เมื่อโทเบียสพบอิลบราฮิม เขาก็ให้ความรักความเมตตา ไม่มีความ
รังเกียจเคียดแค้นที่เพราะต่างลัทธิศาสนา เขากอดอิลบราฮิมไว้และรู้สึกละลายใจ
ที่คนพวกเดียวกันกับเขาทำอะไรที่เขาคณูธรรม

The traveller took the child in his arms and wrapped his cloak about him, while his heart stirred with shame and anger against the gratuitous cruelty of the instruments in this persecution

(Ibid., p. 893)

โทเบียสเห็นว่าคนป่าเถื่อนก็คงจะให้เศษอาหารและน้ำดื่มแก่เด็กน้อยนี้ ในขณะที่คนคริสต์ยืนกลับซ้ายได้เด็กน้อยและปล่อยให้ตายกลางถนน

โทเบียสเคยเป็นทหารในอังกฤษ แต่ลาออกเพราะไม่พอใจในความทะเลเย-
หะยานของผู้นำ เขาจึงอพยพมาตั้งรกรากในนิวอิงแลนด์ เขาได้รับความนับถือจาก
คนทั่วไป เขาเป็นผู้แทนใน General court และเป็นร้อยโทของกองร้อยฝึกหัด
เขามีบุตรหลายคนแต่ก็เสียชีวิตหมด เพียงฮัปคัทเดียวที่เขาบัพติศมาไว้เป็น
บุตรบุญธรรม ก็เกิดปฏิกิริยาจากคนทั่วไป เขาถูกเหยียดหยาม ประนาม ไปไหนก็มี
เสียงตะโกนคำว่า แสดงความไม่พอใจที่เขาบัพติศมาต่างลัทธิไว้ สิ่งเหล่านี้แม้จะทำให้
เขาอารมณ์เสียเพียงชั่วครู่ก็ตาม มันกลับไปสะสมในจิตใจสำนึกของเขา มันทำให้
เขาขาดความเด็ดเดี่ยวที่จะแสดงตัวว่าเป็นผู้พิทักษ์ปกป้องฮัปคัท เมื่อฮัปคัท
ถูกเด็กๆ พิวรีตันกลุ่มรวมทำร้าย โทเบียสก็อยู่ในภาวะที่หมดศรัทธาในลัทธิพิวรีตัน

The incident with which this tale commences found Pearson
in a state of religious dullness, yet mentally disquieted,
and longing for fervid faith than He possessed

(Ibid., p. 905)

เขารู้สึกเมตตาคือเด็กไม่ว่าจะเป็นลัทธิใด แต่ความผิดหวังในคุณธรรมของ
ของพวกฟิวกิตัน ทำให้โทเบียสหันไปสนใจลัทธิตรงกันข้าม คือ เควกเกอร์ การ
ปรับตัวในลักษณะที่หันเข้าหาสิ่งที่ตรงกันข้ามเช่นนี้เป็นอาการหนึ่งของโรคจิต ความ
คลั่งศาสนาของพวกฟิวกิตันทำให้โทเบียสขาดความสุข บ้านช่องคูซิมเขา ขาดสิ่ง
ตกแต่ง เพราะทรัพย์สินของโทเบียสถูกยึดไปเป็นค่าปรับแล้วซ้ำแล้ว ตัวโทเบียส
เองก็รู้สึกเบื่อหน่าย ไม่สนใจในสิ่งรอบตัว ชีวิตของเขาไม่มีความหมาย เขาหมด
อาลัยตายอยากในชีวิตเพราะอิสรภาพกำลังจะตาย เขารู้สึกว่าความรักของเขา
มันเป็นพิษหรืออย่างไร

....and now he too must die as if my love were poison.

Verily, I am an accursed man, and I will lay me down in
dust, and lift up my head no more.

(Ibid., p.907)

เขากลายเป็นคนผ่ายผอม เขาไม่คิดจะสู้กับชีวิตอีกต่อไป พระคัมภีร์ก็ไม่
ช่วยให้เขาคืนคืนได้ เขารู้สึกว่าทุกข์ของเขานั้นหนักเกินกว่าที่เขาจะทนได้ จะ
เห็นได้ว่าคุณความคลั่งศาสนาของสังคมฟิวกิตันมีผลต่อโทเบียส ในตอนนั้นเขาแสดง
ความเข้าใจในคุณธรรมที่แท้จริง ไม่เห็นด้วยกับพวกที่คลั่งศาสนา แต่เมื่อการกระทำ
ของเขาถูกต่อต้าน เขาก็กลับไปในทางสุดโต่ง นั่นคือไปเข้ากับพวกเควกเกอร์
ซึ่งความสุดโต่งนี้ก็ทำให้ชีวิตเขาขาดความสุข

ตัวละครที่ไม่ดำเนินชีวิตในทางสายกลางอีกกลุ่มหนึ่งคือตัวละครที่มีความ
หลงใหลในวิทยาศาสตร์ ไคแก ค็อกเตอร์วพัคตินี, อีวัน แบรนต์, เฮลเมอร์
และค็อกเตอร์คาคาโฟเคล ตัวละครกลุ่มนี้เป็นผู้ที่ทะนงในความรู้ ความสามารถ
ในทางวิทยาศาสตร์ของตนจนละเลยความสำคัญของจิตใจ

รัพพัคินีใน " Rappaccini's Daughter " เป็นนักวิทยาศาสตร์
 ที่ให้ความสนใจในพันธุ์ไม้พิษ แบลีโอนี่เองเรียกรัพพัคินีว่า " The poison
 Rappaccini " รัพพัคินีมีลักษณะท่าทางค่อนข้างแปลก ดังที่ฮอว์ธอร์นบรรยาย
 ไว้ว่า

....no common laborer, but a tall, emaciated, sallow, and
 sickly looking man, dressed in a scholar's garb of black,
 He was beyond the middle term of life, with grey hair, a
 thin, grey beard, and a face singularly marked with intellect
 and cultivation, but which could never, even in his more
 youthful days, have expressed much warmth of the heart.

(Ibid., p.1045)

ใบหน้าของเขาไม่ได้แสดงถึงความอ่อนโยนของจิตใจ แต่แสดงถึงความ
 เป็นผู้ทรงภูมิปัญญา ซึ่งเป็นการเน้นถึงความสุดโต่งด้านสติปัญญาแต่เพียงอย่างเดียว
 รัพพัคินีรักและห่วงใยเบียทรีจิบุตรสาวคนเดียวของเธอเป็นอย่างมาก จนกระทั่ง
 กลายเป็นความกลัว ความหวาดระแวงว่าเธอจะถูกผู้อื่นข่มเหง หรือเกรงว่าเธอ
 จะไม่สามารถคุ้มครองเธอได้ตลอดไป รัพพัคินีจึงใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ของ
 เขามผสมพันธุ์พืชพิษ และเลี้ยงบุตรสาวในส่วนแห่งพืชมีพิษนั้น เธอเติบโตใน
 บรรยากาศที่เป็นพิษ สูดดมกลิ่นดอกไม้พิษเหล่านั้น จนตัวเธอเองก็กลายเป็นผู้มีพิษ
 เช่นพืชในส่วนรัพพัคินีภาคภูมิใจในความสำเร็จทางวิทยาศาสตร์ของเขา เขามี
 บุตรสาวที่มีพิษอยู่ในตัวเองที่เหนือกว่าบุคคลธรรมดา รัพพัคินีไม่ได้คำนึงถึงจิตใจ
 ของเบียทรีจีเลย การเลี้ยงดูอย่างผิดธรรมชาติสามัญ การจำกัดให้เธออยู่เพียงใน
 สวน เธอดูเหมือนจะมีความสุขและสดชื่น มีแต่ความบริสุทธิ์ แต่เมื่อเธอเติบโตขึ้น
 เธอต้องการมากกว่าความรัก ความเอาใจใส่จากบิดา เธอต้องการเพื่อน เมื่อเธอ

พบกับจวานนี่ เธอมีความสุขที่ได้พูดคุยกับเขา แต่เธอก็รู้สึกไม่สบายใจและต้องระมัด-
ระวังตัว เพราะเธอไม่มีพิษเป็นอันตรายต่อคนอื่น รัฟฟะซินี่นั้นสนใจวิทยาศาสตร์ยิ่ง
กว่าสิ่งใด เขารักบุตรสาวแต่ความรักบุตรสาวเกิดจากความภูมิใจที่เขาสามารถ
บันดาลให้เธอมีสภาพดังที่เขาต้องการได้ ลักษณะความรักบุตรสาวของรัฟฟะซินี่นั้น
คล้ายกับความรักของเอลเมอร์ที่มีต่อจอร์เจียนาภรรยาของเขา เขารักเธอ ต้อง
การให้เธอมีความสุขสมบูรณ์แบบโดยขจัตรอยปานแดงของเธอ แต่ลึกลงไปในจิตใจ
ของเอลเมอร์ เขาต้องการจะแสดงให้เห็นความสามารถของเขาในด้านวิทยาศาสตร์
โดยใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์แก้ไขสิ่งที่ธรรมชาติสร้าง และเขาเห็นว่าไม่สมบูรณ์
แบบ เขารักจอร์เจียนาน้อยกว่ารักการทดลองของเขา จอร์เจียนาเป็นเสมือนหนู
ทดลองของเขาเท่านั้น

เมื่อรัฟฟะซินี่มองดูจวานนี่ สีหน้าและแววตาของเขาไม่ต่างไปจากที่เขามอง
คูนก หนู บีเลื้อ ซึ่งเขาใช้ในการทดลองเลย เป็นสายตาที่ขาดความรักและความ
เอื้ออาทร ซึ่งธรรมชาติมีต่อสรรพสิ่งในโลก เขาชื่นชมกับความสำเร็ที่เขาสามารถ
ทำให้จวานนี่มีพิษได้ เขาวางแผนจะให้จวานนี่เป็นคู่ครองของบุตรสาว แต่ด้วยความ
ช่วยเหลือของแบลีโอนี จวานนี่ได้รู้ความจริง เขานำยาถอนพิษให้เบียทรีจีคัม เพื่อ
ขจัดพิษในตัวเธอ ยาถอนพิษนั้นทำให้เธอต้องเสียชีวิต รัฟฟะซินี่ต้องพบกับความสูญเสีย
ที่ยิ่งใหญ่ สูญเสียบุตรสาวและเสียหน้าที่แบลีโอนีสามารถทำลายพิษที่เขาสร้างขึ้น
เขาจะเป็นผู้ที่ขาดความสุขทางใจ ครานที่เขายังไม่ดำเนินชีวิตในทางสายกลาง คือ
ให้ความสำคัญของจิตใจหักเหเทียบกับสติปัญญา

เอลเมอร์ก็เช่นกัน เชื่อในความสามารถของมนุษย์ที่จะควบคุมธรรมชาติ
ลักษณะของเขาแสดงให้เห็นถึงความเป็นนักวิชาการเช่นเดียวกับรัฟฟะซินี่

Aylmer's slender figure, and pale, intellectual face, were no less apt a type of the spiritual element.

(Ibid., p.1025)

เขามีความรู้สึกว่าปานแดงเป็นตำหนิ เป็นสัญลักษณ์ของความไม่สมบูรณ์แบบ " Symbol of imperfection " ในขณะที่จอร์เจียน่าไม่เคยคิดว่าเป็นเช่นนั้น จอร์เจียน่าเห็นว่ามันเป็นปานเสน่ห์ " a charm " เธอไม่เคยรู้สึกเคืองรอนกับรอยปานแดงเล็กๆ รูปมือที่แกมเธอ ในขณะที่เอลเมอร์หมกมุ่นครุ่นคิดว่าเป็นตราบาป เป็นสัญลักษณ์ของความหายนะและความตาย กวญความที่จะขจัดรอยตำหนิ ความรู้สึกรังเกียจและเป็นปฏิกิริยามีมากขึ้นทุกทีจนจอร์เจียนารู้สึกไต่จากสายตาของเขา ที่มองเธอ ทำให้เธอต้องทุกข์ทรมานปวดกราวใจ เอลเมอร์หมกมุ่นกับความคิดนี้จนเกินไป ผันว่าเขาได้ช่วยได้จัดการผ่าตัดขจัดรอยปานแดง ยิ่งคมมีดกรีดลึกลงไป เพียงใดก็ดูเหมือนว่ารอยมือเล็กๆ จะอยู่ลึกลงไปเท่านั้น จนกระทั่งมือนี้อยู่ลึกลงไป จับที่หัวใจเธอ ซึ่งเอลเมอร์รักใจแข็ง ยืนยันที่จะขจัดมันให้ได้ ความฝันของเอลเมอร์ แสดงให้เห็นความต้องการที่จะขจัดตำหนิของภรรยา เขาทะนงในความรู้ความสามารถของเขา เขามองเธอว่า

doubt not my power...Georgiana you have led me deeper than ever into the heart of science....I even rejoice in this single imperfection, since it will be such a rapture to remove it.

(Ibid., p.1024)

จอร์เจียนารู้สึกว่าเธอกำลังจะตายเพราะผลจากการขจัดรอยปานแดงนั้น เธอพิมพ์้าเรียกเอลเมอร์ว่า เอลเมอร์ผู้นาสงสาร แต่เอลเมอร์คานว่า

"Poor? Nay, richest, happiest, most favored!" exclaimed he.

"My peerless bride, it is successful! You are perfect!"

(Ibid., p.1032)

เอลเมอร์พยายามมองข้ามความจริงว่า ใบหน้าของเขอดีมาก และเขาก็
ต้องสูญเสียเธอไป สวรรค์อันสมบูรณ์แบบ

The momentary circumstances were too strong for him; he failed to look beyond the shadowy scope of time, and, living once for all in eternity, to find the perfect future in the present.

(Ibid., p.1033)

แสดงให้เห็นว่าเอลเมอร์นั้นไม่นึกถึงเหตุการณ์ภายหน้าว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น คิดแต่เพียงทำปัจจุบันให้สมบูรณ์ที่สุด ก็ที่สุด ทั้งที่รอยคำหนีปานแดงเป็นเพียงรอยเล็กๆ ซึ่งเมื่อจอร์เจียนามีความสุข มีพรหมแปลงปลั่งเป็นสีชมพู ก็แทบจะไม่เห็น รอยคำหนีนั้นแต่เมื่อจิตใจไม่ปกติ ทองหาวกระแวงและเสียใจที่สามีรู้สึกว่ายานนั้น เป็นคราวาใบหน้าของเธอดีขึ้น รอยปานนั้นจะเป็นสีแดงเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น การที่เอลเมอร์คำนึงถึงความสมบูรณ์เพียงพร้อมเป็นความสุขใจ เอลเมอร์ให้ความสำคัญกับสิ่งเล็กน้อยมากกว่าความดี และคุณสมบัติอื่นๆของภรรยา การไม่คำนึงชีวิตในทางสายกลาง จึงทำให้เขาต้องสูญเสียความสุขกับภรรยาที่เขาควรจะได้รับ ในอนาคตไปด้วย

ก๊อกเตอร์ คาคาโฟเทล ในเรื่อง " The Great Carbuncle "

เขาร่วมคณะแสวงหาหิน Great Carbuncle เป็นอีกคนหนึ่งที่มีหลงใน วิทยาศาสตร์อย่างมาก เขาเคยทำให้ตนเองอยู่ในสภาพที่แห้งเป็นมันมี โคยมตัว เหนือเตาเผาถ่าน และสูดดมกลิ่นที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในระหว่างที่เขาทดลอง ค้นหาทางเคมีและเล่นแร่แปรธาตุ เขาก็นึกว่าเขาสูบเลือดในร่างกายออกมาผสม

กับส่วนผสมอื่นๆ ในการทดลอง ซึ่งล้มเหลว เหล่านี้แสดงให้เห็นความผิดปกติของ
 คาคาโฟเกล เขาเป็นผู้ที่ไม่คำนึงชีวิตอย่างธรรมดา แต่พยายามที่จะอยู่เหนือ
 ธรรมชาติ ทำตัวให้ผิดไปจากธรรมชาติ การออกคนหามอันสูงค่านี้ เขาต้องการนำ
 ไปวิเคราะห์แยกธาตุ เพื่อต้องการชื่อเสียง เพื่อจะได้ตีพิมพ์ผลงานในหนังสือของ
 กลุ่มนักวิทยาศาสตร์ คาคาโฟเกลได้แต่เพียงเศษพลอยชิ้นหนึ่ง เขาคิดว่าเป็นมณี
 Great Carbuncle และนำไปวิเคราะห์แยกธาตุอย่างขมุกขมน และเขาก็
 ได้ส่วนประกอบของหินแกรนิตธรรมดาเท่านั้น ฮอว์ธอร์น ได้ชี้ให้เห็นลักษณะของ
 นักวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่ว่าเป็นผู้ที่รักการค้นคว้าให้ความสำคัญต่อการทดลองมาก
 เกินไป จนไม่คำนึงถึงจิตใจหรือความเป็นคน ซึ่งมีลักษณะเดียวกับอีตัน แบรนค์
 คนเผ่าพันธุ์ชาวที่ปฏิเสธชีวิตเรียบๆ ของคนเผ่าพันธุ์ชาวออกแสงหามาปมหนัก ด้วย
 ความรู้สึกที่ยังพะงันว่า เป็นผู้ที่มีสติปัญญา ลักษณะของอีตัน แบรนค์ เมื่อบาร์เทรม
 เห็นเป็นครั้งแรกทำให้เขาสรุปว่าเป็นคนเมาหรือไม่กმა ซึ่งก็ทำให้สรุปได้ว่ากวียา
 อาคารของอีตัน แบรนค์ นั้นไม่เหมือนคนปกติ ท่าทางที่ฮอว์ธอร์นบรรยายไว้ก็แสดง
 ลักษณะของคนช่างคิด

...thin, rugged, thoughtful visage, with the gizzled hair
 hanging widely about it, and those deeply sunken eyes, which
 gleamed like fires within the entrance of mysterious cavern.

(Ibid., p.1086)

เมื่อฟังอีตัน แบรนค์เล่า จากท่าทางพูด บาร์เทรม รู้สึกว่าอีตัน แบรนค์
 ไม่น่า แต่พอเล่าถึงมาปมหนัก บาร์เทรมก็รู้สึกว่าเขากำลังคุยกับคนบ้า

The man's head is turned....He may be a sinner like the rest
 of us,- nothing more likely, but, I'll sworn, he is a madman
 too.

(Ibid., p.1189)

อีธัน แบนด์ มองคนอื่นเป็นเครื่องทดลอง เป็นเหมือนหุ่นที่เขาจะเชิดไปตามความต้องการ เขาปลื้มตัวตักจากสายสัมพันธ์ของเพื่อนมนุษย์ ซึ่งเป็นบาปมหันต์ที่จะไม่ได้รับการอภัยจากพระเจ้า อีธัน แบนด์ ฆ่าตัวตายในเตาเผา ในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น บาร์เทรม พวายนกองปูนขาวที่เตาเผานั้นมีโครงกระดูกซึ่งถูกเผาขาวราวกับหิมะ และตรงบริเวณภายในโครงเป็นรูปหัวใจ บาร์เทรมอุทานออกมาว่า

Was the fellow's heart made of marble?

(Ibid., p.1196)

หัวใจที่เป็นหินอ่อนเป็นสัญลักษณ์ที่ฮอว์ธอร์นใช้เพื่อแสดงให้เห็นว่า ความหยิ่งทะนงเป็นบาปมหันต์ เป็นต้นกำเนิดแห่งความผิดทั้งหมด การฆ่าตัวตายของอีธัน แบนด์ ก็ไม่ได้ทำให้เขาพ้นจากบาป บาปนั้นไม่ได้รับการอภัยจากพระเจ้า บาร์เทรมรู้สึกสมเพชกับความผิดของอีธัน แบนด์ ซึ่งทะนงในสติปัญญาของตนจนชีวิตลงด้วยการฆ่าตัวตาย เขามีคำเพียงแค่นี้ให้น่าหนักใจแก่ปูนขาวของบาร์เทรมให้มากขึ้นอีกนิดหน่อยเท่านั้น ฮอว์ธอร์นแสดงให้เห็นอีธัน แบนด์ในลักษณะที่เป็นคนสุดโต่ง ให้ความสำคัญต่อสติปัญญามากกว่าจิตใจเช่นกัน ฮอว์ธอร์นนับเชื่อในทางสายกลาง นั่นคือการประสานกันระหว่างสติปัญญาความรู้และจิตใจ โดยไม่สุดโต่งในทางใดทางหนึ่ง

ตัวละครที่ไม่ยึดทางสายกลางอีกลักษณะหนึ่งคือตัวละครที่นึกถึงแต่ตนเอง มีความโลภ ความอิจฉาริษยา มีราคะ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นความสุดโต่ง เช่น ร็อคเคอริคใน " Egotism, the Bosom Serpent " ร็อคเคอริคเคยเป็นชายหนุ่มที่เฉลียวฉลาด มีฐานะดี เขาแยกกับภรรยาเพราะเขาเป็นคนที่นึกถึงแต่ตนเองและมีความอิจฉาริษยา ทำให้ชีวิตเขาขาดความสุข ลักษณะท่าทางของเขาเปลี่ยนไป และมีท่าทางการเคลื่อนไหวเหมือนกับงู ฮอว์ธอร์นบรรยายว่า

...a lean man, of unwholesome look, with glittering eyes and long black hair, who seemed to imitate the motion of a snake; for, instead of walking straight forward with open front, he undulated along the pavement in a curved line.

(Ibid., p.1106)

พฤติกรรมของตัวละครของฮาวธอร์นค่อนข้างแปลก แต่ถ้าพิจารณาให้ถ่องแท้แล้วจะเห็นว่า การเสนอพฤติกรรมของตัวละครของฮาวธอร์นนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และเสนอให้เห็นความเข้าใจธรรมชาติมนุษย์ของฮาวธอร์น ภาย จากความคิดของ ร็อคเคอริกในเรื่อง เขาเห็นว่าทุกคนนั้นมีความเลวซ่อนเร้นอยู่ ร็อคเคอริกเปรียบเทียบความเลวนั้นเป็นงู และความหลงตนก็เปรียบดังงูพิษที่กัดแทะจิตใจของเขา ร็อคเคอริกนั้นนึกถึงแต่ตนเองมีแต่ความอิจฉา ทำให้เขาต้องแยกกับภรรยา การไม่ดำเนินชีวิตในทางสายกลางครั้งนี้ทำให้เขาขาดความสุขทางใจ มีอาการหลงผิด เกิดความคิดประหลาดๆ และเกิดอาการคามความหลงผิดนั้นๆ ดังที่นักจิตเวชศาสตร์เรียกว่า somatic delusion (สมภพ 2524 : 2) ร็อคเคอริกจะใช้เวลาทั้งวันๆ นั่งหน้ากระจก อาปากกว้างพยายามมองลึกลงไปในคอด้วยความอยากรู้อยากเห็น และกลัวระคนกัน เขาหวังจะได้เห็นหัวงู เขาต้องทุกข์ทรมานกับความรู้สึกที่มีงูกัดแทะจิตใจ เขาพยายามจะกำจัดมันแต่ไม่สำเร็จ ในที่สุดเมื่อภรรยาของเขากลับมาพบเขาและยกโทษให้เขา ร็อคเคอริกเลิกนึกถึงแต่ตนเอง เลิกอิจฉาภรรยา นั่นคือหันมาดำรงชีวิตในทางสายกลาง งูพิษก็หมดไปจากใจของเขา ดังที่โรซินาบอกเขาว่า

The serpent was but a dark fantasy

(Op.cit, p.1115)

ร็อคเคอริกจึงมีชีวิตอย่างเป็นสุขกับภรรยาอีกครั้งหนึ่ง

ในเรื่อง "The Great Carbuncle" ฮอว์ธอร์นก็เสนอตัวละครที่ไม่มีใครรู้จักชื่อ มีลักษณะขี้มึนเมาตลอดเวลา เขาเป็นผู้นั่งที่ไม่เคยเห็นใครก็ เขาจะสวมแว่นกันแดด ซึ่งทำให้เขาเห็นอะไรผิดแปลกไปจากความจริง เขาประมาณใครๆ ว่าเป็นคนโกง อีกคนหนึ่งเป็นที่รู้จักกันในนาม ชิคเกอร์ อาวุโสที่สุดในกลุ่ม ลักษณะผอมสูง กรามแคบ กรามกลม แต่งกายด้วยเสื้อหนังสัตว์ เขามีความหลงใหลอยากได้มณีมีค่านี้มาตั้งแต่วัยหนุ่ม ไม่มีใครรู้ว่าเขาเริ่มค้นหาตั้งแต่เมื่อไรแน่ แต่ทุกคนรู้ว่า การค้นหาคือ ชีวิตจิตใจของเขา

Still with the same feverish hope at sunrise - the same
despair at eve....

the pursuit alone is my strength - the energy of my soul,-
the warmth of my blood,- and the pith and marrow of my bones.

(Ibid., p. 925)

เขาปรารถนาที่จะกอบกู้มณีนี้ไว้และตายไปพร้อมกับมณีในอ้อมแขน เมื่อได้พบมณีเข้าจริงๆ เขาก็ตื่นเต้นมากจนสิ้นใจในท่าที่ตะกายปีนจะไขว่คว้ามณี บนยอดเขานั้น คนต่อมาคือมาสเตอร์ อีคาบอท พิกสันท พอคัที่ร่ำรวยจากบอสตันที่ไม่รู้จักคำว่า พอเขามีเงินมากมาย เล่ากันว่าเขาสอบเปลี่ยนกายกลิ้งเกลือกในกองเงินของเขา เขายินดีเสี่ยงออกค้นหามณีอันมีค่านี้เพื่อเก็บไว้เก็บกำไร ไม่มีอะไรที่เขาต้องการมากไปกว่าเงินทอง ความโลภทำให้เขาต้องประสบกับความหายนะในที่สุด ลอร์ดเคอ เวียร์ ก็เช่นกัน เป็นคนหนุ่ม ท่าทางยะโส แต่งกายด้วยเสื้อผ้าราคาแพง มักประทับประดาอย่างงกงาม เขามีความภูมิใจในชาติตระกูลและบรรพบุรุษของเขา เขามัก เขาสะสมสิ่งที่มีค่าของตระกูลในปราสาท ความไม่รู้จักพอ ทำให้เขาต้องการมณี Great Carbuncle เพื่อไปประทับในปราสาท เพื่อเสริมบารมีของตน เขาต้องพบกับความลำบากในการเดินทาง และต้องผจญภัยที่ไม่ได้มีนั้นมา

ฮอว์ธอร์นได้เสนอตัวละครที่การหมกมุ่นในค้นหาซึ่งเป็นความสุดโต่ง ซึ่งได้แก่ เพื่อนซรทั้ง 4 ของค็อกเตอร์ไฮเด็คเกอร์ คือ มิสเตอร์เม็คบอร์น

พันเอกคิลลิกู มิสเตอร์แกสคอยญะ และแม่ม่ายวิกเคอร์ลี เป็นตัวละครที่ตกอยู่ในอำนาจค้นหาในวัยหนุ่มชายทั้ง 3 ก็เกือบจะฆ่ากันตายมาครั้งหนึ่ง เพราะต่างก็อยากเป็นเจ้าของวิกเคอร์ลี เมื่อไค้คัม้นำพาแห่งความเขาวัวย กลับเป็นหนุ่มทั้งหมดยกตกอยู่ในอำนาจของค้นหา รากะ ตรงเขาวัวย ชกต่อยกันเพื่อจะได้เด่นรำกับวิกเคอร์ลีอีกทั้ง 4 เป็นผู้ที่ไม่ยอมรับความจริงของชีวิต พวกเขายึดมั่นกับรูปลักษณ์ภายนอก ไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงของสังขาร พยายามที่จะเป็นธรรมชาติ เมื่อรู้ว่ามีน้ำพุแห่งความเขาวัวยในโลกทั้งหมดยกกับากันแสวงหา เพื่อจะได้ใช้รักษาสภาพให้เป็นหนุ่มสาวตลอดไป โดยไม่ยอมเผชิญกับความจริง และใช้ชีวิตซึ่งต้องตกอยู่ในอำนาจของกาลเวลาอย่างเรียบง่าย ชีวิตที่คืนรินแสวงหาสิ่งที่พวกเขาเองก็ไม่แน่ใจว่าจะมีอยู่จริงหรือไม่ ทำให้พวกเขาต้องขาดความสุข และสิ่งที่แน่นอนก็คือวัยของเขาซึ่งจะร่วงโรย หมกเรียวแรงไปทุกวันๆ มันจะทำให้พวกเขาทุกข์ใจกันมากขึ้น นั่นคือผลของการไม่ดำเนินชีวิตในทางสายกลาง

จากการเสนอตัวละครกลุ่มนี้ของฮอว์ธอร์น จะเห็นว่าฮอว์ธอร์นไม่ได้ให้รายละเอียดเท่าใดนัก แต่จะเป็นการกล่าวถึงอย่างสั้นและค่อนข้างสรุป เพราะลักษณะของความสุกโตประเพณีนี้เป็นลักษณะที่ปรากฏอยู่ทั่วไปในสังคม เราจะพบเห็นคนที่มีความอิจฉาริษยา ความโลภ คนที่ไม่อยากแก่ กลัวความแก่ หรือคนที่มักมากในกามอยู่เสมอในชีวิตประจำวัน ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับตัวละครที่ไม่ยึดทางสายกลางกลุ่มอื่น จะเห็นว่ามีกามบรรยายรายละเอียดน้อยกว่า และเป็นตัวละครที่ไม่ประทับใจผู้อ่านเท่าไรพอลลินี เอลเมอร์ อีตัน แบนด์ กูกแมน บราวน์ ซึ่งฮอว์ธอร์นแสดงถึงสภาพจิตใจ และกระบวนการทางความคิดได้ลึกซึ้งกว่า

โอเวน วอร์แลนด์ เป็นตัวละครที่ฮอว์ธอร์นสร้างขึ้นเพื่อชี้ให้เห็นชีวิตของ
ผู้ที่นิยมในศิลปะความงาม เขาจะสร้างงานศิลปะ หุ่นเทจิตใจให้กับงาน เพื่อสร้าง
สรรค์ความงามเท่านั้น

โอเวน เป็นผู้ที่มีความละเอียดลออ ตอนเป็นเด็กงานฝีมือของเขาจะเป็น
รูปนกหรือดอกไม้ ในขณะที่เด็กนักเรียนอื่นๆ จะทำรูปกิ้งก้าน เขาเป็นคนรักธรรมชาติ
และพยายามจะเลียนแบบลีลาการเคลื่อนไหวที่สวยงามในธรรมชาติ เช่น การ
โบยบินของนก ผีเสื้อ หรือสัตว์เล็กๆ เนื่องจากเขาชอบคิดค้น ประดิษฐ์กลไกต่างๆ
เพื่อเลียนแบบการเคลื่อนไหวในธรรมชาติ ญาติจึงสนับสนุนให้เขาเป็นช่างนาฬิกา
จะไ้ทำงานเกี่ยวกับกลไก โอเวนเป็นคนอารมณ์อ่อนไหว เมื่อเขาเห็นแอนนี่
หญิงที่เขาคิดว่าเขารัก มือเขาจะสั่นจนทำงานไม่ได้ เขามีความผูกพันกับสิ่งที่เขา
สร้างขึ้นมาก เขาหวงแหนระมัดระวังสิ่งที่เขาประดิษฐ์ขึ้นอย่างยิ่งยวด เพราะหาก
มันตกหักไปก็เหมือนตัวเขาถูกทำลายไปด้วย เขาทุ่มเทกับการประดิษฐ์กลไกเพื่อ
ความสวยงาม และมีความรู้สึกที่ไม่มีใครเข้าใจเขายกเว้นแอนนี่ เขารู้สึกว่าเธอ
เข้าใจเขาคือ แต่เมื่อแอนนี่แตะสิ่งที่เขาประดิษฐ์เพียงแผ่วเบา เขาก็โกรธมากและ
บีบมือเธอแน่น จนเธอร้องออกมา เขาบอกให้เธอไป เพราะเธอได้ทำลายสิ่งที่
เขาเพียรสร้างมาเป็นแรมเดือน ไม่มีใครเข้าใจเขา ใดๆ ก็หว่าเขาว่า

โอเวนเป็นคนอ่อนไหวง่าย บุคลิกภาพของเขาเปลี่ยนแปลงไปตาม
เหตุการณ์ที่มากกระทบ ความสะเทือนใจทำให้โอเวนปรับตัวแบบดกอดยไปสู่วัยเด็ก
ลักษณะการพุดจาจะทำให้เสียงอ้อแอ้เหมือนลิ้นคืบปากในบางครั้ง ฮอว์ธอร์นยังได้
บรรยายการเปลี่ยนแปลง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าโอเวนใช้การกินเป็นการระบาย
ความรู้สึกผิดหวังจนร่างกายสมบูรณ์ ซึ่งฮอว์ธอร์นย่ำว่ามีลักษณะเหมือนเด็ก

His thin cheek became round ; his delicate little hand, so spiritually fashioned to achieve fairy-task-work, grew plumper than the hand of a thriving infant. His aspect had a childishness such as might have induce a stranger to pat him on the head - pausing, however, in the act, to wonder what manner of child was here.

(Ibid., p.1150)

ฮาร์ธอร์นนั้นมีความเข้าใจธรรมชาติและพฤติกรรมมนุษย์ ลักษณะพฤติกรรมของโอเวนนั้นตรงกับทฤษฎีบุคลิกภาพทางจิตวิทยาที่อธิบายถึงการปรับตัวของบุคคลเมื่อมีความคับข้องใจ จะย้อนกลับไปสู่ความเป็นเด็กอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นวัยที่บุคคลมีความสุขและไม่ต้องรับผิดชอบอะไร เขาละทิ้งสิ่งที่เคยทำและพูดว่ามันเป็นเพียงความฝัน เขาไม่เชื่อในสิ่งที่ยังไม่เห็นหรือยังไม่ได้จับต้อง ความคิดสร้างสรรค์ของเขาจะจางกันไปข้างหนึ่ง แต่แล้ววันหนึ่งก็มีผีเสื้อมาบินวนรอบตัวเขา มันเป็นแรงบันดาลใจ กระตุ้นให้เขาหันกลับมาสู่งานซึ่งเป็นชีวิตจิตใจของเขาอีกครั้งหนึ่ง เขามีพลังที่จะสร้างสรรค์งานที่เขาหลงใหล เขาประสบความสำเร็จในการประดิษฐ์ผีเสื้อให้เคลื่อนไหวได้ราวกับมีชีวิต เขายังนึกถึงแอนนี่ จึงมอบผีเสื้อให้เป็นของขวัญ แม้ว่ามันจะมีค่าประมาณไม่กี่ และเมื่อผีเสื้อถูกทำลายด้วยน้ำมือของเด็กน้อยบุตรของแอนนี่ โอเวนไม่โกรธสักว่าตัวเองถูกทำลายไปเลย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าโอเวนสามารถปรับตัว ยอมรับความเป็นจริงในชีวิต ไม่ยึดมั่นกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งและนั่นคือทางสายกลางที่จะทำให้ชีวิตเขาเป็นสุข

โอเวนนั้นสามารถปรับตัว ยอมรับความจริงไม่แยกตัวอยู่ในโลกแห่งความเพ้อฝันเหมือนกับกวีในเรื่อง " The Great Carbuncle " ฮาร์ธอร์นแสดงให้เห็นความแปลกของกวีผู้นี้

He was a bright-eyed man, but woefully pined away as
some people affirmed, his ordinary diet was fog,
mist, and a slice of the densest cloud within his
reach, sauced with moonshine, whenever he could get it.

(Ibid., p. 928)

การบรรยายของฮิวซันนั้นไม่ได้แสดงความหมายตรงตามนั้น แต่
แสดงให้เห็นความเพ้อฝันของกวีผู้นี้ และจากจุดหมายของเขา เขาจะหวังที่จะถูก
คิมแสงจากมณี Great Carbuncle เพื่อความรุ่งโรจน์ของบทกวีของเขา
เขาได้ถอนน้ำแข็งจากหีบเขาและเพ้อว่ามันคือมณีที่เขาต้องการ บทกวีของเขา
ก็ถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นซีกเหมือนน้ำแข็ง ชีวิตของกวีผู้นี้จะเป็นสุขได้อย่างไร เมื่อ
โลกแห่งความเป็นจริงไม่เหมือนกับที่เขาเพ้อฝัน

ลักษณะตัวละครที่มีความสับสนอีกคนหนึ่งคือ โรบิน โรบินเป็นเด็กหนุ่มจาก
ชนบทที่ออกตามหาพันตรีโมลิโน ในเรื่อง " My Kinsman, Major Molineux "
เขาเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบแปดปี เพิ่งจะเข้าเมืองเป็นครั้งแรก เสื้อผ้า การแต่งกาย
แสดงให้เห็นฐานะอันยากจนของเขา แต่แสดงให้เห็นว่าเขาได้รับการเอาใจใส่
อย่างดี เพราะรอยขาของเสื้อผ้าได้รับการปะทูนอย่างเรียบร้อย เครื่องแต่งกาย
ของเขาบางชิ้นตกทอดมาจากบิดา โรบิน มีคิ้วที่ทำจากไม้ไผ่ห้อยคล้องไหล่ซ้าย
คิ้วนี้เป็นเครื่องหมายแสดงถึงความเป็นเด็กหนุ่มชนบทของโรบิน โรบินออกตามหา
พันตรีโมลิโน ซึ่งจะเป็นอุปการะเขา โรบินนั้นไม่คำนึงถึงสายกลางคือเขาคิด
ความหวังสูงเกินไป และทะนงตนว่าเป็นเด็กหนุ่มที่เฉลียวฉลาด ความรู้สึกที่เขามี
ต่อผู้ที่จะเป็นบิดาบุญธรรมนั้นเป็นคำยัดเยียดทั้งหมด เขามั่นใจว่าพันตรีโมลิโนต้องเป็น
คนที่มีอิทธิพล และเพียงแต่เขาเอ่ยอ้างว่าเป็นญาติของท่านทุกคนจะต้องให้ความ

ช่วยเหลือ ทำให้เขาไม่ได้ถูกใจคิดถึงสาเหตุของเสียงหัวเราะอย่างเขยยันเมื่อ
 เขาถามถึงที่อยู่ของพันตรีโมลิโน โรบินคิดว่าเขาถามคนผิด หรือถามผิดกาลเทศะ
 เอง ก็กดขี่ด้วยความตะนงตนและเข้าเมืองเพียงครั้งแรก เมื่อพบกับเหตุการณ์ที่
 เขาไม่คาดคิด ทำให้เขาห่อหอย หมดก่าลังใจ ฮอว์ธอร์นแสดงให้เห็นสภาพจิตใจ
 ของโรบินที่สับสน ความรู้สึกโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง ทำให้จิตใจเขาเลื่อนลอยเหมือนตก
 อยู่ในวังค์ เขานึกถึงบ้านในชนบท กิจกรรมที่เคยปฏิบัติในครอบครัว เขาเห็นพ่อแม่
 พี่น้องกำลังรวมพิธีสวดเสริญขอบคุณพระเจ้า และเขารู้ว่าที่นั่นไม่มีตัวเขาอยู่ด้วย
 เขารู้สึกตัวและถามตัวเองว่าเขากำลังอยู่ที่ไหน ความอ้างว้างโดดเดี่ยว ทำให้เขา
 หวนคิดถึงครอบครัวที่อบอุ่น ในโลกแห่งความเป็นจริง เขาอยู่ในถิ่นที่เขาไม่รู้จักใคร
 และไม่มีใครนำพาช่วยเหลือ เขาพยายามจะบังคับจิตใจให้เผชิญกับความจริง แต่
 ด้วยความผิดหวังจากการแสวงหาพันตรีโมลิโนที่เขาหวังว่าจะได้รับความเกื้อหนุน
 ทำให้ความคิดของเขาเคล็ดไปสู่โลกแห่งความคิดคำนึง เห็นภาพที่เขาเคยชินใน
 ชนบท จิตใจของเขาโลกแล่นไปมาระหว่างความจริงและความคิดคำนึง

He aroused himself, and endeavored to fix his atten-
 tion steadily to the large edifice which he had
 surveyed before. But still his mind kept vibrating
 between fancy and reality ; by turns, the pillars of
 the balcony lengthened into the tall, bare stems of
 pines, dwindled down to human figures, settled again
 into their true shape and size, and then commenced a
 new succession of changes.

(Ibid., p.1218)

เมื่อโรบินพบชายที่แสดงความจำนงจะช่วยเหลือเขา โรบินได้เล็งถึงความ
เป็นมาของเขา และจุดประสงค์ที่จะพบพันตรีโมลิโน โรบินแสดงความเห็นถึงการที่
พันตรีโมลิโนเลือกอุปการะเขาเพราะว่าเขาได้ชื่อว่าเป็นเด็กหนุ่มที่เฉลียวฉลาด
ซึ่งแสดงให้เห็นความภาคภูมิใจในตนเอง โรบินได้ยินเสียงโห่ ฮา หัวเราะของ
พวกก่อความวุ่นวายในเมือง เขาแสดงความเห็นว่าพวกก่อความวุ่นวายมีจำนวน
มาก เมื่อเพื่อนเขาให้ความเห็นว่าชายคนเดียวยาจทำไ้หลายเสียง เหมือนกับ
ใบหน้าที่มีสองสี ซึ่งโรบินก็ตอบว่าผู้ชายอาจจะมียหลายเสียงได้ นั่นคือหลอกหลวงได้
แต่ผู้หญิงไม่ควรจะเป็นคนหลอกหลวง โรบินนึกถึงหญิงที่เขาพบและโค้หลอกเขาก่อน
หน้านี โรบินเฝ้ารอคอยพันตรีโมลิโนที่จะผ่านมาทางเขา ในที่สุดเขาก็ได้เห็นพันตรี
โมลิโนในสภาพที่ถูกใส่โซ่ แห่ประจานรอบเมือง เมื่อสบตากัน พันตรีโมลิโนจ้าโรบิน
ได้ ต่างมองตากันและเงยบงัน พันตรีโมลิโนนั้นมีความอดสูใจ โรบินถึงกับขาสัน
ชนลุกชันด้วยความสงสารและคันกระหนก โรบินได้พบบุคคลที่หัวเราะเยาะเขาเมื่อ
ตอนหัวค่ำรวมในหมู่คนที่รวมขบวนแห่ประจานพันตรีโมลิโน โรบินแฉกระเสียงหัวเราะ
ก้องไปทั้งถนน เสียงของเขาดังกว่าใครแล้วผู้นำขบวนก็ให้สัญญาณขบวนเคลื่อนต่อไป
ความเงยบเข้ามาแทนที่ โรบินคลายมือที่เกาะเสาไว้แน่นด้วยสัญชาตญาณ เมื่อคลื่น
มนุษย์ในขบวนผ่านเขาไป ใบหน้าเขาขาวซีด ดวงตาไม่แจ่มใสเหมือนตอนแรก
โรบินได้เรียนรู้ความจริงเกี่ยวกับญาติของเขา เขาเข้าใจชีวิตที่ขึ้น เขาได้รู้ว่าทาง
แห่งชีวิตนั้นไม่ได้โรยด้วยกุหลาบ อุปสรรคนั้นเกิดขึ้นได้เสมอ การหวังพึ่งผู้อื่นเพื่อ
ความสำเร็จในชีวิตเป็นการแก้ปัญหาที่ง่ายเกินไป เขาได้เรียนรู้ว่าเขาจะต้องพึ่ง
ตนเอง เขานั้นตั้งความหวังสูงเกินไป หวังจะมีชีวิตอย่างสุขสบายและรุ่งโรจน์ด้วย
อิทธิพลของพันตรีโมลิโน ซึ่งเขาก็ต้องพบกับความผิดหวัง โรบินมีทางเลือก 2 ทาง
คือกลับไปชนบทบ้านเดิม หรืออยู่ต่อสู้กับชีวิตที่วุ่นวายและแย่งชิงของตนเอง และแก้ไขปัญห
อย่างมีเหตุผล การจบเรื่องแสดงให้เห็นเป็นเลาๆ ว่า โรบินคงเลือกเดินทางที่สอง
เพราะความเป็นเด็กหนุ่มที่เฉลียวฉลาด

จากการประมวลลักษณะตัวละครทั้งสองประเภท คือตัวละครที่ยึดสายกลาง และตัวละครที่ไม่ยึดทางสายกลาง ตัวละครที่ยึดทางสายกลางนั้นมีน้อยตัวและไม่ค่อยสำคัญเป็นเพียงตัวประกอบเท่านั้น ส่วนตัวละครเอกนั้นเกือบทั้งหมดเป็นผู้ที่ไม่ยึดทางสายกลาง จากการศึกษาประวัติของฮอว์ธอร์นทำให้ทราบว่าถึงฮอว์ธอร์นจะเป็นคนค่อนข้างเก็บตัวเพราะบิดาเสียชีวิตตั้งแต่เขายังเล็ก และเขาไม่ค่อยมีโอกาสใกล้ชิดมารดา เขาได้เรียนรู้ชีวิตจากการอ่าน การท่องเที่ยว และการสังเกต เขาชอบที่จะมองดูคนที่เดินตามถนนเพื่อไปโบสถ์ในวันอาทิตย์ และในการท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆ เขาก็ชอบที่พูดคุยซักถามกับผู้ที่เขาพบปะ ดังนั้นไม่น่าแปลกใจเลยว่า การสร้างตัวละครของฮอว์ธอร์นนั้นมีความสมจริง มีพฤติกรรมอย่างมนุษย์จริง ลักษณะหนึ่งที่ผู้วิจัยสรุปได้จากการเสนอตัวละครประเภทที่ไม่ยึดทางสายกลางของฮอว์ธอร์นก็คือ ตัวละครเกือบทั้งหมดมีลักษณะผอม เกร็ง ซึ่งตามทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพกลุ่มที่เรียกว่า Type Theory ของ Sheldon และ Kretschmer ซึ่ง ดร. ส่วนา พรพิทักษ์กุล (ส่วนา 2522 : 104 - 105) ได้สรุปไว้ว่า บุคคลที่มีลักษณะผอม เกร็งนี้มักเป็นคนที่อารมณ์อ่อนไหวง่าย ไวต่อความรู้สึก ชอบวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่น แต่ไม่ชอบให้ผู้อื่นวิพากษ์วิจารณ์ตน เป็นผู้ที่มีสติปัญญาดีและเป็นกลุ่มของนักศิลปะ นักปราชญ์ แต่เป็นผู้ที่มีอารมณ์ไม่มั่นคง และมีแนวโน้มที่จะเป็นโรคจิตประสาทได้ง่าย การเสนอตัวละครของฮอว์ธอร์นแสดงให้เห็นถึงความเป็นอัจฉริยะบุคคลของเขาที่มีความเข้าใจจิตวิทยาอย่างลึกซึ้ง และสามารถแสดงออกในเรื่องสั้นของเขาได้อย่างมีศิลปะ นอกจากนั้นการให้ชื่อก็แสดงให้เห็นชัดว่าตัวละครนั้นเป็นผู้ที่ดำเนินทางสายกลางหรือเป็นผู้ที่มีความสุดโต่ง เช่น แมทธีว แอนนา เป็นชื่อสามัญ ในขณะที่ อิคคาบอท พิกสนอท คาคาไฟเคิล คิลลิกูร์ คอนซางแปลกและในขณะที่เดียวกัน ชื่อก็ยังแสดงให้เห็นความคิดของตัวละครนั้นด้วย เช่น กู๊ดแมน บรราวน์ บ่งให้เห็นว่าบรราวน์เป็นคนดีและเชื่อในความดีสมบูรณ์แบบ บางครั้งก็เรียกชื่อตัวละครตรงๆ ไปเลยว่า Poet , Cynic , Seeker ฮอว์ธอร์นนั้นไม่ได้ให้รายละเอียดของ

หน้าตาตัวละคร เพราะเขาให้ความสำคัญของสภาพจิตใจของตัวละครมากกว่า ถึงแม้ว่าส่วนอื่นๆ ในการประพันธ์จะเป็นในลักษณะกริ่งจริงกริ่งฝัน แต่ตัวละครของฮอว์ธอร์นนั้นมีความสมจริง และแสดงให้เห็นภาวะของจิตใจมนุษย์อย่างแจ่มชัด

ฉากและบรรยากาศ

ฉาก คือ สิ่งแวดล้อมทั้งหมดของตัวละคร ซึ่งรวมทั้งเวลาและสถานที่ที่เรื่องเกิดขึ้น ฉากก่อให้เกิดบรรยากาศอันจะแสดงถึงแนวคิดของเรื่อง ฉากและบรรยากาศในเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์น ไม่ได้มีลักษณะธรรมดา แต่เป็นฉากที่ก่อให้เกิดความรู้สึกหวาดหวั่น น่าสะพึงกลัว เช่น ฮอว์ธอร์นมักจะใช้เวลาโพล่พลัดเป็นช่วงเวลาจากความสว่างที่ทำให้เรามองเห็นสรรพสิ่งได้อย่างแจ่มชัดไปสู่ความเร้นลับหรือสิ่งที่เราไม่อาจเห็นได้ในความมืด ก่อให้เกิดความรู้สึกลึกลับน่ากลัว ดังจะเห็นได้จากเรื่อง " Young Goodman Brown " กู๊ดแมน บราวน์ เริ่มการเดินทางของเขาเพื่อไปพบกับปิศาจในตอนตะวันตกดิน เขาเดินเข้าไปในป่าที่มืดครึ้มทวยแมกไม้

He had taken a dreary road, darkened by all the gloomiest trees of the forest, which barely stood aside to let the narrow path creep through, and closed immediately behind.

(Op.cit., p.1034)

ฮอว์ธอร์นบรรยายฉากนี้ทำให้ผู้อ่านเกิดภาพพจน์อย่างแจ่มชัดว่าความอ้างว้างโศกเดี่ยว ย่อมจะเกิดขึ้นกับกู๊ดแมน บราวน์ เขารำพึงออกมาว่าอาจมีอินเดียนซ่อนอยู่หลังต้นไม้หรือรอบตัวเขาอาจมีปิศาจ ลักษณะการถูกโอบล้อมทวยป่าที่มืดมนน่าสะพึงกลัวและหวาดหวั่น การเดินทางของกู๊ดแมน บราวน์ เป็นการเดินทางจากเมืองไปสู่ป่าอันมืดทึบ เมืองนั้นเป็นสัญลักษณ์ของความดี ศีลธรรมจรรยา

เพราะเป็นถิ่นของศาสนาจารย์ และผู้มีศีลธรรม ส่วนป่าเป็นสัญลักษณ์ของความชั่วและ
 ปิศาจ เพราะมีความลึกลับ มีคำอันอาจเป็นที่อยู่ของแม่มด ปิศาจ กูกแมน บราร์น
 นั้นมั่นคงในความคึกของตน จนกระทั่งพบว่าแม่ทัพของเขาที่เคยเดินทางสายนี้
 รวมทั้งบุคคลที่นำขบวนในเมืองก็ผ่านเขาไปสู่ป่าลึก ครั้งแรกกูกแมน บราร์นยืนยัน
 วยความมั่นใจว่าพ่อของเขาหรือแม่ทัพก็ไม่เคยเดินในเส้นทางนี้ ตระกูลของเขา
 เป็นคนที่มีศีลธรรมไม่เกลือกกลั้วสิ่งชั่วร้าย แต่เมื่อได้เห็นด้วยตาตนเอง เขาก็หมด
 ความเชื่อถือในคุณความดีของผู้อื่น กูกแมน บราร์น แหงมองฟ้าเมืองบนความ
 ไม่แน่ใจว่าสวรรค์ยังมีอยู่หรือไม่ เขาเห็นทองฟ้าสีน้ำเงินและดาวระยิบระยับ เขา
 ยกมือขึ้นเพื่อสวดภาวนา ในขณะที่เขายังแหงนมองดูทองฟ้าอยู่ ก็มีปรากฏการณ์ที่
 แปลกประหลาด ใหม่ๆ ที่ไม่มีลมแต่กลุ่มเมฆก็ลอยมาบดบังแสงดาว กลุ่มเมฆนั้นลอย
 อยู่ตรงเหนือศีรษะเขา เขาได้ยินเสียงค่อนข้างสับสน เสียงนั้นมาจากกันบังของกลุ่ม
 เมฆนั้น เป็นเสียงของชาวเมืองทั้งพวกที่เคร่งศาสนา และพวกที่โอะโอะไววายตาม
 รานเหลา และแล้งก็มีเสียงของหญิงสาวที่คร่ำครวญวิงวอน และเสียงที่เร่งเร้าให้
 เธอไปต่อ กูกแมน บราร์นจำได้ว่าเป็นเสียงของเพชร เขาตะโกนเรียกชื่อเธอ
 วยความเสียใจและสิ้นหวัง เขารู้ว่าพวกปิศาจทั้งหลายกำลังพาตัวเธอไปเสียงของ
 เขากองสะท้อนไปทั่วทั้งป่า

The cry of grief, rage, and terror was yet piercing
 through the night, when the unhappy husband held his
 breath for a response. There was a scream drowned imme-
 diately in a louder murmur of voices, fading into far-
 off laughter, as the dark cloud swept away, leaving the
 clear and silent sky above Goodman Brown.

(Ibid., p.1038)

แล้วกูก็แมน บรารันก็เห็นโบสถ์หมู่กุ้ยวติคอยู่กับกิ่งไม้ เขาร้องออกมาว่า

My Faith is gone !

There is no good on earth ; and sin is but a name.

Come, devil ; for to thee is this world given.

(Ibid.)

ด้วยความผิดหวังและเสียใจ เขาเดินทางต่อไปเหมือนเสียดสี จากป่ายังมี
มีคำยืนยันจนมองไม่เห็นทาง แต่เขาก็ยังเดินทางต่อไปด้วยสัญชาตญาณที่นำไปสู่
ความชั่วร้าย

The whole forest was peopled with frightful sounds
the creaking of the trees, the howling of wild
beasts, and the yell of Indians ; while sometimes
gave a broad roar around the traveler, as if all
Nature were laughing him to scorn. But he was the
chief horror of the scene, and shrank not from its
other horrors.

(Ibid.)

กูก็แมน บรารัน เดินทางจนมาถึงใจกลางป่า มีกองไฟกองใหญ่ที่สาค
แสงสีแสดเพลิงเต็มท้องฟ้า มันเป็นเวลาเที่ยงคืน ภาพที่เขาเห็น เขาเปรียบเทียบกับ
กับสถานที่ประกอบพิธีทางศาสนาของหมู่บ้าน แต่เปลวไฟอันแดงฉานนั้นทำให้ผู้อ่าน
นึกไปถึงไฟนรก ฉากนี้เป็นฉากที่ฮอว์ธอร์นสร้างขึ้นในลักษณะที่ทำให้เห็นกระบวนการ
ทางความคิดของกูก็แมน บรารันผู้เคร่งศาสนา สภาพที่น่าจะเป็นพิธีกรรมทาง
ศาสนา แต่กลับเป็นพิธีกรรมของพวกนอกศาสนา ของปีศาจอันชั่วร้าย

At one extremity of an open space, hemmed in by the dark wall of forest, arose a rock, bearing some rude, natural resemblance either to an altar or a pulpit, and surrounded by four blazing pines, their tops aflame, their stem untouched, like candles at evening meeting. The mass of foliage that had overgrown the summit of the rock was all fire, blazing high into the night and fitfully illuminating the whole field.

(Ibid., p.1039)

ซึ่งฉากไฟก็ปรากฏในเรื่อง " Ethan Brand " สวรรค์ร้อนไฟในเตาเผาปูนขาวอันลุกโชนเปรียบเทียบบนไฟนรกที่อื่น แบรินค์ ปลุกวิญญาณของปิศาจเพื่อชัก-
 ลามเกี่ยวกับบาปมหันต์ กองไฟกองใหญ่นั้นแสดงถึงความชั่วร้ายเช่นเดียวกัน ใน
 " Young Goodman Brown " พิธีกรรมต่างๆ ในป่านั้นคล้ายกับพิธีของคริสเตียน
 ที่มีการเจิมเพื่อเป็นการยอมรับพระจิต (เพราะความเชื่อที่ว่าพระผู้เป็นเจ้านั้นเป็น
 ครีเอกาณาพ อันประกอบด้วยพระบิดา พระบุตร และพระจิต) เพื่ออาศัยอำนาจของ
 พระจิตบันดาลให้เป็นคริสเตียนที่ดี พิธีนี้ให้ความรู้สึกที่ศักดิ์สิทธิ์ แต่พิธีกรรมในป่าที่
 กุกกแมน บรรานัประสบเป็นพิธีของปิศาจ เพื่อเป็นการยอมรับวิญญาณของปิศาจให้
 อยู่เหนือจิตใจ ทำให้กุกกแมน บรรานัหวาดกลัวและพยายามชักชวนจิตสำนึกถึง
 ศีลธรรมความดี เขารองบอกเพชฌัญญูให้ชักขึ้น

Faith ! Faith ! cried the husband, " look up to
 heaven, and resist the wicked one." Whether Faith
 obey he knew not. Hardly had he spoken when he

found himself amid calm night and solitude, listening to a roar of the wind which died heavily away through the forest. He staggered against the rock, and felt it chill and damp ; while a hanging twig, that had been on fire, besprinkled his cheek with coldest dew.

(Ibid., p.1041)

ฮอว์ธอร์นใช้ฉากและบรรยากาศของพิธีช่วยให้ความรู้สึกของตัวละครถึงขีดสุดแล้วฮอว์ธอร์นก็ปล่อยให้ผู้อ่านคิดเอาเองว่าสิ่งที่ถูกแถม บรรานุกรสมนั้นเป็นเรื่องจริงหรือความฝัน ฮอว์ธอร์นบรรยายเพียงว่าถูกแถม บรรานุกรสในตัวในตอนที่เขามีก ซึ่งทำให้ผู้อ่านคิดว่าเขาอาจจะฝันไป แต่น้ำค้างจากกิ่งไม้ที่ถูกแถมก็เหมือนจะยืนยันว่าทั้งหมดเป็นเรื่องจริง ผู้อ่านสรุปไม่ได้ว่ากิ่งไม้นั้นถูกแถมเมื่อคืน หรือก่อนหน้านี้ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้อ่านก็ได้อารมณ์ถึงความรู้สึกถึงความแปลก ผิดธรรมชาติของฉาก ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าเป็นลักษณะของความสุดโต่ง ซึ่งสอดคล้องกับตัวละครและแนวคิดของเรื่อง

ในเรื่อง " The Great Carbuncle " ก็เช่นกัน ฮอว์ธอร์นก็เปิดเรื่องโดยขึ้นต้นว่า " At night fall " และได้บรรยายถึงภูมิประเทศที่สถิตของมณีอันมีค่า ทั้งหมดนี้ประกอบกองไฟเพื่อให้ร่างกายอบอุ่น แสงจากไฟที่สลับเปลี่ยนไปตามลม เกิดแสงเงาที่ไม่สม่ำเสมอ ทำให้เห็นคณะผู้แสวงหาที่มีหน้าตาแปลกประหลาดเหมือนภาพล่อ ไม่มีลักษณะของคนธรรมดาทั่วไป

They came mutually to the conclusion, that an odder society had never met, in city wilderness, on mountain or plain.

(Ibid., p.927)

ในการเสาะแสวงหา *Great Carbuncle* คณะผู้เดินทางได้ป็นขึ้น
เขาสูง เมื่อพวกเขาเดินขึ้นที่สูงซึ่งเต็มไปด้วยต้นสน เขาก็พบแถบบริเวณที่สูงหะมิมิน
ของขุนเขา ไม่มีต้นไม้หรือสิ่งที่มีชีวิตอยู่ ซึ่งก่อให้เกิดความรู้สึกโดดเดี่ยว และถูก
ตัดขาดจากโลก จากธรรมชาติ

Densely and dark the mists began to gather below, casting
black spots of shadow on vast landscape, and sailing heavily
to one centre, as if the loftiest mountain peak had summoned
a council of its kindred clouds, Finally the vapors wilded
themselves, as it were, into a mass, presenting the
appearance of a pavement over which the wanderers might
have sought an avenue to the blessed earth which they had
lost

(Ibid., p. 933)

ฉงนนี้ก่อให้เกิดความรู้สึกกลัว และถูกทอดทิ้งจากโลกมนุษย์ และกลัวว่า
เมฆนั้นจะบดบังทั้งสองไปจากสายตาของกันและกัน แล้วฉากก็เปลี่ยนไปด้วยความ
ขาวมัวของหมอกเมฆไปสู่ความเจิดจ้าจากแสงของมณี *Great Carbuncle*
ทำให้หมอกเมฆนั้นเปลี่ยนเป็นสีแสดหม่นและแจ่มจ้าขึ้นทุกขณะ เมฆค่อยๆ ลอยไป
จากยอดเขา ฮอว์ธอร์นใช้ฉากบรรยายให้เห็นความยิ่งใหญ่ อานุภาพของมณี

As the process went on, they saw the gleaming of water
close at their feet, and found themselves on the very
border of a mountain lake, deep, bright, clear, and calmly,
beautiful, spreading from brine to brine of a basin that

had been scooped out of the solid rock. A ray of glory
flashed across its surface.

(Ibid., p.934)

แสงมันเจิดจ้าและให้ความสว่างแก่ขุนเขา แสงสะท้อนจากหินราวกับว่า
เป็นแสงสะท้อนจากพื้นน้ำ ฉากนี้ก่อให้เกิดบรรยากาศของความเจิดจ้าอย่างที่สุด
โดยทั่วไปนั้น มืดนั้นจะมีความงามมากถ้ามีแสงสะท้อนหรือแสงแวววับจับสายตา
แต่แสงจากมณี Great Carbuncle นั้นมีมากเกินไป มันแรงกล้าจนทำให้ทั้ง
แมทธิว และแอนนาหวาดกลัว และคิดได้ว่ามันเป็นแสงที่น่ากลัว " awful blaze"
แมทธิวและแอนนาปฏิเสธไม่ต้องการมันอีกต่อไป ซึ่งทำให้แสงของมันลดน้อยลง
ทุกที จนเมื่อคนอื่นๆ มาถึงก็โศกเศร้าเพียงกอนหินที่บดแสงที่มีสะเก็ดเล็กๆ ของ
ไม่ว่ากระจายอยู่บนพื้นผิวเท่านั้น มณี Great Carbuncle แสดงให้เห็นว่าค่า
ของมันขึ้นอยู่กับค่านิยมของบุคคล ถ้าบุคคลให้ค่านิยมสิ่งใดสูง สิ่งนั้นก็จะมีค่า
เอนกอนันต์ แต่เมื่อบุคคลไม่ให้ค่านิยมกับมัน สิ่งนั้นก็ไร้ค่า

นอกจากเรื่อง " The Great Carbuncle " และ "Young Goodman
Brown " จะเริ่มดำเนินเรื่องในเวลาโพลเพลแล้ว ฉากสำคัญของเรื่อง
" Roger Malvin's Burial " ก็เป็นเวลาโพลเพลเช่นกัน ภูเบิน บอร์น
พร้อมกับคอร์คัสและไซรัสบุตรชายเข้าป่าเป็นวันที่ห้า เพื่อเสาะหาทำเลหักร้าง
ถางพง วันนั้นเป็นวันเดียวกับที่โรเจอร์ มัลวิน บิดาของคอร์คัสตายแล้วฝังในป่า
โดยไม่มีใครฝังศพให้ เมื่อคอร์คัสเอ๋ยถึงเหตุการณ์ในอดีต ทำให้ภูเบินตกอยู่ใน
ภวังค์ออกไปยังที่ที่เขาทิ้งโรเจอร์ไว้ ส่วนไซรัสนั้นออกไปล่ากวางตามนิสัยของ
เด็กหนุ่ม ทั้งภูเบินและไซรัสหายเงิบไป จนกระทั่งคอร์คัสเตรียมอาหารเสร็จเธอ
จึงออกเดินตามหาสามีและบุตรชายให้มาร่วมรับประทานอาหาร บรรยากาศในตอน

โพลเพล ความเงียบของป่าและเงาไม้ทำให้เกิดภาพหลอน เป็นใบหน้าของบุตรชายในหมู่นั้น

The sun was now beneath the horizon, and the light that came down among the leaves was sufficiently dim to create many illusions in her expecting fancy.

(Ibid., p.1138)

ครั้งหนึ่งเธอคิดว่าเห็นเขายืนตรงก้อนหินใหญ่ แต่เมื่อเพ่งดูเธอก็พบว่ามันเป็นลำต้นของไม้โอ๊ค เธอเดินไปรอบๆ ก็พบสามีพร้อมกับบุตรชายที่นอนอยู่แทบเท้า ไซรัสตายเพราะน้ำมือของรูเบน คอร์คัสไม่ได้ยืนยันว่ารูเบนทำอะไร เธอหวัดร้องและสิ้นสติด้วยความตกใจและสะเทือนใจอย่างรุนแรง ฉากในตอนนี้ได้บรรยายให้เห็นภาพของกิ่งไม้โอ๊คที่แห้งตาย เพราะรูเบนได้ถูกฆ่าเพื่อเลือก เป็นเครื่องหมายของสัญญาที่เขาได้ให้ไว้กับโรเจอร์ กิ่งไม้นั้นร่วงหล่นลงมา แสดงถึงการหลุดพ้นจากพันธะสัญญา เพราะรูเบนได้ชดใช้การผิดสัญญาด้วยผู้ที่เขารักยิ่งกว่าชีวิต

At the moment the withered topmost bough of the oak loosened itself in the stilly air, and fell in soft, light fragments upon the rock, upon the leaves, upon Reuben, upon his wife and child, and upon Roger Malvin's bones.

(Ibid., p.1139)

ฉากที่สำคัญในเรื่องฉากนี้ ฮอว์ธอร์นได้บรรยายไว้ในตอนต้นเรื่องที่แสดงให้เห็นว่าจะต้องเป็นที่ตายของโรเจอร์ นอกจากจะมีก้อนหินที่มีลักษณะเหมือนหินจารึกที่หลุมศพแล้ว ยังมีต้นไม้โอ๊คซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความตาย ป่านั้นเป็นป่าสน แตกต่างที่

บริเวณนั้นมีคนเฝ้าหินอยู่

The mass of granite, rearing its smooth, flat surface fifteen or twenty feet above their heads, was not unlike a gigantic gravestone, upon which the veins seems to form an inscription in forgotten characters. On the tract of several acres around this rock, oaks and other hardwood tree had supplied the place of pines, which were the usual growth of the land.

(Ibid., p.1125)

ใน " The Gentle boy " โทเบียสก็พบอิลบราฮิมในตอนใกล้ค่ำ ในฤดูใบไม้ร่วง ซึ่งให้บรรยากาศของความอ้างว้าง วังเวง

The air was cool the sky clear, and the lingering twilight was made brighter by the rays of a young moon,....the autumn wind wandered among the branches, whirling away the leaves from all except the pine trees, and moaning as it lamented the desolation of which it was instrument.

(Ibid., p.891)

แล้วโทเบียสก็ได้ยินเสียงที่เศร้าสร้อย คร่ำครวญยิ่งไปกว่าเสียงลม เสียงนี้มาจากใต้คนสนอันเป็นที่ฝังศพของพวกนอกศาสนาที่ถูกลงโทษ ทำให้โทเบียสต้องต่อสู้กับความนึกคิด เรื่องญาติ วิญญาณ เพราะบรรยากาศเช่นนี้ทำให้เขารู้สึกกลัว ผู้อ่านจะเห็นความเข้มงวดอันเป็นความสุดโต่งของลัทธิพิวริตันได้จากฉากในเรื่อง " The Gentle boy "

ที่เน้นที่ความเคร่งครัดด้านศีลธรรมจรรยา สถานที่นั้นเป็นไปในลักษณะหยาบๆ ไม่มีการตกแต่ง หญิงชายก็แยกกันนั่งคนละด้าน

The interior aspect of the meeting-house was rude the low ceiling, the unplastered walls, the naked woodwork, and the undraped pulpit, offered nothing to excite the devotion, which, without such external aids, often remains latent in the heart. The floor of the building was occupied by rows of long, cushionless benches, supplying the place of pews, and the broad aisle formed a sexual division, impassable except by children beneath a certain age.

(Ibid., p.896)

ในเรื่อง "The Gentle Boy" "Young Goodman Brown" "The Minister's Black Veil" "Roger Malvin's Burial" และ "My Kinsman, Major Molineux" ฉากและบรรยากาศเป็นสมัยที่พิวริตันอพยพมาทวีปอเมริกา เป็นยุคสมัยของความเชื่อเรื่องภูติผีปิศาจ และความเคร่งครัดในศาสนา ในขณะที่เดียวกันก็มีความขัดแย้งระหว่างบุคคลในสังคม และแม้แต่ในตัวบุคคลเองในเรื่องความดีความชั่ว ศีลธรรมจรรยา ซึ่งฮอว์ธอร์นได้อาศัยสิ่งเหล่านี้เป็นวัตถุดิบในการเสนอแนวคิดเรื่องทางสายกลางของเขา เราจะพบฉากเมืองกับป่า ดังที่กล่าวโดยละเอียดแล้ว ส่วนในเรื่อง "My Kinsman, Major Molineux" นั้นจะเป็นการบรรยายถึงฉากชนบทและฉากเมือง โรบิน หนุ่มจากชนบท เดินทางเข้าสู่เมืองในยามค่ำ ฮอว์ธอร์นบรรยายฉากเมืองท่าแห่งหนึ่งของนิวอิงก์แลนด์ ที่โรบินต้องพบแต่ความมืดหวัง ไม่มีผู้ให้ความกระจ่างแก่เขาทั้งที่พ่านักของพันตรีโมลิโนเลย ในชนบทเขาจะนึกถึงครอบครัว ความอบอุ่น แต่ในเมืองเขาพบแต่เสียงหัวเราะเยาะหยัน มีแต่ความโดดเดี่ยว สิ่งแวดล้อมที่แปลกใหม่ทำให้โรบินอ้างว้างยิ่งขึ้น

He now roamed desperately, and at random, through the town, almost ready to believe that a spell was on him, ..the streets lay before him, strange and desolate, and the lights were extinguished in almost every house.

(Ibid.,p.1215)

นอกจากนั้น โรบินยังได้พบกับความประหลาดอย่างยิ่ง นั่นคือชายที่หาใบหน้าซีกหนึ่งควยสีแดง และอีกซีกหนึ่งสีดำ ริมฝีปากก็หาควยสีดำและแดงแคสลับกับสีแกม รวากับว่าเป็นปิศาจ ๒ ตัวมารวมกันอยู่ที่ใบหน้าชายผู้นั้น ปิศาจแห่งไฟ และปิศาจแห่งความมืด ท่าทางอันดุดัน ชูเช่ญ ทำให้โรบินรู้สึกไร้ศรัทธาความมืดยิ่งขึ้น

ในขณะที่โรบินรอฟันครีโมลิโน ซึ่งชายผู้นั้นบอกว่าจะผ่านมา บรรยากาศในขณะนั้นสงบ แสงจันทร์ราวกับมีมนต์ ทำให้สรรพสิ่งงดงามอย่างประหลาด

The irregular and often quaint architecture of the houses, some of whose roofs were broken into numerous little peaks, while others ascended, steep and narrow, into a single point, and others again were square; the pure snow - white of some of their complexions, the aged darkness of others, and the thousand sparklings, reflected from bright substances in the walls of many, these matters engaged Robin's attention for a while, and then began to grow wearisome

(Ibid.,p.1217)

โรบินไคยินเสียงแผ่วเบาเหมือนฝน เป็นเสียงของผู้คนมากมาย แต่เสียงนั้นเบา
มาก และมาจากที่ไกลๆ โรบินคิดว่าเขาคงจะวิ่ง เขายืนขึ้นสลับความง่วง เขาเห็นอาคาร
หลังใหญ่ เขาคิดว่าจะต้องเป็นที่พำนักของพันตรีโมลิโน โรบินรู้สึกว่าเขาไม่สามารถแยก
ออกว่าอะไรคือความจริง อะไรคือความฝัน มันเป็นภาพหลอน

...by turns, the pillars of the balcony lengthened into the
tall, bare stems of pines, dwindled down to human figures,
settled again into their true shape and size, and then
commenced a new succession of changes.

(Ibid., p.1218)

โรบินเฝ้าคอยเวลาที่พันตรีโมลิโนจะผ่านมา เขารอคอยด้วยความหวังว่า ถ้าเขา
ได้พบพันตรีโมลิโน ทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นไปตามที่ต้องการ โรบินไคยินเสียงตะโกน เสียง
อึกทึก เสียงหัวเราะ เสียงดนตรี ผู้คนที่ส่งเสียงแสดงความสนใจในการกระทำของพวกเขา
เขา โดยมีชายหน้าสองสี่ี่มนำขบวน

A single horseman wheeled the corner in the midst of them, and
close behind him came a band of fearful wind-instruments,
sending forth a fresher discord now that no buildings kept it
from the ear. Then a redder light disturbed the moonbeams, and
a dense multitudes of torches shone along the street, concealing,
by their glare, whatever object they illuminated.

(Ibid., p.1221)

เมื่อโรบินได้เห็นญาติของเขาถูกแห่ประจาน เขารู้สึกตระหนก เสียงโห่ร้องแสดงความดีใจ สะใจดังมาจากทางคานหลัง โรบินก็ได้พบกับบุคคลต่างๆที่เขาเคยถามถึงที่พำนักของพันตรีไมลีน เสียงหัวเราะนั้นดังก้องไปทั่ว บรรยากาศเช่นนั้นทำให้โรบินระเบิดเสียงหัวเราะควยความแค้นใจที่ตกเป็นเรื่องล้อเล่นของชาวเมือง

The contagion was spreading among the multitude, when all at once, it seized upon Robin, and he sent forth a shout of laughter that echoed through the street,- every man emptied his lungs, but Robin's shout was the loudest there.

(Ibid., p. 1222)

เสียงหัวเราะเป็นเสียงที่แสดงอารมณ์ทั้งแค้นใจ พอใจอย่างสูงสุด ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แสดงความสุดโต่งที่ฮอว์ธอร์นใช้ตลอดทั้งเรื่องนี้ ใน "Young Goodman Brown " " The Birthmark " และ " Ethan Brand " ฮอว์ธอร์นก็ใช้เสียงหัวเราะในลักษณะเดียวกัน เพราะการหัวเราะเป็นพฤติกรรมที่บุคคลใช้ปลดปล่อยความกดดันทางจิตใจที่สุดขีด ไม่ว่าจะเป็นความดีใจ เสียใจ แค้นใจ หรือสะใจ หลังจากชวชนผ่านไป ความเจ็บปวดก็เขามาแทนที่ กลับมาอยู่ในบรรยากาศเดียวกับตอนเริ่มเรื่อง โรบินตกอยู่ในภาวะที่ต้องเผชิญกับความจริงและแก้ปัญหาของเขาต่อไป

ส่วนของรพีพัชชีนีในเรื่อง " Rappaccini's Daughter " ก็เป็นฉากที่ทำให้เห็นความผิดธรรมชาติ ส่วนนี้เป็น The Eden of the Present World เมื่อจวานนีเห็นส่วนนี้ครั้งแรก เขารู้สึกถึงความผิดธรรมชาติ

no longer of God's making, but the monstrous offspring of man's depraved fancy, glowing with only an evil mockery of beauty.

(Ibid., p.1044)

จวานนี้รู้สึกว่ารำพันไม่ในสวนนี้ ดูราวกับว่าได้รับการดูแลรักษาอย่างดีเกินไป
" exceeding care " ลักษณะพรรณไม้ก็แปลก งงงามราวกับมี

There was one shrub in particular, set in a marble vase in the midst of the pool, that bore a profusion of purple blossoms, each of which had the lustre and richness of a gem; and the whole together made a show so resplendent that it seemed enough to illuminate the garden, even had their been no sunshine.

(Ibid., p.1045)

ในความงามอย่างที่สุด มันก็มีพิษมากที่สุด ในขณะที่สวนของพระเป็นเจ้าคือสวนอีเก็นในโบเบิลเป็นสวนสวรรค์ มีต้นไม้แห่งความรู้ที่ชั่ว และมีต้นไม้แห่งชีวิต " the tree of life " ในสวนอีเก็น ต้นไม้ทุกต้นงงงามและใช้เป็นอาหารได้ ส่วนสวนของรพีพัคินีกลับเต็มไปด้วยต้นไม้มีพิษทั้งสิ้น ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นต้นไม้แห่งความตาย บรรยาภาศในสวนของรพีพัคินีขาดความรักความอบอุ่นที่มีในธรรมชาติมันมีแต่บรรยาภาศแห่งความตายเท่านั้น

นักวิทยาศาสตร์อย่างรพีพัคินีอยู่ในสวนที่เต็มไปด้วยพิษ นักวิทยาศาสตร์อย่างเอเมอร์ก็อยู่ในโลกของการทดลอง จอร์เจียนาได้ตกลงให้เอลเมอร์จัดการขจัดรอยปานแดงของเธอ เธอพบว่าบริเวณท้องที่เขานำเธอไปพักผ่อนถูกจิกไว้อย่างสวยงามราวกับวิมานในหมู่เมฆ มีม่านห้อยตั้งแต่เพดานจรดพื้น ม่านนั้นจิกไว้อย่างงดงามปิดกั้นห้องนี้จาก

สิ่งแวคล้อมภายนอก และก็มีให้แสงอาทิตย์ส่องเข้ามาบรรจบกับการทดลองของเขา แสดงให้เห็นว่าเขาปฏิเสธสิ่งที่มีในธรรมชาติและให้ความสำคัญของวิทยาศาสตร์อย่างมาก ห้องนั้นให้แสงจากตะเกียงที่ให้แสงงดงาม หลากสี และเป็นตา จอร์เจียน่า ใค้ย่างเข้าสู่ห้องทดลองเป็นครั้งแรก ห้องนั้นเต็มไปด้วยอุปกรณ์การทดลอง

The atmosphere felt oppressively close, and was tainted with gaseous odors which had been tormented forth by the process of science. The severe and homely simplicity of the apartment, with its naked wall and brick pavement, looked strange.

(Ibid., p.1029)

แต่สิ่งที่เป็นจุดสนใจของเธอคือภาพของสามีที่กำลังคร่ำเคร่งกับการทดลอง ใบหน้าของเขาซีดขาวราวกับคนตาย กระวนกระวายและติดพันกับการทดลองของเขา เขาอยู่ตรงหน้าเตาไฟ จ้องมองปฏิบัติการของของเหลวในหลอดทดลองที่กำลังกลั่นตัวราวกับว่าผลของมันจะเป็นสารแห่งความสุขนิรันดร์ หรือความทุกข์ทรมานนั้นขึ้นอยู่กับความเอาใจใส่อย่างที่สุดของเขา

จากสภาพห้องทดลองซึ่งแปลกและน่ากลัวสำหรับเธอบวกกับความตึงอึดทั้งใจอย่างมากของสามีที่จะหาทางขจัดป่านแคง ทำให้เธอรู้สึกเกลียดคำหั้นนั้น และยินดีที่จะร่วมในการทดลองทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นการเสี่ยงต่อชีวิต สิ่งแวคล้อมของจอร์เจียน่าที่มีอิทธิพลต่อเธอมาก คือ ปฏิกริยาของสามีทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกถึงความทุกข์ทรมานที่เธอได้รับ มันเป็นปฏิกริยาที่รุนแรงเกินไปสำหรับรอยคำหั้นเล็กๆ ในการทดลอง เอลเมอร์ให้เธออยู่ในม่านปิดกันแสงแดดไว้ แต่เมื่อเขาเห็นว่ารอยคำหั้นนั้นหายไปจากใบหน้าเอลเมอร์ก็รุกรมหน้าตาทางเพื่อให้แสงแดดส่องเข้ามา

He drew aside the window curtain and suffered the light of
natural day to fall into the room and rest upon her cheek.

(Ibid., p.1032)

เอลเมอร์นั้นให้แสงแดกส่องเข้ามาเป็นการเปิดตัวเองให้พบกับสิ่งที่ป็นธรรมชาติ
และสภาพที่เป็นจริง นั่นคือเขาได้ทำลายสิ่งที่ธรรมชาติสร้างมาโดยเห็นว่าเป็นคำหนิที่ต้อง
ขจัด และเขากำลังสูญเสียเธอไป ในเรื่องนี้เสียงหัวเราะของอามินาคับ ผู้ช่วยของ
เอลเมอร์แสดงความยินดีที่เอลเมอร์ขจัดคำหนินั้นสำเร็จ เอลเมอร์ก็หัวเราะเช่นกันและใน
ขณะที่วิญญาณออกจากร่างจอร์เจียนาก็มีเสียงหัวเราะของอามินาคับขึ้นอีก เสียงหัวเราะนี้
เป็นการแสดงความสะใจของอามินาคับที่เอลเมอร์ต้องได้รับผลของการกระทำที่ไม่สมเหตุ
สมผลของเขา ไม่ยอมรับในสิ่งที่ธรรมชาติสร้าง หมกมุ่นกับความคิดที่จะขจัดรอยปานแดง
และเชื่อมั่นในความรู้ทางวิทยาศาสตร์เกินไป จนละเลยจิตใจของจอร์เจียน่า

ฉากในเรื่อง " Dr. Heidegger's Experiment " นั้นก็เช่นกัน เป็น
ฉากที่แปลก สอวธอรันบรรยายไว้ว่า

If all the stories were true, Dr. Heidegger's study must have
been a very curious place.

(Ibid., p.945)

ห้องนั้นเต็มไปด้วยฝุ่นและหยากไย่ เป็นห้องที่เก่าคร่ำคร่า ผนังรอบๆ มีตู้หนังสือ
ตั้งอยู่ ชั้นล่างของตู้มีหนังสือเล่มโตๆ วางเรียงเป็นแถว ชั้นบนก็เป็นหนังสือเล่มเล็กบนหลัง
ตู้ที่อยู่กลางผนังด้านหลังมีรูปปั้นครึ่งตัวของฮิปโปเครติส ในมุมที่ลับตาที่สุดมีตู้ใบแคบๆ สูงๆ
ประตูตู้เปิดแง้มให้เห็นโครงกระดูกที่แขวนอยู่ภายใน ตรงช่องว่างระหว่างตู้หนังสือ มี
กระจกเงารอบทองแขวนอยู่ กระจกเงานี้เล่ากันว่ามิวิญญาณของคนไข้ของค็อกเตอร์

ไฮเค็กเกอร์สิงอยู่ ในคานตรงข้ามมีภาพเขียนเป็นภาพเหมือนของหญิงสาวในชุดสีจางๆ ซึ่งเหมือนใบหน้าของผู้สวม หญิงสาวผู้นี้เป็นคนรักของค็อกเตอร์ไฮเค็กเกอร์ ในห้องนั้นมีสิ่งสะกดตา คือหนังสือเล่มใหญ่สีดำ เป็นหนังสือเกี่ยวกับอำนาจลึกลับ เคยมีหญิงรับใช้ยกหนังสือนี้ขึ้นเพื่อปิดฝุ่น หนักก็มีเสียงกอกกักจากโครงกระดูกในตู้ และหญิงสาวในภาพก็เหมือนมีชีวิต เธอกล่าวหาข้างหนึ่งลงบนพื้นห้องในกระจกก็มีใบหน้าของผีที่สิงในกระจกโผล่หน้ากันสลับ ในขณะรูปปั้นของฮิโปเครติสขมวดคิ้วและร้องบอกว่า"ออกหน้าไว"

จากการบรรยายของฮอว์ธอร์น ทำให้ได้บรรยากาศของห้องที่มีอำนาจของวิญญาณภูติผีสิงอยู่ ทั้งนี้จึงไม่แปลกที่ค็อกเตอร์ไฮเค็กเกอร์จะมีน้ำพุแห่งความเยาว์วัยไว้ในครอบครอง ฮอว์ธอร์นใช้กระจกเงาเป็นส่วนประกอบของฉาก ภาพในกระจกเป็นภาพสะท้อนของภาพจริง ถึงมันไม่ใช่ภาพจริงแต่มันก็ไม่ใช่ภาพหลอก เมื่อแม่น้ำวัยเคอส์คิม้นำน้ำพุแห่งความเยาว์วัย และได้รับคำชมจากเพื่อนชายว่าเธอกลับเป็นสาวที่น่ารัก เธอวิ่งปราดไปที่กระจกเพื่อพิสูจน์ความจริง แต่สิ่งที่เธอพบก็คือภาพใบหน้าอันน่าเกลียดของหญิงแก่เซเนเกิม

เช่นเดียวกับเรื่องอื่นๆ ฉากสำคัญในเรื่องก็เป็นเวลาพลบค่ำ บรรยากาศเริ่มมืดมัว แต่ในคนโศกนาฏกรรมนั้นกลับมีประกายเรืองรอง

It was now so nearly sunset that the chamber had grown dusky
than ever; but a mild and moonlike splendor gleamed from
within the vase, and rested alike on the four guests and on
the doctor's venerable figure.

(Ibid., p.949)

ลักษณะของฉากในเรื่องนี้มีทั้งส่วนที่สมจริงและส่วนที่เหนือจริง ทำให้การใช้
น้ำพุแห่งความเยาว์วัยเพื่อแสดงถึงความสุกโคงของเพื่อนชราของเขาสอดคล้องกับเรื่อง

ในเรื่อง " The Minister's Black Veil " นั้น กระจกเป็นส่วนประกอบของฉาก ทำให้ตัวละครเกิดความรู้สึกตกใจกลัวเมื่อเห็นเงาตัวเองในกระจก

At a glance, catching a glimpse of this figure in the looking - glass, the black veil involved his own spirit in the horror with which it overwhelmed all others. His frame shuddered, his lips grew white, he spilt the untasted wine upon the carpet and rushed forth into the darkness.

(Ibid., p.876)

โรคเคอริคในเรื่อง " Egotism, the Bosom Serpent " ก็ใช้เวลาทั้งวันๆ นั่งหน้ากระจกมองหางูที่อยู่ในตัวเขา ฮอว์ธอร์นได้ใช้กระจกเป็นสื่อให้เห็นสภาพจิตใจที่ไม่ปกติของโรคเคอริคได้อย่างชัดเจน ในเรื่อง " Rappaccini's Daughter " จวานนี้ก็พยายามค้นหาความผิดปกติของตัวเขาที่หน้ากระจก เพื่อว่าเขาจะได้รับพิษจากการใกล้ชิดกับเบียทริซหรือไม่

ฮอว์ธอร์นนับบรรยายฉากได้อย่างสอดคล้องกับตัวละคร เนื้อเรื่องและแนวคิดของเขา เช่นในเรื่อง " Egotism, the Bosom Serpent " บ้านของโรคเคอริคนั้นแสดงถึงฐานะของเขา และลักษณะของตัวอาคารที่มืดทึบ ซึ่งเหมาะเป็นที่อยู่ของงู

It was a large, sombre edifice of wood, with pilasters and balcony, and was divided from one of the principal streets by a terrace of three elevations, which was ascended by successive flights of stone steps.

(Ibid., p.1114)

ฮอว์ธอร์นจะให้ฉากที่เป็นสนามหญ้า เพื่อรอคเคอร์จะได้แสดงออกถึงอาการของคนที่มีอยู่ในใจให้เห็นได้ เช่นการเดินดกเดี่ยวเหมือนงูเลื้อย

ในเรื่อง " The Artist of the Beautiful" ฉากร้านนาฬิกาของโอเวน ฮอว์ธอร์นก็บรรยายว่าเป็นร้านเล็กๆ อยู่ริมถนน โอเวนกำลังคร่ำเคร่งกับการประดิษฐ์กลไกชิ้นเล็กๆ ภายใต้โคมไฟดวงเดียว และเมื่อกล่าวถึงช่างเหล็กในร้านที่มีกองไฟโซน ฮอว์ธอร์นบรรยายถึงแสงและเงาที่ตัดกัน ความสว่างจากเปลวไฟและความมืดของกลางคืน เสียงตีเหล็กซึ่งแสดงให้เห็นพลกำลังของโรเบิร์ต ฮอว์ธอร์นชี้ให้เห็นการทำงานโดยใช้กำลังสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นประโยชน์ และความคร่ำเคร่งของโอเวนในการประดิษฐ์กลไกเล็กๆ เพื่องานศิลปะเพื่อความงามของเขา

ฉากในทุ่งหญ้า เขานั่งมองลีลาการเคลื่อนไหวของสัตว์ต่างๆ และเพลิดเพลินกับการไล่จับผีเสื้อ ผีเสื้อนั้นเป็นสิ่งที่สวยงาม บอบบาง ละเอียดย่อน การไล่จับผีเสื้อของโอเวนก็เท่ากับการพยายามที่จะสร้างสิ่งที่สวยงามและละเอียดย่อนให้ได้ด้วยน้ำมือของเขา เมื่อโอเวนละจากงานที่เขารักไปใช้ชีวิตที่มกินอย่างสนุกสนาน แต่เมื่อเขาเห็นผีเสื้อมาบินรอบๆ ตัวเขา เขาก็ย้อนไปหางานประดิษฐ์ศิลปะเพื่อความงามเช่นเดิม ฮอว์ธอร์นใช้ผีเสื้อเป็นสิ่งประทับใจของโอเวน

This creature of sunshine had always a mysterious mission for the artist.

(Ibid.,p.1151)

ในเรื่อง " Ethan Brand " ก็มีฉากซึ่งแปลกและสะท้อนให้เห็นภาวะทางจิตใจของตัวละครเอกของเรื่อง นั่นคือ ฉากที่สุนัขของชาวผิวพ้อคานิงเร่ ที่วิ่งวนไล่หางตัวเอง สุนัขแกทั้งเห่าและวิ่งไล่หางตัวเอง วิ่งเร็วขึ้น เร็วขึ้น ทั้งเห่าและทอนถึขึ้นเป็นที่น่าสมเพชและขบขันของชาวเมืองที่ชุมนุมกันอยู่ มันวิ่งจนหมดแรงและล้มตัวลงนอนอย่างสงบ

ความแปลกประหลาดในความคิดที่จะไล่ทางตัวเองให้ทันเป็นความสุขโง่งที่ฉายให้เห็นลักษณะเดียวกันกับอีซัน แบนด์ ที่ออกแสวงหาบาปมหันตอย่างไม่ลดละซึ่งในที่สุดเขาก็พบว่า มันคือความหยิ่งทะนงที่อยู่ใต้ใจของเขาเอง

จากการวิเคราะห์ฉาก สรุปได้ว่า การใช้ฉากและบรรยากาศนั้นฮอว์ธอร์นสร้างได้เหมาะสมกับแนวคิดเรื่องทางสายกลางของเขา ฉากนั้นมีบทบาทมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับนาฏการ (action) ของตัวละครในเรื่อง สถานที่และเวลานั้นสอดคล้องกลมกลืนกับเนื้อเรื่อง และจุดหมายของผู้ประพันธ์ที่ให้อ่านเกิดความคิดว่าเป็นเรื่องจริงหรือเพ้อฝัน เวลาที่ใช้ส่วนใหญ่จะใช้เวลาไหลพลั โกลคำเริ่มเรื่องไปจนถึงตอนกลางคืน ซึ่งมีความลึกที่ให้ความรู้สึกกลับเหมือนจิตใจของมนุษย์ การบรรยายเหตุการณ์แต่ละฉาก แสดงให้เห็นความประณีตของฮอว์ธอร์น ฉากจะเด่นมาก บรรยายากของเรื่องได้จากสถานที่ เวลา และเสียงประกอบที่เร้าเร้าทำให้การเสนอแนวคิดของเรื่องทำได้อย่างสมบูรณ์ ไม่มีที่ติ

สำนวนโวหาร

การใช้สำนวนโวหารในเรื่องสั้นทั้ง 12 เรื่องนี้มีทั้ง simile และ metaphor เพื่อให้อ่านเกิดความรู้สึกใกล้เคียงซึ่งกว่าการกล่าวอย่างตรงไปตรงมา การศึกษาสำนวนโวหารนี้เพื่อให้เห็นว่าฮอว์ธอร์นนั้นแสดงถึงแนวคิดเรื่องทางสายกลางโดยเฉพาะอย่างยิ่งในค่านิยม ไม่เพียงแต่ในตัวละครหรือฉากเท่านั้น แม้ในสำนวนโวหารก็แสดงให้เห็นแนวคิดนี้เช่นกัน

1. สำนวนการเปรียบเทียบที่เกี่ยวข้องกับความมืดและความสว่าง (Darkness and Light) ซึ่งเป็นปลายโต่ง สำนวนดังกล่าวคือ

การเปรียบเทียบรอยยิ้มเศร้า ค้างแสงอันเลือนกลางที่ผ่านผ้ามืดหน้าสีค่า

The sad smile like a faint glimmering of light producing
from the obscurity beneath the veil.

(Ibid.,p.878)

เปรียบเทียบมือ เป็นความชั่ว ความเลวร้าย ความสว่างคือความรู้แจ้งเห็นจริง
โทเบียดถามตัวเองว่า มนุษย์นั้นมิใช่ตกอยู่ในความมืดจนกระทั่งมีแสงสว่างมานำทางชีวิต
หรือ

Are we not all in darkness till the light doth shine upon us?

(Ibid.,p.893)

ผ้ามืดหน้าสีค่านั้นกึ่งเมฆที่บังแสงอาทิตย์ นั่นคือทำให้ความกระจ่างแจ่มใสต้องมีคมัวลง
เป็นสัญลักษณ์ของบาปหรือความเศร้าหมอง

from beneath the black veil, there rolled a cloud into the
sunshine, an ambiguity of sin or sorrow,

(Ibid.,p.879)

เช่นเดียวกับในสำนวนเปรียบเทียบต่อไปนี้ทำให้ความรู้สึกลึกซึ้ง แคทรีนทอดลูกนัยและผม
ยาวดำทั้งขนนกหูเหว้าของเธอนั้นคลุมใบหน้าอิบลราฮิมราวกับผ้ามืดหน้าสีอันเป็นสัญลักษณ์
ของความมืดมน ความทุกข์ ความเศร้า เป็นการทำนายอนาคตของอิบลราฮิมที่ต้องพบกับ
ความทุกข์ ความเศร้าหมองเพราะมารดา

her long, raven hair...fell down about him like a veil.

(Ibid.,p.900)

เปรียบเทียบความชราที่หายไปของคนทั้ง 4 เมื่อไต้ค้ำน้ำพุแห่งความเยาว์วัย รวากับความมืดที่
จางหายไปในตอนรุ่งสาง

The shadows of age were flitting from it like darkness from the
crimson daybreak.

(Ibid., p.948)

เมื่อจวานนี่เกิดความรู้สึกเกลียดและขยะแขยงในความเป็นพิษของเบียร์ที่จี้ที่แพร่มาถึงเขา
เบียร์ที่จี้ก็รับรู้ความรู้สึกนั้นไต้ทันที่ว่า มีความมืดระหว่างเธอและเขา

There was a gulf of darkness between them.

(Ibid., p.1162)

และความโกรธของจวานนี่นั้นก้างประกายฟ้าแลบจากเมฆที่มืดดำ เมฆที่มืดดำคือจิตใจของ
จวานนี่ที่เต็มไปด้วย โมหะ โทสะ

Giovanni's rage broke forth from his sullen gloom like a
lightning flash out of a dark cloud.

(Ibid.)

เมื่อกล่าวถึงมณี Great Carbuncle ฮอว์ธอร์นก็เปรียบเทียบว่าสุกสว่างราวกับผีพุ่งไต้
ซึ่งแสดงถึงความสว่างอย่างที่สุด

The Great Carbuncle gleaming like meteor.

(Ibid., p.929)

เปรียบเทียบความดีใจของผู้ใดที่มีน้ำพุแห่งความเขรยวียว่าใบหน้าของทุกคนฉายแววแห่ง
ความปิติในทันที รวาก็มีแสงอาทิตย์ทำให้ใบหน้าทุกคนสว่างขึ้นอย่างฉับพลัน

A sudden glow of cheerful sunshine brightening over all their
visages at once.

(Ibid.,p.948)

มีการเปรียบเทียบเสียงของเบียร์จิวาไฟเราะอย่างยิ่ง โดยเปรียบกับความงาม
ของอาทิตย์ยามอัสดงในดินแดนเขตร้อนที่อากาศแจ่มใส แสงอาทิตย์เจิดจ้าสวยงามอย่างยิ่ง

a voice as rich as a tropical sunset.

(Ibid.,p.1046)

และเช่นกัน

She was lovely as dawn and gorgeous as the sunset.

(Ibid.,p.1058)

ความน่ารักของเด็กน้อยอิบราฮิมก็เหมือนแสงสว่างที่ขับไล่ความมืดในบ้านหลัง
น้อย

Ibrahim was like a domestic sunbeam, brightening moody
countenances, and chasing away the gloom from the dark
corners of the cottage.

(Ibid.,p.902)

ความเศร้าโศกของร็อกเคอริคทุกทั้งหมอกสีเทาอันเย็นเยือก บดบังแสงอาทิตย์
ยามเช้าของฤดูร้อน

a singular gloom spreading over his daily life, like those
chill, grey mists that sometimes steal away the sunshine from
a summer's morning.

(Ibid.,p.1108)

อุปนิสัยของการที่จะนำแสงสว่างไปสู่ป่าลึกที่มีค้ำ นั่นคือ การเข้าป่าของเขา
เป็นไปเพื่อจะขุดคุ้ยหรือค้นหาสิ่งลึกลับที่เขาไม่ไ้รักษา เพื่อให้ป่าซึ่งหมายถึงจิตใจของเขา
ได้พบกับแสงสว่าง ซึ่งแสดงถึงความหลุดพ้นจากนั้น

He was to throw into some deep recess of the forest.

(Ibid.,p.1133)

สันติจะทำให้จิตใจอันมีค้ำของเขาได้พบกับแสงสว่าง

Peace would throw its sunlight into the sepulchre of his heart.

(Ibid.,p.1136)

ดวงตาของเขามีประกายทั้งแสงไฟในถ้ำที่ลึกลับ แสดงให้เห็นความมืดกับความ
สว่าง ความสว่างจากไฟธอร์นมักใช้เป็นสัญลักษณ์ของความชั่ว โปนรก และในขณะ
เดียวกัน ความลึกลับมีค้ำในถ้ำก็แสดงถึงจิตใจที่ลึกลับใน แสงความชั่วร้าย

his eyes-- gleamed like fires within the entrance of a
mysterious cavern.

(Ibid.,p.1186)

2. การเปรียบเทียบที่เกี่ยวข้องกับงู พิษซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความชั่วร้าย

ในเรื่อง " Egotism, the Bosom Serpent " ก็มี การเปรียบเทียบ
ความอิจฉา ความชั่วร้ายเป็นงู

snake-- a type of each man's fatal error or hoarded sin...ever
every mortal bosom harbored either a brood of small serpent
or one overgrown monster that had devoured the rest.

(Ibid.,p.1112)

ความผิดที่รู้เป็นเก็บไว้เป็นความลับเป็นกังวลที่พันนาการจิตใจของเขาและ
เป็นงูที่กัดทะลุจิตใจ

His one secret thought became like a chain binding down his
spirit and like a serpent gnawing into his heart.

(Ibid.,p.1132)

เมื่อบรรยายถึงลักษณะของไม้เท้าที่ปีศาจใช้ช่วยในการเดินทางเข้าสู่ป่าลึกก็
เปรียบเทียบไม้เท้านี้ว่ามีลักษณะเหมือนงู

the staff might almost be seen to twist and wriggle itself
like a living serpent.

(Ibid.,p.1034)

ความรังเกียจผู้คนที่ต่างศาสนาทำให้เกิดความรู้สึกไม่สบายและต้องโทเบียด จึง
ปล่อยมืออิลบราฮิมทันที รวากับว่าได้สัมผัสกับงูที่น่าขยะแขยง

The Puritan..relinquished it as if he were touching a loathsome reptile.

(Ibid.,p.893)

แม้แต่คนไม่ในส่วนของรัฟฟลินซึ่งเป็นคนไม่มีพิษ บางคนก็มีลักษณะเหมือนงู

some crept serpentlike along the ground

(Ibid.,p.1045)

3. การเปรียบเทียบกับงูหลาม ซึ่งเป็นดอกไม้ที่ได้รับการยกย่องว่างามที่สุดในบรรดากุหลาบในสวนสาธารณะ และกุหลาบ

สายตาของเอลเมอร์ทำให้สีแกงราวสีกุหลาบที่แก้มเธอเปลี่ยนเป็นขาวซีดเหมือนคนตาย

a glance with the peculiar expression..changed the roses of her cheek into a deathlike paleness.

(Ibid.,p.1023)

ถ้วยอันเข้มข้นทำลายความงดงามราวกุหลาบของเธอ และเหลือไว้แต่เพียงความซีดราวกับซากศพ

a stronger infusion would take the blood out of the cheek, and leave the rosiest beauty a pale ghost.

(Ibid.,p.1028)

ครอบครัวโทเบียสนั้นมาตั้งรกรากในดินแดนใหม่ ด้วยความหวังและความเบิกบาน
 รวากับดอกกุหลาบที่มีความงดงาม แต่แล้วเขาต้องพบกับความสูญเสีย หมกอาลัยตายอยาก
 รวากับกุหลาบซึ่งเป็นไม้ที่คงการความดูแลเอาใจใส่อย่างดี เลี้ยงยากต้องเฉาตายเมื่อ
 ปลูกในดินที่ไม่เหมาะสม

They had left their nation country blooming like roses, and
 like roses they had perished in a foreign soil.

(Ibid.,p.897)

หลังจากเหตุการณ์รุนแรงที่สุดในชีวิตของอิบราฮิมผ่านไป อิบราฮิมก็ตกอยู่ใน
 สภาพของคาถากุหลาบที่เป็นแผล ไม่มีทางงอกงามอีกต่อไป

leaving poor Ibrahim to pine and droop like a cankered rosebud,

(Ibid.,p.906)

และมีการเปรียบเทียบกลิ่นหอมของลมหายใจของหญิงสาวว่าหอมยิ่งกว่ากุหลาบ
 เปอร์เซีย

a certain rich perfume in her breath - richer than a garden
 of Persian roses.

(Ibid.,p.1058)

4. การเปรียบเทียบในลักษณะอื่นๆ ที่ เป็นความสุกโต

การเปรียบเทียบวัยหนุ่มสาวเป็นปลายโต้งของวัย ซึ่งคนจะมีอารมณ์ ความต้องการ
 ที่จะแสดงออกอย่างสุกซึ่ก

Youth, like the extremity of age.

(Ibid.,p.950)

หรือวัยชราที่เต็มไปด้วยความกังวล เศร้าสร้อย โรคภัยไข้เจ็บ

Age, with its miserable train of cares and sorrows and diseases.

(Ibid.,p.949)

ความรู้สึกของจอร์เจียน่า เมื่อสามีพูดถึงรอยตำหนิบนใบหน้าเธอ ซึ่งทำให้เธอ
รู้สึกเหมือนถูกยาแถมของเธอดูถูกนวดควยเหล็กกรอนๆ

At the mention of the birthmark, Georgiana, as usual, shrank
as if a red hot iron had touched her cheek.

(Ibid.,p.1027)

เบียร์จี้พูดถึงคำพูดของจวานนี่ที่ประนามเธอว่าเป็นเหมือนกับตะกั่วที่เสียคาง
ทำร้ายจิตใจเธอ

Thy words of hatred are like lead within my heart.

(Ibid.,p.1065)

การแสดงให้เห็นความทนุถนอมอย่างมากของโคโรรีเมื่อดูแลอิเลบราฮิมว่าราวกับ
การประคองผีเสื้อในอุ้งมือ

She nurtured him with the gentle care of one who handled a
butterfly.

(Ibid.,p.903)

โทเบียสเปรียบความรักของเขาที่มีต่อลิวราฮินว่าเหมือนยาพิษ

he too must die as if my love were poison.

(Ibid., p.907)

นอกจากนั้นยังมีการเปรียบเทียบที่แปลกออกไป นั่นคือเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของร่างกายโอเวนว่าเติบโตเหมือนผักหรือต้นไม้ซึ่งไม่มีจิตใจ

It was as if the spirit had gone out of him, leaving the body
the flourished in a sort of vegetable existence.

(Ibid., p.1150)

การเปรียบเทียบที่เกินจริงอันแสดงให้เห็นความรู้สึกที่ต้องการเน้นของผู้พูดเช่น
เปรียบเทียบเบียทริจีเป็นนางฟ้า

The real Beatrice was a heavenly angel.

(Ibid., p.1062)

หรือโอเวนที่เห็นแอนนี่เป็นนางฟ้าเช่นกัน

Annie - the angel of his life

(Ibid., p.1149)

นอกจากนั้น ฮอว์ธอร์นยังเปรียบเทียบให้เห็นความชัดเจนของรอยคำหั้น เมื่อใบหน้า
ของจอร์เจียน่าซีกชาว ว่าเหมือนทับทิมแดงบนหินอ่อนสีขาวจืด

The crimson hand was brought strongly out, like a bass -
relief of ruby on the whitest marble.

(Ibid., p.1023)

กลวิธีการประพันธ์ในเรื่องสั้นทั้ง 12 เรื่องของฮอว์ธอร์น มีความสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องทางสายกลางของเขา นั่นคือฮอว์ธอร์นต้องการให้เห็นว่า การดำเนินชีวิตด้วยความสุกโต ไม่ยึดทางสายกลางจะทำให้ชีวิตขาดความสุขทางใจ ซึ่งแสดงออกจากสภาพจิตของตัวละครทั้งที่ไควเคอเรสท์โดยละเอียดแล้ว นอกจากนั้นการสร้างฉากก็แสดงให้เห็นความสุขโต ความนิยมนิยม ในความนิยมนิยมของฉากก็แสดงให้เห็นกระบวนการทางความคิด และสภาพจิตใจของตัวละครได้อย่างสอดคล้องกัน ส่วนในการใช้สำนวนโวหาร การเปรียบเทียบก็นำสิ่งที่มีความพิเศษนิยมนิยม นั่นคือมีความเป็นที่สุด เช่น งานที่สุด สว่างที่สุด ความสว่าง ความมืด ความเป็นพิษ ซึ่งมีใช้สิ่งที่เป็นกลางๆ แสดงให้เห็นว่าฮอว์ธอร์นนับสนับสนุนความคิดเรื่องทางสายกลาง การใช้ชีวิตที่เรียบง่าย และชี้ให้เห็นผลเสียของการไม่ยึดทางสายกลาง หรือความสุขโตอย่างเกินซัด

สรุปผล และข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษา

แนวคิดเรื่องทางสายกลางของฮิวริสทอนั้น คือการดำเนินชีวิตที่เรียบง่าย ไม่หลงใหลคลั่งไคล้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่แยกตัวออกจากสังคม ไม่เห็นแก่ตัว เป็นชีวิตที่ให้ความสำคัญของสติปัญญาและจิตใจเท่าเทียมกัน ผู้ที่ดำเนินชีวิตในทางสายกลางจะต้องยอมรับความจริงของโลกและเมื่อมีปัญหาก็แก้ปัญหาโดยการเผชิญกับความจริง ไม่ปล่อยให้อุปสรรคนั้นค้างคั่งอยู่ในใจ ทำให้ชีวิตขาดความสุข ต้องเศร้าหมองตลอดไป ฮิวริสทอนั้นแสดงให้เห็นว่าการดำเนินชีวิตในทางสายกลางนั้นมีความสัมพันธ์กับความสุขทางใจ นั่นคือถ้าบุคคลดำเนินชีวิตในทางสายกลางแล้วจะมีความสุข มีสุขภาพจิตดี ในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลไม่ดำเนินชีวิตในทางสายกลาง ไม่หลงใหลคลั่งไคล้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้ว ชีวิตก็จะขาดความสุขทางใจ ซึ่งเห็นได้จากสุขภาพจิตที่ผิดปกติ

ฮิวริสทอนได้ชี้ให้เห็นว่า การคลั่งไคล้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น คลั่งไคล้ในวิทยาศาสตร์ แต่เพียงอย่างเดียว ดังรัฟฟิคินี เอลเมอร์ ก็อทเตอร์คาคาโฟเคล อีตัน แบรนต์ โดยไม่คำนึงถึงเรื่องจิตใจ ใช้นุญย์เป็นเครื่องทดลองเพื่อแสวงหาความรู้ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์แต่เพียงอย่างเดียว ก็เป็นความสุขโง่งที่ทำให้ชีวิตขาดความสุข การมองชีวิตในก้นแก้ว ไม่ยอมรับว่ามนุษย์นั้นต้องมีทั้งดีและชั่ว ของกุกแมน บราวน์ ความหมกมุ่นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น ความรู้สึกผิดบาป ความรู้สึกที่ว่าบาปนั้นจะต้องได้รับการชำระของรูเบน บอร์น หรือความต้องการที่จะแสดงออกถึงความชั่วที่มนุษย์ซ่อนเร้นไว้ด้วยการใช้ผาคลุ่มหน้าสีคำเป็นสัญลักษณ์ของซูเปอร์ สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลเหนือชีวิตจิตใจของบุคคลทำให้ชีวิตขาดความสุข สุขภาพจิตไม่ดี

ความหลงใหลในวัตถุ ชื่อเสียง เกียรติยศ เงินทอง ของคณะผู้แสวงหา Great Carbuncle ความมัวเมาในกามของเพื่อนชราทั้ง 4 ของค็อกเตอร์ไฮเค็กเกอร์ ที่ยึดมั่น ถิ่นนั้น ไม่ยอมรับความจริงของโลก ใช้ชีวิตนั้นปลายอย่างกระวนกระวาย คั่นร่น แสวงหา น้ำพุแห่งความเยาว์วัย ชีวิตที่หลงใหลในศิลปะความงามแต่เพียงอย่างเดียวของโอเวนจน พยายามปลื้มตัวออกไป ไม่อยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง ก็เป็นความสุดโต่งที่ทำให้ขาดความสุข ฮอว์ธอร์นชี้ให้เห็นว่าแม้แต่ความรัก และศาสนา ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีงาม ถ้าบุคคลไม่ ยึดทางสายกลางแล้ว ก็ทำให้เป็นทุกข์อย่างยิ่ง เช่น รัชชินีที่รักบุตรสาวมากเกินไป จึง หาทางปกป้องเธอโดยการทำให้เธอมีพิษในตัวเอง ซึ่งผิดธรรมดา หรือแคทรีนซึ่งคลั่งศาสนา จนละเลยหน้าที่ของแม่ และสังคมพิวริตันที่คลั่งศาสนา รังเกียจเคียดแค้นทัศนคติต่างลัทธิ ข่ม-เหงทำร้ายลงโทษคนต่างลัทธิถึงตาย ทั้ง ๆ ที่ศาสนาสอนให้คนมีเมตตา มีคุณธรรม นอก จากนั้นการก้มความหวังไว้อย่างสูงเกินไปก็เป็นความสุดโต่งสำหรับฮอว์ธอร์น เช่นกัน

ฮอว์ธอร์นนั้นแสดงออกถึงแนวคิดเรื่องทางสายกลาง และความสัมพันธ์ระหว่าง ทางสายกลางกับความสุขทางใจอย่างชัดเจนในกลวิธีการประพันธ์ อันประกอบด้วย การ สร้างตัวละคร ฉาก และบรรยากาศ รวมถึงสำนวนโวหาร ในการสร้างตัวละครนั้นฮอว์-ธอร์นได้สร้างตัวละคร 2 ประเภท คือ ตัวละครที่ยึดทางสายกลาง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นตัวละคร-ประกอบ และตัวละครที่ไม่ยึดทางสายกลาง ซึ่งเป็นตัวละครเอกของเรื่อง ลักษณะการเสนอ ตัวละครนั้นฮอว์ธอร์นจะเน้นที่ตัวละครที่ไม่ยึดทางสายกลาง และมีลักษณะเด่นของกลุ่มนี้คือ รูปร่างผอมเกร็ง ซึ่งเป็นลักษณะที่นักจิตวิทยาที่ศึกษาความสัมพันธ์ของรูปร่างกับพฤติกรรมก็สรุปไว้ว่าเป็นกลุ่มที่มีอารมณ์อ่อนไหว มีแนวโน้มเป็นโรคจิตไค่มาก ฮอว์ธอร์นจะให้เห็น ภาวะจิตใจของตัวละครมากกว่าการบรรยายรูปร่างหน้าตา ฮอว์ธอร์นสร้างตัวละครของ เขาได้อย่างสมจริง แม้ในการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมก็เป็นไปอย่างสมเหตุสมผล ฮอว์ธอร์นนั้นกำหนดชื่อตัวละครเพื่อให้สอดคล้องกับความคิดของเขา เช่น ตัวละครที่มีการ ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย ก็มีชื่อแบบชาวบ้านธรรมดา ถ้าตัวละครที่มีความสุดโต่งก็มีชื่อ แปลก ๆ

สำหรับฉากในเรื่องสั้นทุกเรื่องของเขาจะมีลักษณะพิเศษที่ให้บรรยากาศสอดคล้องกับแนวคิดของเรื่อง ฉากของฮอว์ธอร์นนั้นไม่เพียงแต่เน้นเพราะการเลือกเวลา และปรากฏการณ์ต่าง ๆ แสง เงา ตลอดจนเสียงลม เสียงเพลงสวท เสียงคร่ำครวญ ทำให้แนวคิดเรื่องทางสายกลางของฮอว์ธอร์นเด่นชัดยิ่งขึ้น ในก้านสำนวนโวหาร มีการเปรียบเทียบสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในลักษณะกลาง ๆ แต่เป็นสิ่งที่มีความพิเศษหรือมีกรรมคาเช่นกัน นอกจากนี้ฮอว์ธอร์นยังใช้สัญลักษณ์เช่นในตัวละครที่ชื่อ "Faith" ภรรยาของกุกแมน บราวน์ ก็ใช้ในลักษณะที่เป็นสัญลักษณ์เช่นเดียวกับชื่อ "Goodman Brown" แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนที่มีมองโลกในแง่ดีค่อนข้าง โดยไม่คิดว่าโลกนั้นต้องมีทั้งดีและชั่ว เมื่อกุกแมน บราวน์สิ้นศรัทธาในคุณความดีของมนุษย์ เป็นต้น ฮอว์ธอร์นใช้ฉากป่าหมายถึงความชั่วร้าย ความเลวร้าย และฉากเมืองเป็นความดีงาม คุณธรรม ในเรื่อง "Young Goodman Brown" ความมืด เสียงหัวเราะ กิ่งไม้ที่แห้งตายเพราะเป็นที่ซึ่งรูปเป็นน้ำผ้าเป็นอนเล็ดผูกไว้หรือผ้าคลุมหน้าสีดำ เหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ที่ฮอว์ธอร์นใช้แสดงถึงภาวะจิตใจของตัวละคร เพื่อให้เห็นแนวคิดเรื่องทางสายกลางและความสัมพันธ์ระหว่างทางสายกลางกับความสุจริตใจ

ฮอว์ธอร์นนั้นมีความเข้าใจในพฤติกรรมมนุษย์ดี ว่ามนุษย์นั้นมีความต้องการตามธรรมชาติ และพยายามที่จะสนองความต้องการนั้น ถึงแม้ว่าฮอว์ธอร์นจะเป็นนักเขียนในยุคศตวรรษที่ 19 ซึ่งยังไม่มีการศึกษาทางจิตวิทยาที่อย่างจริงจังจนสามารถสรุปเป็นทฤษฎี แต่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ของฮอว์ธอร์นนับได้ว่า เขาเป็นนักจิตวิทยาคนหนึ่ง

ฮอว์ธอร์นเข้าใจถึงความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลไม่สามารถสนองความต้องการได้ ทำให้เกิดความคับข้องใจ ทำให้บุคคลต้องปรับตัวโดยใช้กลวิธีต่าง ๆ เช่น การเก็บกด การหมกมุ่นครุ่นคิด การก้าวร้าว หรือการหนีจากโลกแห่งความเป็นจริง สร้างโลกของตนเองขึ้น ซึ่งการปรับตัวเหล่านี้ไม่ใช่การแก้ปัญหา ฮอว์ธอร์นชี้ให้เห็นว่า การ

ปรับตัวโดยการหลีกเลี่ยงไม่เผชิญกับปัญหา ทำให้บุคคลขาดความสุขทางใจ กลายเป็นคน
 สุขภาพจิตไม่สมบูรณ์ในที่สุดซึ่งแนวคิดของฮอว์ธอร์นเรื่องทางสายกลางนั้นสอดคล้องกับจิตวิทยา
 ในชีวิตประจำวัน นั่นคือคนที่สุขภาพจิตดีจะต้องมีการประนีประนอมระหว่างความต้องการ
 ส่วนบุคคลและความต้องการของสังคม ยอมรับความจริง ไม่คลั่งไคล้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่
 ตกเป็นทาสของอารมณ์ต่าง ๆ ลดความพอใจไม่พอใจในโลก ไม่ตั้งความหวังว่าทุกสิ่งจะต้อง
 สมบูรณ์เพียบพร้อม

เป็นที่น่าสังเกตว่า แนวคิดเรื่องทางสายกลางของฮอว์ธอร์นนั้นมีความเป็นสากล
 สอดคล้องกับแนวคิดนี้ในพุทธศาสนาและลัทธิเอพิคคิวเรียน ซึ่งยืนยันไว้ว่า ไม่ว่าบุคคลใดจะ
 เกิดมาในลัทธิศาสนาใดก็ตาม ถ้าดำเนินชีวิตในทางสายกลาง ก็จะทำให้ชีวิตมีแต่ความ
 สงบสุข ฮอว์ธอร์นนั้นมีความรู้แจ้งในสังขารธรรมนี้ และสามารถเสนอความคิดของเขาได้
 อย่างแจ่มแจ้ง และเต็มไปด้วยศิลปะ

ข้อเสนอแนะ

1. สมนควรให้นักศึกษาวิชาเอกจิตวิทยาได้ศึกษาแนวคิดทางจิตวิทยาจากวรรณคดี
 เรื่องอื่น ๆ ด้วย
2. ควรได้มีการศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดในพุทธศาสนาที่ปรากฏในงานวรรณกรรม
 ที่เป็นภาษาอังกฤษอื่น ๆ เช่น กวีนิพนธ์ของคาลิล ยิบราน (Kahlil Gibran)
 เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- เจตนา นาควัชร "วรรณคดีวิจารณ์และวรรณคดีศึกษา" ใน วรรณไวทยาการ : วรรณคดี
พิมพ์ครั้งที่ 2 หน้า 1 - 46 สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย 2520
- จำนงค์ ทองประเสริฐ "ลัทธิเอพิคิวเรียน" ใน ปรัชญาตะวันตกสมัยโบราณ พิมพ์ครั้งที่ 2
หน้า 281 - 295 มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย 2509
- คูป ชุมสาย, มล. "วิธีการประเมินค่านิยมของเรื่องสั้น" ใน วรรณกรรมพินิจเชิงจิตวิทยา
หน้า 160 ไทยวัฒนาพานิช 2516
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, มล. "แนวการศึกษาวรรณคดีไทย" ใน สรุปผลการสัมมนา
วรรณคดีไทย หน้า 71 - 80 อมรินทร์การพิมพ์ 2521
- ประมวล กิคคินสัน จิตวิทยา : จิตวิทยาพัฒนาการ ก้าวหน้า 2519 , 358 หน้า
- ปรีชา ช่างขวัญยืน แปล "เอพิคิวเรียน" ใน ปรัชญากรีก หน้า 197 - 200
ไทยวัฒนาพานิช 2514
- ปัญญานันทะ, ภิกขุ ทางสายกลาง เขมบรรณกิจ 2501 , 322 หน้า
- ปาน จันทรานุกร, พ.ด. ^ก ทางสายกลางเล่ม 1 เจริญธรรม 2512 , 510 หน้า
^ข ทางสายกลางเล่ม 2 เจริญธรรม 2512 , 503 หน้า
- ฝน แสงสิงแก้ว เรื่องของสุภาพจิต ขวนพิมพ์ 2521 , 226 หน้า
- วรศักดิ์ วรรณโม , พระ "ธรรมในฐานะที่แปลว่าความพอดี" และ "อริยมรรค" ใน
ครูกับศีลธรรม หน้า 19 - 25 , 120 - 132 สมชายการพิมพ์ 2521
- วิทย์ วิศทเวทย์ จริยศาสตร์เบื้องต้น : มนุษย์กับปัญหาจริยธรรม อักษรเจริญทัศน์
2519 , 138 หน้า

วิทย์ ศิวะศรียานนท์ วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์ พิมพ์ครั้งที่ 5 แพร่พิทยา 2518,
184 หน้า

วศิน อินทสระ หลักคำสอนสำคัญในพระพุทธศาสนา วชิรวิทย์การพิมพ์ 2521 , 176
หน้า

สมภพ เรืองตระกูล คู่มือจิตเวชศาสตร์ พิมพ์ครั้งที่ 2 อักษรสัมพันธ์ 2524 , 385
หน้า

สวนา พรพัฒน์กุล จิตวิทยาทั่วไป แสงรุ่งการพิมพ์ 2522 , 357 หน้า

Arlin, Newton. "Introduction," in Twice-Told Tales and Other Short Stories. New York, Vintage Book, 1960.

Atkins, Lois. "Psychological Symbolism of Guilt and Isolation in Hawthorne," The American Image. 11 : 401-405, Winter 1954.

Blair, Walter. "Hawthorne," in Eight American Authors. p. 85-128. New York, Norton and Co., Inc., 1972.

Bunge, Nancy Liddel. "A Thematic Analysis of Forty short Stories by Nathaniel Hawthorne," Dissertation Abstracts. 31 : 4707, March, 1971.

Chase, Richard. "Symbol Vs. Allegory," in The American Novel and Its Tradition. p. 77-80. New York, Gordian Press, 1978.

Cowie, Alexander. "Nathaniel Hawthorne," in The Rise of the American Novel. p. 333-346. New York, American Book Co., 1951.

Cowley, Malcolm. "Introduction," in The Portable Hawthorne. p. 1-22. New York, The Viking Press, 1932.

Crews, Frederick C. The Sin of the Fathers. New York, Oxford University Press, 1966. 279 p.

Davidson, Edward H. "Nathaniel Hawthorne," in Major Writers of America . p. 683-691. New York, Harcourt, Brace and World, Inc., 1962.

- Eisinger, Chester E. "Hawthorne as Champion of the Middle Way," The New England Quarterly. 1 : 27-52, March, 1954.
- "Epicureanism", in Encyclopedia Britannica, V.6, p. 911-914, Chicago, Encyclopedia Britannica Inc., 1977.
- Feidelson, Charles Jr. "Four American Symbolists," in Symbolism and American Literature. p. 6-16. Chicago, University of Chicago Press, 1969.
- Fogle, Richard Harter. "An Ambiguity of Sin or Sorrow," The New England Quarterly. 3 : 342-349, September, 1948.
- Fromm, Erich. Man for Himself. New York. Rinehart and Co., 1947. 253 p.
- Hadfield, J.A. Psychology and Mental Health. 2nd. ed., London, Bradford and Dickens, 1952. 444 p.
- Hawthorne, Nathaniel. The Complete Novels and Selected Tales of Nathaniel Hawthorne. New York, The Modern Library, 1937.
- _____. Twice-Told Tales and Other Short Stories. New York, Washington Square Press, Inc., 1960 . 430 p.
- Hilgard, Ernest R. Introduction to Psychology. 3rd. ed., New York, Harcourt, Brace and World, Inc., 1962. 678 p.
- Horrocks , John E. The Psychology of Adolescence. 2nd. ed., Boston, Houghton Mifflin, 1962 711 p.
- James, Henry, Hawthorne. New York, Macmillan, 1967.
- Jourard, Sydney M. Personal Adjustment. 2nd. ed., New York, Macmillan, 1963. 477 p.
- Kaul, A.N. Hawthorne. Englewood Cliffs, Prentice-Hall, Inc., 1966. 182 p.
- Martin, Terence. Nathaniel Hawthorne. New York, Twayne Publishers, 1966.

Maslow, A.H. Motivation and Personality. New York, Harper, 1954.
411 p.

_____. Toward a Psychology of Being. New York, D. Van Nostrand,
1962. 214 p.

Matthiessen, Francis Otto. American Renaissance. New York, Oxford
University Press, 1941.

Pearson, Norman Holmes. "Introduction" in The Complete Novels and
Selected Tales of Nathaniel Hawthorne. New York, The Modern
Library, 1937.

Poe, Edgar Allan. "From Hawthorne's Twice-Told Tales," in The
Heritage of American Literature. p. 511-513. New York Ginn and
Co., 1951.

✓ Reeves, Pamela. "Hawthorne's Setting," Dissertation Abstracts.
8 : 5359, February, 1975.

Ringe, Donald A. "Hawthorne's Psychology of the Head and Heart,"
in Critics on Hawthorne. 2nd. ed., p. 88-93. Coral Gables,
University of Miami Press, 1973.

Roger, Carl . Client-centered Therapy. Boston, Houghton Mifflin,
1951. 560 p.

Stewart , Randall. Nathaniel Hawthorne : a biography. New Haven,
Yale Univ. Press, 1948. 279 p.

Symonds, P.M. The Dynamics of Human Adjustment. New York, D.
Appleton - Century, 1946.

Vries, Ad De, Dictionary of Symbols and Imagery. Amsterdam, North-
Holland Publishing Company, 1974. 515 p.

Waggoner, Hyatt H. "Introduction," in Nathaniel Hawthorne :
Selected Tales and Sketches. p. i-xxiii. New York, Rinehart
and Winston, 1962.

West, Harry C. "The Atmospheric Medium of Hawthorne's Fiction,"
Dissertation Abstracts. 31 : 5433, April, 1971.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

ชีวิตและงานของนารธาเนียล ฮอว์ธอร์น

นารธาเนียล ฮอว์ธอร์น เป็นนักเขียนที่ใช้เรื่องราวในอดีตเป็นวัตถุดิบในงานเขียนของเขา บรรพบุรุษของเขาคือ วิลเลียม ฮาธอร์น (William Hathorne ฮอว์ธอร์น ได้เติมตัว w ในชื่อสกุลของเขาหลังจากที่จบวิทยาลัย) วิลเลียม ฮาธอร์นได้ตั้งรกรากในนิวอิงแลนด์ ที่นที่ฮอว์ธอร์นใช้เป็นฉากในวรรณคดีเอกของอเมริกันเรื่อง The Scarlet Letter วิลเลียม ฮาธอร์น เดินทางจากประเทศอังกฤษเมื่อปี 1630 มาที่เมืองคอร์เชสเตอร์ (Dorchester) ใกล้บอสตัน จากนั้นก็ย้ายมาอยู่ที่เมืองซาเล็ม (Salem) ในปี ค.ศ. 1636 และในปี ค.ศ. 1646 ก็ได้เป็นประธานของคณะผู้แทนอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ จอห์น บุตรชายคนโตของวิลเลียม ฮาธอร์น เป็นผู้พิพากษาคคนหนึ่งในจำนวนสามคนของคณะผู้พิพากษาคดีแม่มกแห่งซาเล็ม (Salem Witchcraft Trial) ที่เกิดในปี ค.ศ. 1692 จอห์นและบุตรสืบเชื้อสายของเขายังจดจำคำสาปแช่งของผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นแม่มกได้ สำหรับบิดาของนารธาเนียล ฮอว์ธอร์น เป็นกัปตันรับจ้างเดินเรือทะเล เป็นลูกหลานชั้นที่ 5 ของตระกูลฮาธอร์นในซาเล็ม มารดาของฮอว์ธอร์นมาจากตระกูลแมนนิ่ง (Manning) ซึ่งเก่าแก่พอๆกับตระกูลทางบิดาของเขา

นารธาเนียล ฮอว์ธอร์น เกิดในเมืองซาเล็ม แมสซาชูเซตส์ เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1804 เป็นบุตรคนกลางและบุตรชายคนเดียวของครอบครัว เมื่อฮอว์ธอร์นอายุได้ 4 ปี บิดาของเขาเสียชีวิตด้วยโรคไขเหลือง ในขณะที่อยู่ในเรือที่ซูรินัม (Surinam) การสูญเสียบิดาทำให้ครอบครัวของฮอว์ธอร์นอยู่ในสภาพที่ค่อนข้างลำบากทางการเงิน มารดาของเขาจึงพาเด็กๆ ไปพำนักกับครอบครัวแมนนิ่ง ซึ่งมีกิจการเดินรถตู้เข้ามาลาก

ครอบครัวของฮอว์ธอร์นมีรายได้หลักจากค่าเช่าที่ดินใกล้กับพอร์ตแลนด์ในรัฐเมน ซึ่งตาของฮอว์ธอร์นซื้อไว้เป็นจำนวนมาก มารดาของฮอว์ธอร์นได้พาครอบครัวไปพักทางเหนืออยู่เสมอ ฮอว์ธอร์นได้เขียนบันทึกในเวลาต่อมาเกี่ยวกับการไปพักที่เมืองเรย์มอนด์ รัฐเมน เขายืนยันไว้ว่า "เป็นครั้งแรกที่ฉันถูกคำสาปของความโดดเดี่ยว" ที่นั่นทำให้ฮอว์ธอร์นรักความอิสระเสรี และความสันโดษ เขาเริ่มออกท่องเที่ยวไปเยี่ยงเด็กชาย

ทุกๆไป ทั้งๆที่เขาจัดได้ว่าเป็นเด็กขอมบาง ป่าไม้ได้ช่วยให้เขามีสุขภาพดีขึ้น เมื่ออายุได้ 9 ปี ฮอว์ธอร์นได้รับบาดเจ็บที่เท้าทำให้ต้องเดินกะเผลกกะเผลกเกือบ 3 ปี การเดินเหินไม่สะดวกทำให้ฮอว์ธอร์นรักการอ่าน บ้านของตระกูลแมนนิ่งทั้งในชาลเอ็ม และ เรย์มอนด์มีหนังสือมากมาย รวมทั้งห้องสมุดอีกหลายแห่งในเมืองชาลเอ็มที่ฮอว์ธอร์นจะยืมหนังสือมาอ่านได้ นักเขียนที่ฮอว์ธอร์นชอบมากในระยะแรกๆก็คือ สเปนเซอร์ บันยัน และเชกสเปียร์ นักเขียนสองคนแรกมีอิทธิพลต่อรูปแบบของแนวคิดในเรื่องเชิงเปรียบเทียบ (allegory) และต่อมาเขาก็สนใจงานของเซอร์วอลเตอร์ สกอต นวนิยายเชิงประวัติศาสตร์ของเซอร์วอลเตอร์ สกอตมีอิทธิพลต่องานเขียนของฮอว์ธอร์นเช่นกัน

ในปี ค.ศ. 1818 ครอบครัวฮอว์ธอร์นย้ายมาพำนักที่เรย์มอนด์ ฮอว์ธอร์นรู้ว่าเขาไม่เหมาะกับชีวิตในทะเล หรือการค้าขาย เขาจึงช่วยดูทำงานด้านกิจการเดินรถม้า ความไม่ฝันที่จะเป็นนักเขียนทำให้เขาละจากงานบัญชีมาเขียนบทประพันธ์อยู่เสมอ ปี ค.ศ. 1820 ฮอว์ธอร์นเขียนจดหมายถึงพี่สาวว่า "ไม่มีใครที่จะเป็นกวีและคนขายหนังสือได้ในเวลาเดียวกัน" ในที่สุดตระกูลแมนนิ่ง ก็ตัดสินใจส่งเขาเข้าเรียนที่วิทยาลัยโบโดว (Bodoin) ในรัฐเมน ก่อนเข้าวิทยาลัย ฮอว์ธอร์นเขียนจดหมายถึงมารดาว่า "...แม้ก็อย่างไรที่ลูกจะเป็นนักประพันธ์ และเลี้ยงชีพด้วยปากกา... แม้จะรู้สึกภูมิใจเพียงใดที่เห็นผลงานของลูกได้รับคำชมเชยจากนักวิจารณ์เท่าๆกับงานของนักเขียนชาวอังกฤษที่มีชื่อเสียง"

ระยะ 4 ปีในวิทยาลัย (ค.ศ. 1821-1825) ได้สร้างมิตรภาพอันแน่นแฟ้นระหว่างฮอว์ธอร์นกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนหลายคน เช่น โฮเรทิโอ บริดจ์ (Horatio Bridge) เป็นผู้ชักชวนเขาในการพิมพ์หนังสือรวมเรื่องสั้น Twice-Told Tales ในปี ค.ศ. 1837 แฟรงคลิน เพียร์ซ (Franklin Pierce) ประธานาธิบดีคนที่ 14 ของสหรัฐอเมริกา ได้แต่งตั้งเขาให้ดำรงตำแหน่งกงสุลประจำเมืองลิเวอร์พูล ประเทศอังกฤษ ซึ่งทำให้ฮอว์ธอร์นมีโอกาใช้ชีวิตในต่างแดน ระหว่างปี ค.ศ. 1853-1860 เฮนรี วัตซเวิร์ท ลองเฟลโล (Henry Wadsworth Longfellow) ซึ่งต่อมาเป็นกวีที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่งของอเมริกาได้สนับสนุนฮอว์ธอร์น โดยเขียนวิจารณ์หนังสือเล่มแรกของฮอว์ธอร์น

ฮอว์ธอร์นสำเร็จการศึกษาโดยสอบได้เป็นอันดับที่ 18 ในจำนวนนักศึกษา 35 คน

ขณะที่ศึกษาในวิทยาลัย ฮอว์ธอร์นเริ่มเขียนหนังสือบ้างแล้ว แต่งานเขียนของเขาเพิ่งจะปรากฏในปี ค.ศ. 1828 เมื่อจบการศึกษา ฮอว์ธอร์นกลับมามีงานที่บ้านของมารดาในเมืองซาเล็ม นับได้ว่าเป็นระยะที่เขาเก็บตัวเงียบ ใช้เวลาส่วนใหญ่ในการอ่านและเขียน ในตอนเย็นเขาจะออกไปเดินเล่นใกล้ๆ หลังอาหารค่ำเขาจะเล่าเรื่องจากหนังสือที่อ่านให้พี่สาวและน้องสาวฟัง นับเป็นเวลาเดียวที่เขาสังสรรค์กับพี่น้อง ฮอว์ธอร์นชอบเล่าเรื่องโดยต่อเติมเรื่องให้มีรสชาดตามที่เขาค้นพบ การเล่าเรื่องจึงกลายเป็นนิสัยของเขา สำหรับมารดาของเขานั้นมักจะอยู่แต่ในห้อง แม้แต่เวลารับประทานอาหารก็รับประทานในห้อง

ในปี ค.ศ. 1828 นี้เอง ฮอว์ธอร์นได้ลงทุนพิมพ์หนังสือนวนิยายเรื่องแรกของเขาชื่อ Fanshawe ด้วยตนเองและไม่ระบุชื่อผู้ประพันธ์ Fanshawe เป็นเรื่องชีวิตและประสบการณ์ของเขาในสมัยที่เรียนที่วิทยาลัยโยควง หนังสือเล่มแรกของเขาขายได้เพียงไม่กี่เล่ม และฮอว์ธอร์นก็ได้ทำลายหนังสือที่เหลือเกือบทั้งหมด

ฮอว์ธอร์นไม่ได้สะสมความรู้จากการอ่านเพียงอย่างเดียว หากได้จากการสังเกตชีวิตและผู้คนรอบๆ ตัวเขาด้วย ฮอว์ธอร์นเองไม่เคยไปโบสถ์ แต่ชอบแอบสังเกตคนที่เดินไปโบสถ์ในวันอาทิตย์ หรือมีเดนั้นก็จะไปนั่งดูคนเดินผ่านไปผ่านมาบริเวณสะพานตรงประตูน้ำทางเหนือของเมือง ในฤดูร้อน เขาจะเดินทางท่องเที่ยวไปทั่วนิวอิงก์แลนด์โดยอาศัยรถม้าโดยสารของลุง ฮอว์ธอร์นเคยเดินทางไปถึงเมืองคีทรอยด์ เขาจะบันทึกเรื่องราวที่ได้พบและได้ฟังมา และสิ่งเหล่านี้คือวัตถุดิบสำหรับงานเขียนของเขา ในขณะที่นักเขียนร่วมสมัยของเขาแสวงหาประสบการณ์ด้วยการเดินทางไปยุโรป หรือท่องเที่ยวไปในมหาสมุทรอันไพศาล เช่น เฮอรัแมน เมลวิลล์ (Herman Melville) ฮอว์ธอร์นจะท่องเที่ยวอยู่แต่ในประเทศเท่าที่เส้นทางรถม้าของลุงจะพาไป และเท่าที่เขาสามารถจะเดินไปได้ เอ็มเมอร์สัน (Emerson) นักประพันธ์และกวีร่วมสมัยของฮอว์ธอร์นเชื่อว่า ความรู้และวัตถุดิบที่ฮอว์ธอร์นมีนั้นมากกว่าที่ปรากฏในงานเขียนของเขามากนัก มาร์กาเร็ต فولเลอร์ (Margaret Fuller) นักเขียนและนักวิจารณ์ของหนังสือ New York Tribune กล่าวว่า

ว่า ศิวธอร์นนั้นเปรียบเหมือนมหาสมุทร ความรู้และประสบการณ์ที่เขาแสดงออกมาในงานเขียนเปรียบได้กับน้ำเพียงสองสามหยกเท่านั้น

เรื่องสั้นของธอร์นเริ่มปรากฏในหนังสือและวารสารต่างๆ เช่น The Token ตั้งแต่ ค.ศ. 1832 เรื่องสั้นเหล่านี้ได้รับการรวบรวมพิมพ์เป็นเล่มในปี ค.ศ. 1837 และพิมพ์อีกครั้งใน ค.ศ. 1842 โดยเพิ่มเรื่องมากขึ้น ธอร์นได้ให้ชื่อหนังสือรวมเรื่องสั้นเล่มนี้ว่า Twice-Told Tales ซึ่งนับว่าเป็นงานชิ้นเอกชิ้นหนึ่งของธอร์น หว่าในสมัยนั้นมีนักเขียนและนักวิจารณ์เพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ตระหนักถึงคุณค่าของหนังสือเล่มนี้ เอ็ดการ์ อลัน โป (Edgar Allan Poe) ยอมรับว่า ธอร์นเป็นนักเขียนเอกคนหนึ่งของอเมริกา และดองเฟลโลว์ ก็วิจารณ์หนังสือเล่มนี้ให้เป็นอย่างดี

ปี ค.ศ. 1836 ธอร์นใช้ชีวิตในบอสตัน ทำหน้าที่บรรณาธิการหนังสือ American Magazine of Useful and Entertaining Knowledge และหนังสือ Peter Parley's Universal History ซึ่งเป็นหนังสือสำหรับเด็ก

ธอร์นหมั้นกับโซเฟีย พีบอดี้ (Sophia Peabody) ครอบครัวของโซเฟียอยู่ในวงการหนังสือของบอสตัน ธอร์นมีรายได้จากงานเขียนไม่มากนัก ดังนั้นเขาต้องหางานที่มีรายได้มั่นคงเพื่อชีวิตครอบครัวในวันข้างหน้า เขาจึงไปทำงานที่คานส์ลาคารของเมืองบอสตัน แต่เหมือนที่ธอร์นเคยพูดไว้ในวัยเด็กว่า งานขายหนังสือกับงานประพันธ์เป็นสิ่งที่ไปด้วยกันไม่ได้ฉันใด งานตรวจสอบน้ำหนักถ่านหินที่คานส์ลาคาร กับงานสร้างสรรค์วรรณกรรมก็ไปด้วยกันไม่ได้ฉันนั้น ธอร์นจึงละจากงานที่คานส์ลาคาร และใช้ชีวิตแบบเกษตรกรที่บรูกฟาร์ม (Brook Farm) เมืองเวสต์ ร็อกบิวรี (West Roxbury) แมสซาชูเซต สังคมที่บรูกฟาร์ม เป็นการทดลองจัดความเป็นอยู่อย่างสังคมนิยม ทุกคนจะได้รับค่าแรงขั้นต่ำเป็นสัดส่วน ธอร์นหวังว่าจะใช้ชีวิตกับภรรยาหลังการแต่งงานที่นั่น แต่การดำรงชีวิตที่บรูกฟาร์มไม่ประทับใจธอร์นนัก เขาจึงล้มเลิกความตั้งใจและกลับมาบอสตัน ในระยะนี้งานเขียนของเขาที่ได้รับการตีพิมพ์ก็คือ หนังสือสำหรับเด็ก Grandfather's Chair (1841) , Famous Old People (1841), Liberty Tree และ Biographical Stories for Children (1842) อย่างไรก็ตาม ผลพลอยได้

จากการใช้ชีวิตที่บรุกฟาร์ม ก็คือวัตถุดิบในการเขียนนวนิยายเรื่อง The Blithedale Romance

ฮอว์ธอร์นแต่งงานกับ โซเฟีย พีมอติ ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1842 และพักที่ Old Manse ของเอ็มเมอร์สัน ในเมืองคองคอร์ด ฮอว์ธอร์นได้ใช้ชื่อสถานที่นี้เป็นชื่อหนังสือรวมเรื่องสั้นเล่มหนึ่งของเขา คือ Mosses from an Old Manse (1864)

รายได้จากการเขียนเรื่องสั้นนั้นน้อยมาก ไม่พอกับการดำรงชีวิต ฮอว์ธอร์นจึงตัดสินใจกลับไปทำงานให้รัฐบาลอีก ในปี ค.ศ.1846 โดยเป็นผู้ตรวจสอบที่ค่านศุลกากรประจำเมืองท่าในซาเล็ม ถึงแม้ว่าหน้าที่การงานจะเป็นอุปสรรคกีดขวางการเขียนหนังสือของเขา แต่ก็ทำให้เขาสามารถใช้ชีวิตอยู่อย่างสุขสบายพอสมควร

ในปี ค.ศ.1849 หลังจากพรรคการเมืองฝ่ายตรงข้ามมีชัยในการเลือกตั้งประธานาธิบดี ฮอว์ธอร์นก็ต้องเสียตำแหน่งที่ค่านศุลกากรให้แก่ฝ่ายตรงข้ามไปด้วย เขาจึงหันมาจับปากกาเขียนเรื่องอย่างจริงจังอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นการที่ต้องงานเขียนของเขา เพราะเป็นระยะที่เขาสามารถผลิตนวนิยายเรื่องเอกถึง 3 เรื่องภายในเวลา 3 ปี คือเรื่อง The Scarlet Letter (1850), The House of the Seven Gables (1851) และ The Blithedale Romance (1852) นอกจากนั้นยังมีหนังสือรวมเรื่องสั้น The Snow Image และหนังสือสำหรับเด็ก A Wonder-Book for Boys and Girls ในปี ค.ศ.1852 นี้เองเขาได้ซื้อบ้าน "The Wayside" ในคองคอร์ด ฮอว์ธอร์นยังได้เขียนชีวประวัติของแฟรงคลิน เพียซ (The Life of Franklin Pierce) ซึ่งเป็นอดีตเพื่อนร่วมชั้นเรียนที่วิทยาลัยโบควง ชีวประวัตินี้ใช้สำหรับการหาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี เมื่อเพียซชนะการเลือกตั้งได้เป็นประธานาธิบดีคนที่ 14 ของอเมริกาในปี ค.ศ. 1853 ฮอว์ธอร์นก็ได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดีเพียซ ให้ดำรงตำแหน่งกงสุลประจำเมืองลิเวอร์พูล ประเทศอังกฤษ ในปีเดียวกันนี้ เรื่องสั้นของเขาก็ได้รับการรวมเล่ม คือ Tanglewood Tales ซึ่งเป็นหนังสือเล่มสุดท้ายในระยะเวลาที่เขาผลิตผลงานออกมามากที่สุด

ฮอว์ธอร์นใช้ชีวิตกับครอบครัวในอังกฤษถึงปี ค.ศ.1858 หลังจากนั้นก็เดินทาง

ผ่านฝรั่งเศสไปใช้ชีวิตในอิตาลีเป็นเวลาเกือบ 2 ปี ทำให้เขามีวัตถุดิบในการเขียน
นวนิยายเรื่อง The Marble Faun พิมพ์ในปี ค.ศ. 1860 จากการใช้ชีวิตในต่าง
แดน ฮอว์ธอร์นจึงเขียนสารคดีเชิงท่องเที่ยวคือเรื่อง Our Old Home พิมพ์ปี ค.ศ.
1863 และ The French and Italian Notebooks ซึ่งพิมพ์หลังจากฮอว์ธอร์น
สิ้นชีวิตแล้ว

ฮอว์ธอร์นกลับมาใช้ชีวิตฤดูร้อนของปีนั้นในอังกฤษ และเดินทางกลับอเมริกาในปี
ค.ศ. 1860 โดยพักที่ The Wayside ในคอนคอร์ด ฮอว์ธอร์นเริ่มเขียนนวนิยายอีก
4 เรื่อง คือ Septimus Felton, The Dolliver Romance, Dr. Grimshawe's
Secret และ The Ancestral Footstep

ในระยะหลังสุขภาพของฮอว์ธอร์นไม่สู้ดีนัก ขณะที่พักผ่อนเพื่อรักษาสุขภาพกับ
แฟรงคลิน เพียซ ฮอว์ธอร์นก็สิ้นชีวิตขณะหลับ ในคืนวันที่ 18 ค่ำวันที่ 19 พฤษภาคม
ค.ศ. 1864 ที่เมืองพลีมัธ ในนิวแฮมเชียร์

วิเคราะห์แนวคิดเรื่องทางสายกลางในเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์น

บทคัดย่อ

ของ

ลัดดา จามถนนอม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2525

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์แนวคิดเรื่องทางสายกลางในเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์น โดยศึกษาแนวคิดเรื่องทางสายกลางในลัทธิเอพิคคิวเรียน ในทางพุทธศาสนา และในทางจิตวิทยา เพื่อสรุปแนวคิดเรื่องทางสายกลาง และวิเคราะห์เรื่องสั้นของฮอว์ธอร์นว่าแนวคิดเรื่องทางสายกลางของเขานั้นสอดคล้องกับแนวคิดทั่วไปที่ได้สรุปไว้ นอกจากนี้จะวิเคราะห์แนวคิดเรื่องทางสายกลางและความสัมพันธ์ระหว่างทางสายกลางกับความสุขทางใจ ยังได้วิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์ อันประกอบด้วยการสร้างตัวละคร ฉาก และบรรยากาศ ตลอดจนส่วนวนโวหารที่แสดงให้เห็นแนวคิดเรื่องทางสายกลางของเขารีกัก

ผลจากการศึกษาปรากฏว่า ทางสายกลางของฮอว์ธอร์นคือการดำเนินชีวิตที่มีความพอคิ ไม่สุดโต่งไปทางใดทางหนึ่ง ไม่หลงใหลคลั่งไคล้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ใช้ชีวิตอย่างสงบ เรียบง่าย การดำเนินชีวิตในทางสายกลางนั้นสัมพันธ์กับความสุขทางใจ ลักษณะการเสนอแนวคิดในเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์นนั้นเห็นได้ว่าเขาจะเสนอในกานลบเป็นส่วนใหญ่ เขาจะแสดงให้เห็นผลเสียของการไม่ดำเนินชีวิตในทางสายกลางไค้อย่างแจ่มแจ้ง และมีน้ำหนักมากกว่าที่จะเสนอให้เห็นถึงลักษณะการดำเนินชีวิตที่เขาชื่นชม ฮอว์ธอร์นนั้นเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ และแสดงให้เห็นถึงความรุนแรงในกานจิตวิทยาของเขาอย่างมีศิลปะ และมีประสิทธิภาพ แนวคิดเรื่องทางสายกลางของฮอว์ธอร์นนี้นี้มีความคล้ายคลึงกับแนวคิดนี้ในพุทธศาสนา ในลัทธิเอพิคคิวเรียน และในทางจิตวิทยาเป็นอย่างมาก

AN ANALYSIS OF HAWTHORNE'S IDEA OF THE MIDDLE WAY
AS IT APPEARS IN HIS SHORT FICTION

AN ABSTRACT
BY
LADDA CHABTHANOM

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
February 1982

ABSTRACT

The purpose of this study is to analyse Hawthorne's idea of the middle way as it appears in his short fiction. After the description of the middle way in Epicureanism, Buddhism, and Psychology, the idea of the middle way is generalized. The analysis of Hawthorne's short fiction is to demonstrate how Hawthorne's idea of the middle way is in line with the general idea of the middle way in Epicureanism, Buddhism, and Psychology. Not only Hawthorne's idea of the middle way and its relationship to human happiness, but also his literary techniques, such as, characterization, setting and atmosphere, and figurative languages are presented to support his emphasis on the middle way.

From this study, Hawthorne's middle way lies between the extremes in an acceptance of the normal. To reject the abnormality of monomania and accept the earthy and the modest is the middle way. The middle way is related to human happiness. Apparently, Hawthorne dramatizes his idea more effectively in negative terms than in positive. He is shown to deal with what he disapproves of and destroy it rather than to treat what he admires and praise it. Hawthorne understands human nature and artistically and effectively expresses his psychological insight in his short stories. His idea of the middle way is similar to the idea of the middle way in Buddhism, Epicureanism, and Psychology.